

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!

HEDEF HALK İKTİDARI

• Emekçiler
Yarınımdan
Emin
Değil

• İşçi Sınıfının
Yükselen
Devrimci
Eylemleri

• Tekel
Eylem
Güncesi

• Faşizmin
Anladığı
Tek Dil
Vardır

• İtfaiye
İşçilerinin
Mücadelesi
Sürüyor

• Sağlık
Emekçileri
İş Bıraktı

17 Ocak 2010
Sarıgazi

**FASIZMI
DÖKTÜĞÜ KANDA
BOĞACAGIZI!
MÜCADELE BİRLİĞİ
PLATFORMU**

**UGUR HANT ALEXIS
TETİĞİ CEKEN AYNI EL
HESAP SORACAGIZI!**
DEVRİMCI ÖĞRETTİ BİRLİĞİ

19 Ocak 2010 Şişli

**FASIZMI
DÖKTÜĞÜ KANDA
BOĞACAGIZI!
MÜCADELE BİRLİĞİ
PLATFORMU**

19 Ocak 2010 Taksim

**HANT HESABINI
SORACAGI!**
www.hantlink.biz

EMEKÇİLER YARININDAN EMİN DEĞİL

Kapitalist sistem büyük bir yıkım ve çöküş içinde. Kapitalizmin çözülüp dağılması kendi çöküş dinamiklerinin hızla işleme sonucu sıçramalı bir durum aldı.

Yaşanan büyük dünya ekonomik krizi, kapitalizmin çöküş temposunu iyice hızlandırdı ve derinleştirdi.

Ekonomik krizler, kapitalizmin temelinde varolan emek-sermaye çelişkisinden kaynaklanıyor ve bu çelişkinin dışa vurmasıdır. Bu nedenle ekonomik krizler kapitalizmde zorunlu olarak oluşurlar. Ekonomik krizler kapitalizmin tepe noktasıdır. Kapitalist üretim her kez bu tepe noktasına ulaşmak zorundadır.

Ekonomik krizin ilk sonucu işçilerin kitlesel olarak işten atılması, işsiz kalmasıdır. Ekonomik krizlerin sonuçları esas olarak işçileri vurmaktadır. Her ekonomik krizde çalışanların bir kısmı daha işsiz kalırken, kalanları ise sefaletle itilmektedir.

Hiçbir emekçi yarından emin değil. Bu konuda tam bir belirsizlik egemen. Hiçbir işçi bir gün sonra çalışıp çalışmayacağını bilmiyor. Tüm çalışanlar her an işsiz kalabilir.

Bir emekçi için işten kovulmak, yaşamdan kovulmak her şeyden dışlanmak demektir. Onu işten atmak demek, elindeki bütün yaşam araçlarını almak demektir. Onu, açlığa, acılara ve ölüme mahkum etmek demektir.

Emekçiler ve sömürülenler için yaşam her gün biraz daha katlanılmaz hale geliyor. Sürekli artan zamlar, artan hayat pahalılığı ve emek sömürüsünün yoğunlaşması sonucu, emekçilerin yaşam koşulları iyice kötüleşiyor. Aldığı ücret ne olursa olsun, her emekçi için yarın dünden daha kötü olacaktır.

Ezilen ve sömürülen kitlelerin yaşam koşulları, sermayenin artan politik baskıları, iğrençleşen saldırıları sonucu daha da kötüleşmektedir. Faşist devletin emekçi halkların üzerinde uyguladığı vahşet ve dehşet kitlelerin durumunu iyice ağırlaştırmaktadır.

İşçilerin ve emekçilerin, uzun mücadeleler ve bedeller ödeyerek bütün ekonomik ve toplumsal kazanımları ve sınıf mevzileri bir bir ellerinden zorla alıyor. "Mezarda emeklilik yasa"sından sonra, şimdi sıra kadem tazminatlarının gasbedilmesine geldi. Saldırıları yalnızca bunlarla sınırlı değil, emekçilerin elde ettiği ne varsa, hepsi tehlike altında. İşçilerin, emekçilerin bu toplumda hiçbir dayanağı yoktur.

Bu saldırılar, sermayenin dünya çapında emekçi sınıfa karşı sürdürdüğü genel saldırıların bir parçasıdır.

Bu nedenle emekçi sınıfla kapitalistler ara-

sındaki sınıf savaşı çok daha şiddetli, uzun ve çetin geçecektir.

Toplumun bir kutbunda çalışan sınıf, emekçiler, kendilerine sefalet biriktirirken, diğer kutupta ise çalışmayan asalak sınıf kapitalistler, durmadan zenginlik biriktirmektedir. Emekçi sınıfın

ürettiği kendi öz toplumsal ürünleri, kapitalistlerin elinde toplanmakta, kapitalist nitelikleriyle, emekçiye durmadan yabancılaşmakta ve onu ezen bir güç durumuna gelmektedir. Kapitalizm bu sonuçları daha ağır bir biçimde yeniden üretmektedir.

Hiç bir emekçi bu koşullar altında artık yaşayamaz hale gelmiştir. Hiç bir emekçi bu duruma daha fazla katlanamaz ve katlanamayacaktır.

Bu yüzden emekçi kitleler yıllardan beri mücadele veriyorlar. Sınıf savaşımı her gün yeni emekçi yığınlarını kendine çekerek durmadan büyüyor, yaygınlaşıyor ve yoğunlaşıyor. İç savaş gün gün şiddetleniyor. Devrimci durum biraz daha olgunlaşıyor. Süreç devrimcidir, olaylar devrimci yönde gelişiyor.

Ezilen, ulusal baskı altında tutulan, yıllardır şoven, ırkçı saldırılara uğrayan Kürt halkı, ulusal-sınıfsal kurtuluşu için ağır sonuçları olan ama devrimci gelişmelere yol açan çetin bir savaş yürütüyor.

Bu koşullarda burjuvazi gerçek anlamda ne egemendir, ne de toplumu yönetebiliyor. O, halk kitlelerine karşı savaşıyor.

Bütün üretim ve geçim araçlarını elinde tutan burjuvazi, ekonomik gücüne dayanarak, politik gücü de elinde toplamıştır. Onlar ellerinde olan politik güce, faşist devlet gücüne dayanarak, kendi egemenliklerine karşı savaştan emekçi kitleleri ve devrimci hareketi baskı altında tutmaya çalışıyorlar. Sömürücü sınıf, iktidarlarını, emekçi kitleleri baskı altında tutarak ayakta tutmaya çalışıyor.

Fakat emekçi kitlelere ve halklara karşı başvurulan şiddet, zor, umutsuz bir girişimden başka birşey değildir. Burjuvazinin halklara karşı kullandığı şiddet, zor, tarihin gelişimine karşı kullandığı için, devrimci bir sınıfa karşı olduğu için, en sonunda ona başvuran sınıfın yıkımını getirir. Emekçilerin devrimci hareketine karşı kullanılan zor, şiddet, burjuva toplumun çözülüp dağılmasını hızlandırmaktan başka bir sonuca yolaçmaz.

Tekelci burjuvazinin ve onun faşist devletinin emekçilere ve ezilen halklara karşı başvurduğu çıplak zor karşısına, ezilen ve sömürülenlerin devrimci zoruna yol açıyor. Halk kitleleri hiçbir şekilde baskılara ve saldırılara boyun eğmiyor ve her tarafta devlet güçleriyle çatışma halinde dir.

Emekçi halklar hiçbir şekilde bu noktada durmayacak, kesinlikle daha ileriye gidecektir.

Ücretli emekçilerin üretim ve geçim araçlarına, sermayeye bağımlılığı, emekçilerin köleliklerinin ve yoksulluğunun temelidir. Bu kapitalist

temel yıkılmadığı sürece, emekçilerin istemelerini ve özlemlerini binlerce kez ortaya koyması, bunların çözüleceği anlamına gelmez.

Emekçi halkların en temel sorunları, devrimci sınıf savaşı olmadan, devrim gerçekleşmeden, emeğin iktidarı kurulmadan çözüme kavuşamaz.

Ezilen ve sömürülen kitlelerin yaşamsal sorunlarının sömürü düzeninde çözüleceğini söyleyenler, emekçileri aldatıyor. Onların, bunu ileriye süren sermaye sözcülerinden farkları yoktur.

Emekçi halk kitleleri için devrim yoluyla iktidarı ele geçirmek bir ölüm-kalım sorunudur. En temel sorunların çözülmesi, en temel yaşamsal istemlerin karşılanması, insanca yaşam koşullarına kavuşturulması iktidar sonunun çözümlüne, devrimin zafer ulaşmasında bağlıdır.

Emekçi kitlelerinin istemlerinin yerine getirilmesi ve özgür koşullara kavuşması, toplumun devrimci dönüşümünü gerektirmektedir. Bu devrim tarihin en ileri giden, en geniş ve köklü devrimidir. Özgür ve insani koşullar ancak böylesine boyutlu bir devrimle gerçek olur.

Devrim bir zorunluluktur ve kaçınılmazdır.

Bu devrim kapitalizmin çelişkilerinden ve sınıf çatışmalarından doğmuştur; kapitalizmin evrimi tarafından gündeme getirilmiştir. Gelişmenin nesnel bir zorunluluğudur.

Bu devrim emekçi ve sömürülen kitlelerin öfkelerinden, ve özlemlerinden doğmuştur. Faşizm ve sermayeye karşı on yıllardır süren devrimci mücadeleden doğmuştur.

Tekelci sermayenin egemenliğini devirecek, faşist devleti yıkacak, paramparça edecek olan devrim, giderek kapitalizmin temellerine yönelecektir.

Emekçi kitleleri sosyalizme götürecek olan bu devrim, Demokratik Halk Devrimi ve Demokratik Halk İktidarıdır. Devrimin ilk eseri ve iktidar organı Geçici Devrim Hükümetidir.

Devrim ezilen ve sömürülen kitleleri birleştirecek ve tam demokrasiyi, özgür bir ortamı, Halk Demokrasisini gerçekleştirecektir.

Türkiye ve Kürdistan'da devrimin gerçek koşulları oluşmuş ve yeterince olgunlaşmıştır. Bu devrim koşulları tarih tarafından oluşturuldu. Fakat devrimi gerçekleştirecek olan devrimci kitlelerdir. Halkların devrimci eylemi olmadan, işçi sınıfının öncülüğü ve devrimci savaşı olmadan devrim zafere ulaşamaz.

Bizde devrim, bilinmez bir geleceğin sorunu değil, bugünün sorunudur. Devrim günceldir. Devrimi güncel olarak, pratik olarak örgütlemek yerine, onu geleceğe ertelemek oportünizmdir, devrime sırt çevirmektir.

Hiç bir şekilde günlük sorunlar ve günlük başarılar devrimin önüne geçirilemez.

Her ekonomik ve demokratik sorun devrimle bağlanmalı, tekelci egemenliği alt-üst etme mücadelesinde birleştirilmelidir.

Devrimci program yaşama geçirmek içindir.

Burjuvazi saldırılarını ne kadar artırırsa artırsın, kitlelerin mücadelesini ne kadar bastırırsa bastırsın, sonunda zafer emekçi kitlelerin olacaktır.

**BÜTÜN İKTİDAR EMEĞİN OLACAK
KÜRT ULUSUNA KENDİ KADERİNİ
TAYİN HAKKI
ZİNDANLAR YIKILSIN,
TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK**

C. Dağlı

İŞÇİ SINIFININ YÜKSELEN DEVRİMCİ EYLEMLERİ

2010 yılı işçi ve emekçilerin yaygınlaşan ve sertleşen eylemleriyle karşılandı. Geçen yıldan başlayan, devam eden uzun süreli eylemler, yeni eylemlerin başlamasıyla daha da çoğaldı. Kamu çalışanlarının değişik alanlarda sürdürdükleri sık sık sokaklar ve alanlarda süren eylemleri, birçok belediyede görülen eylemler, tekstilden tersane işçilerine her alanda yapılan eylemlerle sınıf mücadelesinde bazı aşamaların katedilmesiyle 2010'a gelindi. Geri bilinç düzeyindeki işçilerin mücadeleye girip öne çıkmaya başlaması, uzun süreli eylemlerle deneyim kazanılması, çatışmalarda korku sınırının aşılmasına başlanması, birçok işyerinde komitelerin kurulmaya başlanması, yoğun mücadeleyle geçen süreçte burjuva sendikacıların gerçek yüzünün daha iyi anlaşılmasına başlanması gibi bir çok gelişme oldu.

Son aylardaki ve yeni yılın bir aylık dönemindeki eylemler, geçen yılın başlarından beri süren eylemleri aşmaya, daha ileri gitmeye başladı. Eylemler geniş katılımlı olması, yaygın olması, daha kararlı sürmesi ve sertleşmesiyle ileri eylemlerdir.

TEKEL işçilerinin eylemleri, bugünkü sınıf mücadelesinin niteliğini ve birçok özelliğini ortaya koyarken daha ileri gidilmesi için ne yapmak gerektiğinin de daha açık görülmesini sağlamakta. Mücadelenin ihtiyaçları ve bu dönemin görevleri nelerdir, TEKEL eylemiyle daha açık olarak ve kendini kabul ettirecek şekilde önümüze çıkıyor.

İçinden geçtiğimiz süreç, kapitalizmin bunalımının emekçiler üzerindeki yıkımının en ağır bir şekilde yaşandığı bir süreçtir. Sürekli gasp edilen haklar nedeniyle emekçilerin ücretleri sefalet ve açlık ücreti haline aldı. İşten atılanların ise yaşamını sürdürme olanakları tümden ortadan kalkıyor. Bu koşullar bu süreçteki eylemlerin, geçmişteki eylemlerden daha ileri gitmesinin önünü açtı.

TEKEL işçileri Ankara'da eyleme başladı, sonra polis saldırısına uğradılar. Saldırı sonrasında dört bir yandan TEKEL işçileri Ankara'ya eyleme yöneldi. Baştan işçiler için olanaklarını, kapılarını kapalı tutan sendikalar, sonrasında az sayıda işçiyi zorunluluktan ve göstermelik olarak destekledi. Eylemlerin önü alınmayıp her aşamada daha fazla işçi, daha kararlı olarak eylemlere katıldıkça, sendikacılar eylemler kendilerini aşıp hiçeştirdiği için, zorunlu olarak bazı kararlar aldılar. Bütün büyük işçi eylemleri gibi bu eylemler de işçi sınıfının tabanından, yüreğinden gelen eylemler oldu. Sarı sendikacılar rağmen süren ve yükselen eylemler oldu. Ankara emekçileri de TEKEL işçilerini sahiplendiler, desteklediler ve sarı sendikacıların dışlamasını boşa çıkardılar. Burjuva sendikacılık işçi sınıfının yükselen devrimci eylemleriyle teşhir oldu ve teşhir olmaya devam ediyor. Uzun süreli eylemler, sendikacıların sayısız oyunlarıyla etkisizleştirilmeye çalışılacaktır. İşçi sınıfının önündeki en acil görevlerden birisi, burjuva sendikacılardan ve reformist sendikacılardan kurtulmak, onları aşmaktır. Her eylem bunu belirli ölçülerde gerçekleştirse de, hala burjuva sendikacılar en büyük sendikaların başındadır. Bunlar aşılmadıkça, daima işçi sınıfının mücadelesini sekteye uğratacaklardır.

Kapitalizmin içinde olduğu yıkımın, halkın yaşamındaki etkileri şimdi daha derin ve yaygın olarak yaşanıyor. Emekçiler yaşam olanaklarından yoksun, yaşamdan dışlanıyor. Yaşama sarılmak, bunun için mücadele etmek emekçileri kapitalizmin sınırlarına getiriyor. Eskiden iş için, yaşam olanakları için kavgaya giren emekçiler, düzen içinde yarı aç olarak da olsa, az da olsa olanak ve çözümlere ulaşabiliyordu. Şimdi bu da yok. İşçiler mücadeleye başlayınca istemleri sistemin duvarlarına çarpıyor. Kapitalizmin burçlarını dışarıdan döven güllerle, toplar değil, kapitalizmin içinde, kalbinde yaşanan proleter iç savaş var. Proletarya kitleleri halinde kavgaya yönelirken, sistemle çatışmaya başlarken, sermaye sınıfı bu savaşın hararetini düşürmesi bir yana, her gün savaşan proleterlerin içine yenilerini katıyor. Her gün çok sayıda proleter işten atılıyor. Sermaye sınıfı çıkmazda, ne yapsa proletaryanın sistemle çatışan eylemleriyle karşılaşılıyor. Yaşamdan kovduğu emekçilerle her gün proleter iç

savaşın devrimci ateşine benzin dökerek bu ateşi daha da harlandırıyor.

Proletaryanın sınıf kavgasını daha ileri götürmesi için buna uygun yöntem ve araçlar kullanması zorunlu. Öncelikli olarak yapılması gereken, proletaryanın sınıf mücadelesini daha ileri taşımaya arac olacak komite ve konseylerin yaygınlaştırılmasıdır. Yükselen, sertleşen ve yaygınlaşan sınıf mücadelesi, burjuva sendikaların ve sendikacıların dizginlerinden kurtulmalıdır. Mücadelede inisiyatif, komite ve konseylerde olmalıdır. İşçi sınıfının devrimci yaratıcılığı, devrimci kararlılığı ve daima sınıf çıkarlarının belirleyici çizgisinde yürümek, ancak komite-konseylerle sağlanır. Sermaye sınıfının saldırıları karşısında yeni tavırlar belirleyip, karşı taktikleri anında devreye sokacak, anlık tavırlar geliştirecek yetenek olduğu gibi, sınıf mücadelesini sermayenin her türlü terörüne, baskısına rağmen sonuna kadar götürebilme yeteneği de komite-konseyler aracılığıyla gösterilebilir. Komite ve konseyler ihtiyacı dayatmasıyla kısmen oluşturulabilir. Yaygınlaşan sınıf eylemlerini kapsayacak nitelik, komite ve konseylerle oluşturulabilir. Her gün sermaye güçleriyle değişik boyutlarda, irili-ufaklı bir çok çatışma, kavga yaşanıyor. Kesintisiz süren eylemler, emekçilerin geniş kitlelerini olduğu gibi, esnaf ve küçük mülk sahibi kesimleri de etkisi altına aldı. Bu kadar ileri düzeye ulaşan sınıf mücadelesi, komite-konseyler aracılığıyla niteliğine uygun olarak devam edebilir.

Birleşik devrim yükselişi içinde. Devrimimizin ileri ayağı olan ezilen ulusun mücadelesi, emekçilerin yükselen devrimci mücadelesiyle bütünleşiyor. Politik bilinci ve devrimci kararlılığı yükselmiş olan Kürdistan proletaryası, Ankara'da bir aydır süren eylemlerde, bilinciyle ve deneyimiyle etkili oluyor. Son 20 yıldır süren kavganın cesaretini proletaryanın saflarında yaygınlaştırıyorlar. Proletaryanın bilinci ve kararlılığı şovenizmi de yıkıyor. Sınıf eyleminin şovenizme vurduğu darbeler bile sermaye sınıfının korkulu rüyalar görmesine yeter.

Fabrika kızı kavganın başında. Onyıllar boyu TEKEL işçileri içinde örgütlenme ve mücadelede yerini alan kadın işçiler kararlı, cesur tavırlarıyla bu eylemlerde de yer alıyorlar. Tütün saran eller sermayenin karşısına sıkılı yumruklar olarak dikiliyor. Kadınların kavgadaki yeri ve etkinliği, o kavganın ne kadar ileri gidebileceğinin de göstergelerinden biridir. Son dönemde emekçi eylemlerinde TEKEL çalışanları dışında, diğer emekçilerden kadınların da kavgada etkin olmaya başlamaları, devrimin gücünün göstergesidir.

TEKEL işçilerinin eylemlerinin ateşi, kışın soğukunda buz tutan Ankara sokaklarını ısıtıyor. Buzları eriten kavganın alevleri sermayenin suyunu ısıtmaya başlıyor. TEKEL çalışanlarının sayıları, dağılımı, tütün sektörünün geniş olması yüzünden yüzbinlerce esnaf ve tütün üreticisini etkilemesiyle eylemler geniş yığınları sürüklüyor. Sadece Ankara değil, onlara değişik il ve ilçede yapılan eylemler, tüm emekçileri etkiliyor. Türk sermayesinin başkenti Ankara'da yükselen bu kavga, dünya proletaryasının, emekçilerinin desteğini de alıyor. Daha ilk ayında yüz civarında ülkeden destek yardımları, mesajları veya heyetleri geldi. Ermenistan'dan Kanada'ya, yakın ya da uzak ülkelerden emekçiler TEKEL çalışanlarıyla dayanışma içinde. Eylem, uluslararası etki yaratıyor.

İşçi ve emekçiler kendilerine yönelik sermaye sınıfı ve onun devletin yaptığı her saldırıya, her hamleye daha güçlü bir karşılık veriyor. Sınıf olarak kavga yükseltiliyor. Saldırıya uğrayan işçilere çok sayıda işçi katılarak eylemler daha güçleniyor. Sermaye saldırılarına karşı gidecek topyekün mücadele yükseltiliyor.

TEKEL çalışanlarının ve diğer emekçilerin eylemlerinin hepsi gösteriyor ki, proletaryanın mücadelesi büyük bir atılım ve yükseliş içerisinde. Burjuva egemenlik sisteminin sınırları zorlanmaya başlandı. Proletarya devrimci yıkıcı gücünü gösteriyor. Bu devrimci yıkıcı gücün hedefine varması için, her zamankinden daha fazla görev, Leninistleri bekliyor. □

FAŞİZMİN ANLADIĞI TEK DİL YARDIR

Bayramiç, Selendi, Edirne, Erzincan ve diğerleri. Kimi faşist medya marifetiyle şişirilen, kimi yığılan faşist tosuncuklarla, kimi de yöredeki pek çok sıradan insanın dahi katılımıyla gerçekleşen linçler, açıktan katliam girişimleri, devrimin şanlı yürüyüşünün birer yan ürünüdürler. Birleşip azgınlaşmış bir kaşı-devrim yaratmayan herhangi bir toplumsal devrim örneği bilen var mıdır?

Birincisi Çarlık rejimini deviren, ikincisi tümüyle kökünden değiştiren çifte devrimi bağrında saklayan o muazzam 1917 tarihinden sadece birkaç yıl önce, Rusya'nın azınlık halklarına karşı korkunç katliamlar başgöstermişti. Duma oturumunda, Lenin'in kaleme aldığı bildiri okuyan Bolşevik temsilci Muranov, kürsüden şu sözleri haykırıyordu: "Yönetiyorsunuz, yalnızca savaşıyorsunuz."

Bayramiç'ten Edirne'ye, hiçbir sınırlanmayan açık şiddet ve katliam girişimleri ne ilkti, ne de son olacak. Ve tüm bu olayların anlamı, tekelci sermayenini artık yönetemediği, ama yalnızca savaşa bildiğidir.

Devrimin durdurulamayan kabarışı, yükselişi, kuşatması karşısında eli kolu bağlı cennetini kaybetmeyi sakince kabullenilen bir burjuva sınıfı hayal edenler, birden bire her yerde patlak veren linçler konusunda paniğe kapılıyor ve bu olayları devrimin ne kadar güçsüz olduğuna dair o iyice katılaşmış söylemlerine malzeme yapıyorlar. Onların kafasındaki devrim, pürüzsüz bir yolda ilerleyen, sermaye egemenliğinin karşısına tüm halkın çıktığı, devrimin öncülerinin topyekün halk sınıfların çıkarlarını ve yürüyecekleri yolu açıkladığında tüm engellerin ortadan kalkacağını düşledikleri sihirli formüllerle doludur. Olur ya, eğer devrimin karşısına, sermayenin resmi üniformaları dışında "halk" kitleleri çıkarsa, bunlar ya bizzat polisçe kışkırtılmıştır ya da kandırılmışlardır.

Ve devrim konusunda bir kez bile ciddi düşünmeyen kafaların ürettiği daha bir çuval dolusu safсата... Oysa hayat

başka bir yatakta akıyor, pürüzler, kıymıklar, budaklarla dolu bir akış yatağı. Karşı-devrimin kalabalık toplulukları, bizzat polis tarafından örgütlenmemiş olsalar bile, bağlı buldukları sınıf çıkarları, o çıkarların katı ifadelerle büründüğü siyasal ve de kültürel iklim dolayısıyla, milyonlarca insanı kapsayacak yaygınlıktadır.

Çöküşün Panik Atağı

Selendi örneğine bakalım. Bu kasabanın Manisa'daki diğer ilçelerden çok daha yoksul olduğu biliniyor. Üstelik 12 Eylül öncesinde, sol bir yapının hemen tümüyle egemen olduğu Ege kasabalarından biridir. Ancak, modern kapitalist sanayi yok, tarım ise özellikle son yıllarda hızlanan bir çöküş içindedir. Bir anlamıyla, sanayi proletaryasının etkisinden uzak olan bu kasaba küçük üretici köylülüğün borç batağı içinde debelenip durduğu, hiçbir çıkış yolu bulamadığı için öfkeli duygularla dolup taşıdığı söylenebilir.

Ege, Marmara, İç Anadolu bölgelerinde benzer bir tarımsal çöküşü yaşayan sayısız kasaba var. 2008'de patlak veren ve halen süren kriz bu çöküşü hızlandırdı ve bunun altında kalan gruplarda ertelenemez özelemler, kaygılar, giderek bastırılmayan bir panik ve öfke oluştu.

Lenin savaş gibi olağanüstü yıkım dönemlerinde, halk katmanları arasında üç tür ruh hali oluştuğunu belirtir: Birincisi, korku ve umutsuzluktur ve genelde dinsel safsataları yutmaya hazır bir kitle yaratır. İkincisi, düşman olarak gördüğü etnik gruplara karşı nefret duygusudur ki bu, özellikle burjuva sınıfın kışkırtıp yaydığı, yararlandığı bir duygudur. Üçüncüsü ise bizzat sermaye düzenine karşı yönelen nefret.

Geniş emekçi yığınlar içinde hangi kesimleri, bu üç duygudan hangisinin etkisi altında kalacağı, pek çok etmen tarafından belirlenir. Örneğin, sanayi proletaryasının hareketli olduğu yerlerde, yıkım içindeki diğer emekçi kitleler, sermaye düzenine karşı öfke duygusuna eğilimlidirler. Sınai merkezlerden uzaklaş-

tıkça, dinsel ve şovenist duyguları kabartan zeminin güçlendiğini söylemek mümkün.

Bir başka etken, ekonomik yıkımın uzun yıllara yayılmış olmasıdır. Sonuçta ortaya muazzam sayılabilecek miktarda sürekli işsiz kitlesi çıkartmıştır. Resmi rakamlar bir yana, çalışabilecek yaşta olup da iş bulamayan ya da çalışmayanların sayısı, şu an çalışan kitlelerden daha fazladır. Peki ama ne yapıyor bunca insan? Pek çoğu düzenin çatlaklarında, suça ve ranta dayalı bir çıkar çevresi oluşturmuş ve lümpenleşmiştir. Sefaletin körükleyip durduğu fuhuş, dayanılmaz bir gelecek kaygısı altındaki genç kuşakları esir alan uyuşturucu ve her türden malın kaçakçılığı, sahteciliği, vb. bu lümpen tabakaların toplumsal etkinliğini sürekli beslemektedir.

Lümpen tabakaların devrimle çelişkileri -uzlaşmaz değilse bile- oldukça keskindir. Toplumsal devrim onların çıkar bağlarını anında kurutacak, alıştıkları rantıye yaşamın kaynaklarını kesecektir. Büyük kentlerin, sanayi merkezlerinin sefalet yüklü sokaklarında boy veren bu lümpen topluluk, özellikle polis örgütlenmesi içinde olmasalar bile, karşı-devrimin bir pençesi olarak karşımıza çıkacaklar...

Sözünü ettiğimiz ekonomik etkenlerin yanında, pek çok siyasal ve tarihi nedenlerden ötürü de, karşı-devrimci kitle tabanı bu topraklarda yaygındır. Bir yanda ezen ulus, diğer yanda ezilen bir ulus gerçeği kendi egemen ulus avantajlarından vazgeçmeyen şovenizme esir bir kitle yaratıyor. "Selendi bizimdir, bizim kalacak" sloganlarıyla azınlık Roman mahallesine saldıranların, işte tam da böyle bir şovenist histeriye esir oldukları görülebilir. Bu sloganlar, kendilerine doğuştan verilmiş olan, hiçbir baltaya sap olmasa bile göğsünde tenekeden bir madalya gibi taşıyıp tükenmişlik duygusuyla başedebildiği "egemen ulus olma" konununun, ayaklarının altından kayıp gittiğini güçlü bir şekilde sezinleyen bir gür-

hun sloganlarıydı. Gerçekten de devrimin, ezilen uluslara özgürlük vadeden programını yürürlüğe koyacağı zafer gününe yakınlığı her momentte, şovenist zehir ile akli bulanmış kalabalık panik ataklarını, katliam girişimlerini daha sık, daha acı sonuçlarıyla yaşayacağız.

Örgütlü Silahlı Şiddet

Karşı-devrimin kalabalık kitleleriyle her yerde karşılaşacağız, bundan sonra daha sık karşılaşacağız. Bu gruplar, öyle rastgele dolduruşa gelmiş, kandırılmış, bu nedenle de devrimin haklı söylemlerine aşına oldukça, çözümlü gidecek kalabalıklar değildir. Faşizmin anladığı tek dil, örgütlü kitlesel şiddettir. Komintern'den bu yana komünist harekete yol gösteren bu şiar, bir kez daha doğruluğunu kanıtlamaktadır. Hele ki, artık iç savaşın toplumun bütün katmanları arasında hızla yayıldığı, tek tek mahalleler ve ne-redeyse koca koca şehirlerin bir taraftan

yana tavır almaya zorlandığı koşullarda, karşı-devrimci azgın kitleler karşısına, sadece "tarihsel haklılık, yasal meşruiyet" gibi cılız silahlarla çıkılmaz.

Son kırk yılın yoğun devrimci tarihi, binlerce kez kanıtlamıştır ki, bu topraklarda devrim, büyük kalabalıkları karşı karşıya getiren bir kutuplaşmanın eşliğinde, alabildiğine sert, kanlı bir süreç isteyecektir. Hükümetin resmi kolluk kuvvetleri karşısında, topyekün halk sınıflarının yer aldığı devrimler, 19. yüzyılda kaldı. Yüzyılımızın halk devrimleri, kutuplaşmış kitlelerin sokak köşelerini bile paylaşacakları kanlı ve uzun bir iç savaşın sonunda zafere ulaşabilecektir. Özellikle polis tarafından örgütlenip kışkırtılmasa dahi, pek çokları devrim yürüyüşünün karşısına dikilmekten kendilerini alamayacaklar. Tek başına ikna yöntemiyle onları ikna etmeye soyunanlar, şu politikanın safdil devrimcileri, umarız ki, ce-

surca meydan okumaların her şeyi çözmediğini öğrenirler.

Basın marifetiyle güçleri olduğundan çok daha fazla gösterilen bu karşı-devrimci güruhun en zayıf noktası, son derece kaypak ve güvenilmez sınıflar tortusu lümpenleri içermesidir. Yapıları gereği bu lümpen unsurlar, psikopatlık derecesinde bireyci-egoist kişiliklerdir. Onlar ancak, bire karşı on üstünlerse ya da panzerlerin gölgesindeyse, devrimin kararlı cesur unsurlarına saldırma cesaretini gösterebilirler. Hatırlanacaktır. 1999 yılı başlarında Kürt halk kitleleri "barışçıl" eylemler için sokakları doldurduğunda, bu faşist tosuncuklar "verin bize öldürelim" diye 70'lik analarımıza saldırmışlardı. Kürt halkı bir anda "barışçıl" yöntemi bir kenara koyup, örgütlü ve kitlesel şiddet yoluna başvurduklarında, sokaklarda günlerce bu tosuncuklara rastlayan olmamıştı. □

SARIGAZİ EMEKÇİLERİ: AYAĞA KALK İSTANBUL

Türkiye'nin dört bir yanında devlet, demokratik devrimci ve yoksul halkın üzerinde baskısını ve terörünü arttırmaya başladı. Kürt halkına yapılan saldırılar, devrimci öğrencilere yapılan baskılar işçi sınıfının yaşadığı yıkım faşizmin artık pervasızca saldırdığının açık açık emekçi halka göstermiştir. Bugün Tekel işçisi baskıya ve kapitalizme karşı ayağa kalktı. Bu sistemin tarihin çöplüğüne göndermek için adım attı.

Kapitalizmin mezar kazıcıları bugün yine iş başındaydı. Sarıgazi'deki faşist örgütlenmelere karşı "Faşizme Karşı Halk Yürüyüşü" adı altında bir eylem düzenlendi. Bu halk yürüyüşü öncesinde mahallenin yoksul emekçi halkına afişlerle, bildirimlerle, kuşlamalarla ve sesli propaganda ile emekçiler eyleme çağrıldı ve bire bir insan örgütlenmeleri yapıldı.

17 Ocak Pazar günü 16.30'da eylem saatinin gelmesiyle faşistlerin örgütlenmeye başladığı Meclis Mahallesi'ndeki Mahsuni Şerif yaya yolunun başladığı yerde "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız" pankartı ve karanlığı aydınlatan meşaleleriyle, faşist devlete ve onun kolluk güçlerine meydan okudu. Havanın soğukluğu ve ilikleri ıslatan yağmur devrimci halkı durduramadı. "Faşizme Karşı Silah Başına", "Faşizme Karşı Ayağa Kalk İstanbul", "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız" sloganlarının kesilmediği eylemde coşkulu oldu. Sloganlarla inleyen Sarıgazi geleceğini ellerine aldı ve ayağa kalktı. Sarıgazi meydana okunan basın açıklaması, sloganlarla ve söylenen Gündoğdu marşıyla yüreğini ve bilincini ortaya koydu. Eylemciler, "İşçi, emekçi, öğrenci, işsiz genç arkadaş

Bu çağrı fabrikada kolumu kaptıran işçisinin çağrısı

Bu çağrı aklıta ölen çocukların çağrısı

Bu çağrı işinden atılan işçinin çağrısı

Bu çağrı köyleri yakılan sokak ortasında vurulan, kaçırılıp infaz edilen, saldırıya uğrayan Kürt Halkının, senin çağrındır" diyerek emekçi halkı çoktan çürümüş olan bu sistemi tarihin çöplüğüne göndermeye çağırıldı. "İşçi, emekçi, öğrenci, işsiz genç arkadaş, tüm saldırılara karşı ayağa kalkma ve harekete geçme zamanı geldi. Faşist saldırılara karşı sessiz kalmak boynumuzdaki zincirleri sıkmaktan başka işe yaramayacaktır. Zincirlerimizden kurtulmak özgürleşmek için ayağa kalkalım faşizme karşı verdiğimiz mücadelede gücümüze güç katalım"

Faşizme Karşı Ayağa Kalk İstanbul

Sarıgazi Mücadele Birliği Platformu

TEKEL EYLEM GÜNÇESİ

28. Gün

Bugün 11 Ocak Pazartesi. Sabah gazetelerde Adıyaman'da Emek Platformu tarafından TEKEL'e destek eylemi yapıldığı yazıyordu. Hatta bunu ilk işçiler görmüş; önceden de söylediğim gibi, işçiler artık haberleri, gündemi daha yakından takip ediyorlar. Hele kendileriyle ilgili yapılan hiçbir şeyi es geçmiyorlar.

Artık günlerdir soğukta beklemekten çoğumuzda grip, öksürük, bel ağrısı vb oluşmaya başladı. Ama kimsenin morali bozuk değil. Daha kimseden moral bozucu birşey duymadım. Daha ne kadar sürecek, ne olacak gibi yakınmalar hiç işitmedim. İşçi sınıfı işçi sınıfı diye boş denmiyor kitaplarda, romanlarda boşuna anlatılmıyor, işte canlısı burada...

Çoğunluk 15'ine geri gelecek şekilde döndü. O nedenle Türk-İş'in önü de biraz azaldı. Tabi fırsattan istifade, arabalar habire geçmeye çalışıyor. Tabi kimin yönlendirdiğini söylemeye gerek yok heralde...

İşçilerde yaşanan değişimi daha yakından anlamaya çalışmaya karar verdim. Kendini sağcı olarak ifade eden bir çok işçi vardı. Ve bugün bu konunun üzerine yoğunlaştım. Her zaman sohbet ettiğimiz işçi arkadaşlarla konuşurken, ilk günler kafa tokuşturduğunu gördüğüm MHP'li bir işçiyi de yanımıza çağırdım. Ve yine AKP'ye oy vermiş başka bir işçiyi... Sohbet Tekel'den başladı, nerelere kadar gitti. MHP'li işçiyi "sen sağ-sol ne biliyor musun" dedim sohbetin bir yerinde, "sen bindiğin dalı kesiyorsun. Sen bir fabrikatör, bir zengin, han hamam sahibi olsan sana demem neden sağcısın diye, ama sen alüminerle çalışan bir işçisin, sen de söylüyorsun ilk günden beri bizi hep solcular destekledi diye". İşçi "evet çok desteklediler Allah hepsinden razı olsun" dedi. "O zaman bir düşünün bir sorgula bu yaşananları... Sermayenin dini-ırkı yok... Hepsini hikaye... Hep yabancı ortaklı dev firmalar var, hani bize gelince mi vatan-millet-sakarya... Kendileri Amerikalarda yaşarlar, çocuklarını okuturlar, yerler içerler, bize gelince 4C". İşçi şaşkın, biraz da mahcup "evet" dedi... Diğeri de dini yönden AKP'ye kanmıştı. Ona da en büyük sömürünün dini duygular üzerinden yapıldığını söyledim. Kürt bir işçi beni destekledi ve ekledi "milliyet ve din". Artı-değeri anlattım, para için neleri yaptıklarını, buraya gelen siyasilerin oy için geldiğini, yani siyasi çıkarları olduğunu... Kürt işçilere mesafeli olanlar vardı. Kürt olmanın bile ikinci planda kalacağı örnekleri verdim (yanımızda Kürt işçiler de varken) mesela Almanya'da işçi olsanız ne farkeder Kürtmüşsün, Türkmüşsün adam ikinizi de sömürür. Kürt iş-

çi "valla burada da önemli değil, aynı muamele, tek bizi atıyorlar ya, bak sen de sokaktasın" (MHP'li işçiyi göstererek) "demek ki" dedim, "işçileri ne dilleri, ne dinleri, ne renkleri, ne cinsiyetleri, ırkları hiçbirşeyi ayıramaz". Kürt iş adamlarından da örnekler verdim. "Kürt olması bir şeyi değiştirmez, zenginse başka yaşar, seni düşünmez. Yani onların dini de imanı da vatam da paradır" dedim. İlaç tekellerinden örnekler verdim. Zaten ben anlatmadım Kürtler "İbrahim Tatlıses neden ziyarete gelmiyor Tekel'i, o da Kürt ama artık patron olmuş, bizi unutmuş" dediler. "Baban da olsa, kardeşin de sınıf gibi olamaz. Kan bağları, din bağları, milliyet bağları değil, sınıf bağları bizi birleştirdi". Kürt işçiler "tabi bak biz akrabalarımıza anlatıyoruz AKP böyle, bizi sokağa atmış diye, valla çocuklarıma aylık para alıyorum, yardım alıyorum, verdiği sürece ben mecbur gene oyunu AKP'ye verecem diyor. Yahu bunu söyleyen benim kanımdan, ama bak bu bacı 28 gündür bizimle, ne zoru var. Hem buraya ziyarete gelenlerle ne yakınlığımız var". "Evet" dedim, "bu eylem bize çok şey öğretti, öğretmeye devam edecek... Sınıf bağlarıdır bizi bağlayan ve zorunluluktur sizi bir araya getiren. Çünkü sermaye ayırmaz sizi..." Etrafımız iki sıra işçilerle doldu. Herkes merakla dinliyordu. Etkili bir sohbet oldu, çok verimli geçti. MHP'li işçi sohbet bitip de dağılmaya yakın "yahu sen nereden gördün benim kafa tokuşturduğumu" dedi. Ben de "ben görürüm, herşeyi görürüm. Göremeseydim buralarda 28 günümü sizlerle geçirmeye gelmezdim". Bazı işçi arkadaşlar ba-

na "helal olsun" dediler. "Sen de bayağı güzel konuşuyormuşsun. Sen bu işi biliyorsun" diyenler oldu.

İşte bir devrimcinin duyup duyabileceği en güzel iltifatlar işçi sınıfından duyduğu böyle yalanzız sözler olsa gerek...

Akşama doğru Ahmet abi oğlu için TEKEL işçilerine helva, pilav, ayran getirmişti. Hemen işçi arkadaşların da yardımıyla el birliğiyle dağıtımını organize ettik. Anonsta da "Poyraz'ımız için yemek verildiği" söylendi. İşçiler zaten kan verdikleri için ve taziyeye gittikleri için Ahmet abiyi tanıyorlardı. O an bana sanki işçiler Ahmet abinin acısını hissediyor ve hafifletebiliyorlar gibi geldi. Herkes Ahmet abi'nin yanına gelip başsağlığı diledi.

Akşam mum yakma eylemi eşliğinde çayda çıra oyunuyla bitti.

29. Gün

Bugün 12 Ocak Salı. Yine az sayıda Tekel işçisiyle Türk-İş önünde günaydınlaşarak ve sabah gazeteleri elden ele dolaştırarak başladı. Çaylar eşliğinde sohbetler başlamıştı ki, işçiler bana "biz meclise gidiyoruz, BDP'yi ziyaret edeceğiz" dediler, "sen de gelir misin?", "Tabi gelirim" dedim. Ancak şube başkanları aceleyle işçileri götürünce herkes gidemedi. Gidenler BDP'li vekillerin grup toplantısına katılmış, orada başkanların konuşmalarını dinlemişler. Bir de BDP'lilerin TEKEL'le ilgili meclise bir dosya hazırladığını ve soru önergesi verdiğini öğrenmişler. Ayrıca Meclis'te yemek yemişler. Döndüklerinde yarı şaka yarı ciddi midesi bulanalar oldu. Bunun üzerine "meclis bize yaramıyor, yemekleri midemizi bozdu" dediler.

Biz meclise gidemeyenler ise Canlar Tiyatrosunu'nun bir oyununu izledik. Oyun, köylülük ağalık vb üzerinden günümüze ışık tutuyordu. Oyun hem politik açıdan, hem de oyunculuk açısından çok iyiydi. Dekorlarını getirmişlerdi, kısa provadan sonra bize oynadılar. İzlerken gülmekten gözlerimizden yaş geldi. Hatta meclise gidenlere valla kaçırdınız dedik. Oyuncuları tebrik ettik. Onlar da 15'inde oturma eyleminde de yanımızda olacaklarını söylediler. Oyunun sonunda işçiler "Yaşasın Sınıf Dayanışması" sloganları atıldılar.

Bugün ayrıca bir el ilanı dağıtıldı. Türk-İş Cumartesi günü 16 Ocak'ta saat 10.00'da Gar'dan başlayacak bir yürüyüşle saat 12.00'da bir miting düzenleyecek. Gündemi çok çeşitli, ancak TEKEL'in etkisi fazla... İşçiler aralarında "iyi, iyi" dediler. "Cumartesi-Pazar oturma eylemimize destek çok olur; şöyle bu sokağa sığmayıp taşalım ki etkimiz olsun" dediler...

Akşama doğru Yol-İş başkanlar kurulu el-

lerinde karanfillerle ziyarete geldiler. Yanımızda olacaklarını ifade eden konuşmaları ardından baklava dağıttılar. İşçilerden biri hemen bana bir karanfil getirdi verdi. Dün konuştuğum sağcı işçi, “ne güzel çiçekmiş” dedi, ben de “bu solcuların sembolik çiçeğidir, kırmızı karanfil” dedim. Sonra “öğren bunları, öğren” dedim güldüm. “Valla sen beni solcu yapacaksın” dedi o da güldü.

Akşam Eğitim-Sen’li kadınlar yine sadece kadınları yemeğe götürdüler. Hatta biz yemeğe giderken erkek işçiler yarı şaka yarı ciddi, “siz feministlik yapıyorsunuz sınıfı bölüyorsunuz” dediler. Ben “valla sizsiz boğazımızdan geçmiyor ama ne yaparsın” dedim güldüm. Neyse gittik. Önce hazırladıkları videoyu izlettiler, ardından hamurışı bir sürü çeşit yiyecek getirdiler. Çıkarken teşekkür ettik ve biraz da yanımıza poşetle alabilir miyiz diye sorduk, tabi ki dediler. Poşet poşet aldık. Varınca “işte” dedik, “alın bakın biz sizi de düşünüyoruz” hepsi iş-tahla yedi ve mutlu oldular.

Bir gün daha böyle güzel paylaşımlarla bitti.

30. Gün

Bugün 13 Ocak Çarşamba sabah gazetede bir işçi arkadaşın üniversitede okuyan kızının mektubu çıktı, oldukça güzeldi. Yazıda babasının TEKEL’de çalıştığı süre boyunca oradan oraya gönderildiğini, bu nedenle babasız büyümek zorunda kaldıklarını, şimdi de özlük haklarının elinden alınmaya çalışıldığını yazmış. Oldukça güzel ifade etmiş yaşananları. Sadece okul harcına bile 4C ile önerilen maaşın yetmeyeceğini, yani TEKEL işçilerine “çocuklarınızı okutmayın” dendiğini de yazmış. Sabah gazetelerimizi okuduğumuz yerde, anons geldi: “Yiğit TEKEL işçileri bu tarafa doğru gelin, Mersin Emek Platformu’ndan emek dostları yanımıza geliyor.” Anonstan 2 dakika sonra sırtlarında çuval çuval portakallar, limonlar geliyorlar. Alkışlarla, sloganlarla geldiler. Kısa bir konuşma yaptılar. Ve Mersin Emek Platformu’nun sevgi selamları yanı sıra portakal limonlarını da gönderdiklerini söyledi. Hasta olmamamız ve C vitamini depolamamız için bulunmaz fırsattı. Aman tanrım kaç tane soyuldu kaç tane yedik haddi hesabı yok. “Yeter yemeceğim” diyorum yine biri soyuyor “al, al” diyor. Bari limon vermeselerdi. Öyle ekşiydi ki! Ama hepsini yedik. İşçilere “hayatımda hiç bu kadar çok portakal yemedim” dedim. Ama yarısını bırakın çeyreğini bile bitiremedik. Daha da bir sürü varmış. Neyse ardından Sağlık Bakanlığının önünde basın açıklaması yapılacağı ve desteğe gideceğimizi anons ettiler.

TEKEL işçilerinin büyük bir bölümü, kadınlar önde erkekler arkada sloganlarla başladık yürüyüşe... Güzeldi, çünkü günlerdir sokak içine sıkışmıştık. Pasımızı attık. Eylem bize can kattı. Hem de Abdi İpekçi’ye gitmiştik anılarımız canlandı. Herkes elinde limonlar, “hazırlıklı geldik” diye polisleri gösteriyordu. Limona da artık limon denmiyordu. İşçiler limona “gazsavar” adını takmışlardı. 15 dakika

da yayıldı, herkes “gazsavar versene” falan demeye başlamıştı. Abdi İpekçi’de sloganlar değişti. “Burası Ankara buradan çıkış yok”, “İşçiye uzanan eller kırılınsın” sloganları atıldı. Sağlık emekçileri gelirken “işçi memur el ele genel greve” sloganları yükseldi. Türk Tabirler Birliği bayrakları, Dev-sağlık iş ve daha bir çok sağlık emekçisinin bayrakları dövizleri vardı. Sloganları güzeldi: “AKP sağlığa Zararlıdır”. Önce Sağlık Bakanlığı önünde açıklamalar yapıldı. Oradan onlarla birlikte Türk-İş’in önüne gittik. Orada da TTB başkanı Gencay Gürsoy ilk konuşmayı yaptı. Konuşmasında destek ve klasik şeylerin dışında “açlık grevi ölüm oruçları eylemlerini biz doğru bulmuyoruz, karışındayız ama sizi buna zorlarsanız yanınızda olacağız, yardımlarımızı sunacağız” dedi. Hatta “ölmek var dönmek yok” sloganını da “ölmek de yok dönmek de yok” diyerek değiştirmeye çalıştı. Ama işçiler yine bildikleri gibi attılar. Ardından Dev-Sağlık İş başkanı Arzu Çerkezoğlu konuşma yaptı. Konuşmasında “yeni yıla nasıl girilirse öyle devam edermiş ya, bu seneye işçi eylemleriyle girdik, sizler de burada yeni yıla mücadeleyle girdiniz, 2010 işçi ve emekçilerin mücadele yılı olarak geçecek” dedi. Sonra da sağlık emekçileri sendikası başkanı Bedriye Yorgun bir konuşma yaptı. Çok güzel ve ajitatif bir konuşma yaptı. Bedriye Yorgun, sağlıktan ulaşım, eğitimden ilaç sanayiye özelleştirmelere değindi. Ayrıca işçilerin emekçilerin sorunlarına da temas ederek can alıcı noktalardan örneklerle kitleyi hem bilgilendirdi hem coşuklandırdı. Ayrıca Cuma oturma eylemimize ve Cumartesi mitingimize katılacaklarını da söylediler.

Bugün Türk Kadınlar Birliği kumanya getirdi. Ancak yetersiz kaldı. Bu arada Ankara’da ne çok feminist örgütlenme varmış, hemen her gün bir çeşidi geliyor. Bunun bir nedeni de akademisyenlerin, bürokratların, memurların çok sayıda olduğu bir kent olmasından kaynaklanı-

yor olabilir. Neyse bugün liseli örgütler de arka arkaya ziyarete geldiler. İşçiler onları çok seviyor, hele ki bir sloganları var. Ellerini deli işareti yapar gibi ampul tayip yapıyorlar. İşçiler çok zevk alıyor bu oyundan...

Günün en önemli olayı ise ilkin kulaktan kulağa yayılan, sonra televizyonların da veremeye başladığı büyük bir eylem gerçekleştirildi. İzmir TEKEL işçilerinden 500 işçi, Bostancı-Konak vapurunu işgal ederek saatlerce vapurdan inmediler. Vapura pankartlarını da asmışlardı. Hem de bir tane değil. Hepsi coşkulu ve öfkeli görünüyordu. Yalnız ilginç olan, o kadar ısrar etmemize rağmen anons ettiremememiz oldu. Daha önceki eylemler, bırakın anons edilmeyi, sinevizyondan bile izletilmmişti. Ne olmuştuda şimdi bir eylem, hem de 500 işçinin yaptığı bir eylem anons edilmiyordu. Anlaşılan valinin tehditleri bazılarını ürktülmüştü. İşçilerin bugün keyifleri yerindeydi, kimse artık onları durduramazdı. Bugün bir şeyler döndüğü belliydi çünkü Türk-İş binasına Mustafa Kurlu, Bayram Meral ve daha bir çok başkan vb geldi gitti. Ama ne konuşular, ne planlıyorlar belli değil. Yakında kokusu çıkar ortaya... Bu arada bugün sivil polislerin de etrafımızda fazladan mesai yaptıkları ve kulaklarının sınırlarını zorladıkları da gözümüzden kaçmadı.

Günü Eğitim-sen’in ziyaretiyle tamamladık. Yine yanlarında kutu kutu yiyeceklerleymişlerdi, bir de baklava tabi... Böyle giderse biz burada kilo alacağız doğrusu... Bugün gelenimiz gidenimiz çoktu. Böyle olunca moral-ler yüksek oluyor. Ama en coşku verici İzmir’in eylemiydi... İzmirli TEKEL işçileri gururluydu arkadaşlarıyla, daha bir mutluydular...

Ve geri sayım başladı, yarın akşam kritik gün, tüm illerden yola çıkılacak. Yolları tutabilirler. Ama gelinecek, eylem daha da güçlenecek... Biz de en az TEKEL işçisi hevalerimiz kadar heyecanlıyız.

31. Gün

15 Ocak’a girmeye hazırlanan işçiler, yavaş yavaş şehirlerinden dönmeye başladılar.

Asıl yarın başlayacak dönüşler işçileri heyecanlandırıyor. Sabah bir kadın bir işçi, yazdığı bir şiiri, işçi arkadaşlarıyla ses aracından seslendirerek paylaştı. Çok güzel duygularla yazılan şiir bayağı alkış aldı. Öğlene doğru kitle örgütlerinin destek ziyaretleri gelmeye başladı. Bu kez Avrupa dan gelen Almanya ve Fransa’dan gelen gıda sendikaları başkanları işçilerin arasındaydı. Direnişin Enternasyonal bir boyut alması, mücadelenin niteliğini artırıyor. Sendika başkanları birer konuşma yaparak işçilerle duygularını paylaşıyorlar. “Şimdi biz sizlerden ayrılacağız ama bilin ki ülkelerimize döndüğümüzde, sizin burada verdiğiniz mücadeleyi anlatacak, elimizden geldiğince destek olacak, enternasyonal dayanışmayı büyüteceğiz” dedi. Almanya’dan gelen bir diğer konuk Zeynep, konuşmasında “kapitalizmin insana vereceği açlıktan yoksulluktan işsizlikten başla bir

sey yoktur, onun temel amacı kardır. Bizler işçiler olarak ancak o özgür dünya hayalini kurduğumuz, işsizliğin, açlığın, yoksulluğun, ırk, dil, din ayırımının olmadığı tek gerçek sosyalizmdir; yaşasın sosyalizm, yaşasın sosyalizm” dedi. İşçiler daha sonra Nazım Hikmet’in “Güneşi İçenlerin Türküsü” şiirini okuduktan sonra, büyük bir coşkuyla ve işçilerin sevgisiyle karşılaştı. Öğleden sonra Avrupa’dan gelen sendikacılar işçilerle sohbet edip vedalaştıktan sonra, TEKEL işçileri için valilik önünde bir basın açıklaması yaptılar.

Öğleden sonra Alternatif Sanat Kurumu işçileri ziyaret edip şarkılarını şiirlerini paylaştılar.

Her gün slogan ve ziyaretçileri ağırlamak için kullanılan ses aracından dikkat çekici bir konuşma yapıldı. Konuşmada “sayın başkan 6 ay önce ayaklar baş olursa kıyamet kopar demiştin, şimdi ayaklar Türkiye’nin her tarafından Ankara’ya baş olmaya geliyor” dendi.

Türk-İş’in aldığı eylem kararlarından miting kararı valiliğin güvenlik sorununu göstererek 1 gün ertelendi. Cumartesi olacak miting, aynı saat ve yerde Pazar günü yapılacak.

Destek ziyaretleri devam ederken Ankara’ya gelen işçileri ziyaret etti. İlginç bir sloganlarıyla katılan Ankaragücü taraftarları işçilerin çok hoşuna gitti. Ankara halkının da bir gündün itibaren eyleme ilgisi aynı ilgiyle sürüyor. Bugün işçileri lise öğrencilerinden emekli öğretmenine kadar bağımsız insanlar işçilerin yanına gelip sohbet ettiler. Akşama doğru üniversiteden araştırma bölümünde olan öğrenci ve memurlar eylemi destekleyerek “KESK, DİSK ve Türk-İş’in başkanlarını genel grev kararı almaları için çağrıda bulundu. Eğer bu çağrıda olmayacaklarsa lütfen işçilerin önünden çekilip işçilerin önünde köstek olmasınlar” dedi.

Yarın oturma eylemine ve diğer eylemlere enerji depolamak için işçiler kaldıkları yerlere akşam saat 21.00’e doğru alandan ayrılmaya başladılar. Yarın işçiler için büyük bir gün olacak hem 12 bine yakın işçi arkadaşlarını beklemeye koyuldular, hem de eylem günlerine hazırlanıyorlar.

32. Gün

15 Ocak Cuma günü, sabah erkenden Türk-İş’in önüne gittik. Hepimiz heyecanlıydık, çünkü bugün önemli günlerden biriydi. Tüm illerden Tekel işçileri Ankara’ya geliyordu. Vardığımızda Türk-İş’in önünde, içinde ve çevre sokaklarda adım atılacak yer kalmamıştı.

Her yer Tekel işçisi doluydu. Bavalunu alan gelmişti. “Biz buraya dönmeye değil hakkımızı almaya geldik” diyorlardı. Tüm televizyon kanalları vızır vızır röportajlar yapıyor, bavalı (işçilerin eylemin daha sürecine dair kararlılıklarının göstergelerini) görüntülüyorlardı. Herkes kat kat giyinmişti. Ayakkabılarının içine poşet geçirmişlerdi. Kameralar bu görüntüleri kaçırılmıyordu. Kimisi bidon peynirle gelmiş, kimisi çocuğunu kucaklayıp gelmişti.

Bu arada hükümet yanlısı basın da yeme-

miş, içmemiş Tekel işçilerinin bazılarının ısınmak için girdikleri kahvede kağıt oynamalarını çekmiş. Bu konu üzerine uyarı anonsları yapıldı.

Bugün Kamer Genç’ten DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi’ye, KESK Başkanı Sami Evren’e kadar birçok isim Türk-İş’e gelmişti. TMMOB, TTB vb. başka temsilciler de vardı. Hepsi konuşma yaptılar. Özellikle Süleyman Çelebi destek mesajlarının yanı sıra “Alacağımız herhangi bir genel grev kararını da destekleyeceğiz” dedi. Sami Evren, politik ve sorunu daha genelleştiren bir konuşma yaptı. “Biz buraya desteğe gelmedik. Sizin sorunuz zaten bizim sorumuz. O nedenle biz buraya mücadeleyi birleştirmeye geldik” şeklinde konuştu. Konuşması sık sık alkış ve sloganlarla bölündü.

Bugün yine birçok dergi çevresi ve siyaset de Tekel işçilerini ziyarete gelmişti. Bizler de Mücadele Birliği Platformu olarak “Dünya Emeğin Olacak” yazılı “Mücadele Birliği” imzalı pankartı astık. “İşçiler Birleşin Sosyalizm İçin Savaşın” yazılı ve DİK imzalı pankartla ve bayraklarla destek ziyaretinde bulunduk. İzmir, İstanbul ve Ankara’dan yoldaşlar her biri işçilerle tanışarak ertesi günün sabahına kadar süren sohbetlere başladılar. Bu arada Türk-İş yöneticilerinden Mecit Amaç, bizim emekli bir Tekel işçisi olan yoldaşımızı tanıyor ve “sosyalizm” kelimesini kastederek diyor ki: “Bu pan-

kart hiç buraya yakışıyor mu?” İşçi yoldaş da “Mecit, sen Ergenekoncusunu, MHP’lisini, dincisini, herkesi, her şeyi buraya yakıştırıyorsun da işçilerin kurtuluşu olan sosyalizmi mi buraya yakıştırıyorsun?” diyor.

Tüm gün o kadar çok insanla sohbet ettik ki, artık akşam olduğunda çoğumuzda hal kalmamıştı. Medyanın çok yoğun ilgisi vardı. Onlarca kamera etrafıta dolaşıyordu. Özellikle çokları olanları çekiyorlardı. Akşam olduğunda herkesi bir tabure, bir sandalye bulma telaşı almıştı. İşportacının, seyyar satıcının haddi hesabı yoktu. 5 sokağın tüm kaldırımlarında işçiler oturmuş, battaniyelere sarınmış, kimisi sohbet ediyor, kimisi türkü söylüyor, kimisi çay içiyordu. Ziyarete gelen gençler ve dergi çevreleri işçilerle kaldırım dışındaki sokak aralarında kimi horon tepiyor, kimi halay çekiyor, kimi slogan atıyordu. Bu arada İstanbul’dan gelen Grup Emeğe Ezgi üyeleri işçilerin bulunduğu birçok yerde müzikleriyle işçilerin morallerini yüksek tuttular.

Tam 32 gün olmuştu ve benim gördüğüm görüntüler sanki devrim olmuş hissi yaratıyordu. Devrimcilerle işçiler el ele, kol kola, omuz omuza şarkılar söylüyor, sohbet ediyor, birlikte uyuyordu.

Şöyle bir sokakları dolaştığımda sanki her sokakta ayrı bir ilde farklı bir kültürle işçiler kendilerini ifade ediyor, kimi kolbastı oynuyor, kimi darbuka çalıyor, kimi tenekede ateşler yakmış ısınıyordu. Hepsi ayrı bir dünya, hepsi ayrı bir kültürdü. Ve birlik olduklarında dünyayı değiştirme gücüne sahiptiler. Birçoğu hayatlarında böyle eğlenmemişti. Birçoğu böyle kadınlı-erkekli politik sohbetler etmemişti. Tabii bu gençler ve devrimciler için de geçerli.

Her gün olduğu gibi bugün de birçok aile aramızdan yorgun ve hasta olanları evlerinde misafir etmek üzere almaya gelmişlerdi. Bu güzel bir dayanışma örneğiydi. Hiç tanımadığınız bir insanın evinde kalmak ancak proleter (işçi sınıfı) kültüre ait değerler olabilir.

Bu arada karşı devrim güçleri de sağda solda sürekli çekimler yaparak içlerine sindiremedikleri bu görüntüleri fotoğraf karelerine sığdırmaya çalışıyorlardı.

Geceenin en önemli gerçeği havanın çok soğuk oluşu ve kat kat giyinmemize, battaniyelerimize rağmen donmamızdı. Bense 32 gün sapasağlam bilfiil ayakta geçirmeme rağmen bu akşam kendimi yorgun, halsiz kısacası hasta hissediyordum. Gece ancak 03.00’e kadar sokakta dayanabildim. Birçok işçi kadın gibi ben de sıcak bir yerlerde birkaç saat uyumaya gittim. Herkes dönüşümlü olarak birkaç saat uyumaya gitti. Sabaha kadar hiç uyumayanları ise sabah bizler alana gittiğimizde dinlenmeye gönderdik. Sokaklar akşamdan kalma küllerle ve kartonlarla doluydu. Muhteşem bir geceydi...

33. Gün

16 Ocak Cumartesi günü oturma eylemimizin ikinci günü idi. 1. günün yorgunluğu ve uykusuzluğu ve soğukta kalmanın verdiği hal-

sizlikle güne başladık. Bu arada iyiden iyi şifa-
yı kapmıştım. Türk-İş için bu eylemde gönüllü
doktorluk yapan ve işçileri muayne eden dok-
tora ben de görüldüm. Bademciklerim şişmiş,
bir ilaç verdi. “İki gün bunu kullan hala devam
ederse anti-biyotik başlarız” dedi. Muayenenin
yapılış şekline doktorun özverişi sol kültüre
sahip bir kadın olduğu belli oluyordu. Sanki
annemi gibi ona naz yaptım. İlaçlar da ücret-
sizdi. Tabi ki tek hasta ben değildim, “revir”
dediğimiz toplantı salonunda onlarca işçi sıra-
da bekliyordu. Herkesin hemen hemen aynı
hastalığı. Herkes gündür soğukta beklemek-
ten slogan atmaktan fiziksel direncini yitirme-
ye başlamıştı.

Sabah 07.00’den itibaren yine işçilerle bir-
likte kahvaltılı eşliğinde sohbetler başlamıştı. İki
tane başörtülü, Hatay Yayladağ’dan bayanla
sohbet ederken, içimden tam “iyi gidiyor” di-
yordum, iş Kürtlere gelince gene şöyle söylediler
“Habur sınır kapısından girenlere bile böy-
le vicdansız davranmadılar”. Artık bu sözler
klasik olmuştu. Birçok konuda yol alan TE-
KEL işçileri, iş Kürtlere gelince çok geri düşün-
müyorlardı. Ama onlara kızmıyordum, çün-
kü bu tarz düşünceleri onların kafasına işleyen
ziyarete gelen MHP, CHP ve İP gibi şovenist-
ler oluyordu.

Bugün çadırlar daha da konforlu hale ge-
tirdi. Bir işçi arkadaş, bizden bir hemşehrini
bulunca olanaklarını bizimle paylaştı. Restore
edilmekte olan yakınlardaki bir binanın çevre-
sinden tahta parçaları topladık. İnşaat işçileri o
sırada binaya izolasyon yapıyordu. O izolasyon
köpüklerinden istedik, önce yasak dedi. Sonra
“biz TEKEL işçisiyiz, kimse görmedi varsay”
dedik. Aşağı üç dört tane attı, teşekkür ettik. Bu
durumları statüsünü kullanarak iş yapan mes-
leklerle benzetim. TEKEL işçisiyedikçe her
kapı önümüzde açılıyordu. Sanki sihirli bir söz-
dü. İnsanları ne kadar etkilediğimiz buradan i-
yi anlaşılıyor. Topladıklarımızı Sakarya Cadde-
sine götürmemiz zor oldu. Çünkü öyle bir kala-
balık vardı ki, elimizdekilerle geçmemiz zor o-
luyordu. O gece altımıza izolasyon köpüklerini
serip odunları da yaktık. Düne göre çok daha
rahat diyebilirim.

Sohbetler sırasında işçiler komik anılarını
anlatıyordu. Bir tanesi çok komikti, hikaye
şöyle: iki kadın TEKEL işçisi zar zor fabrikaya
girdiklerinde, onlar işe aldırın tanıdıkları demiş
ki “sakin Kürt olduğunuzu belli etmeyin” onlar
da olabildiğince dikkat ediyorlarmış. Bir gün
müdürle sendika yönetiminden bir sendikacı
görüştüyörlarmış. İşçi iki kadın vardiyalarını a-
yarlatmak için odaya girmişler. Bir süre konu-
ştuktan sonra sendikacı onlara masa altından za-
fer işaretini yapmaya başlamış. İşçilerden biri di-
ğerine sesizce “yahu bu nerden biliyor bizim
Kürt olduğumuzu, baksana zafer işareti yapı-
yor” derken diğeri işçinin cebini çalıyor, telefon
müziki Kürtçe. İyice panikliyolar, sonra dışarı
çıkıktan sonra yüzleri bembeyaz, hapı yuttuk
diye düşünüyorlar. Arkalarını sendikacı çı-
kıyor. “Size kaç kere ikinci vardiyayı isteyin di-

ye işaret ettim. Niye söylemediniz” diyor. Tabi
o anda bizim işçi kadınları bir gülme alıyor.

Yine bir işçi arkadaş bir gün kahvede otu-
rurken çaycıdan iki çay istiyor. O anda orada
geçmekte olan bir devriye aracı bunu görüyor.
Ve içeriye dalarak soruyor “sen ne yapıyorsun
öyle?”

İşçi soruyor “ne yapıyorum ki”. Bir süre
sonra meselenin özü anlaşılıyor. Parmağıyla
yaptığı iki işareti polisleri işkillendirmiş. Nere-
deyse karakola götürülüp vatandaş muamelesi
görecekmış.

Bugün yine kalabalık çemberlerin içinde
İstanbul Üniversitesi ÖKM Sahnesi oyun ser-
giliyordu. Gürültüden konuşmaları ancak yakı-
nından izlerseniz duyabiliyordunuz. Ama oyun
komikti, ben bir kısmını izledim. Bir fabrikada
işçilerin başından geçen komik olayları düşün-
dürerek anlatıyordu. Benim izlediğim kısımlar-
da en çok alkış alan yerler patronun işçilerden
dayak yediği anlar oldu.

Gelen bir çok siyasetin yanısıra BDP baş-
kanı da aramızdaydı. Büyük bir ilgiyle karşı-
landı. Tüm çadırları gezdi, işçilerle konuştu.
Ziyareti olumlu geçti.

Bizden de İzmir Ayışığı Sanat Merkezi
Tiyatro Atölyesinden bir arkadaşımız şiir dra-
ması yaptı. Sesizlik olabilmesi için gecenin i-
lerleyen saatlerinde oynadı. Yine Ayışığı Mü-
zik Grubu Emeğe Ezgi, öğleden sonra anons e-
dilerek bir kaç parçayı işçilerle paylaştılar. Bu-
gün ayrıca Grup Yorum da parçalarıyla desteğe
gelmişti.

Her bir siyasi çevre bir çadırın başını tut-
muş. Kimi işçilere bağlama çalıyor, kimi soh-
bet ediyor, kimi tiyatro yapıyor. Tam bir pana-
yır havası... Herkesin morali çok yüksek, her-
kes maharetlerini işçilere gösterebilmenin on-
lara bir şeyler verebilmenin derdinde. Zaten ba-
şından beri her siyasetin dağıttığı bildirileri tek
tek toplasak Kapital kalınlığında olurdu. Öyle-
sine politik ve eğlenceli bir ortam...

O gece en çok, “yarın miting kaç kişi ge-
lir” üzerine konuşuluyordu. Açlık grevi ve ö-
lüm orucu eylemi için işçiler, “bu ne yahu biz
cezaevinde miyiz, elimiz ayağımız tutuyor, niye
açlık grevi yapıyoruz?” diye söyleniyorlardı.
“Sırf süreci uzatmak, bizi oyalamak ve güçten
düşürmek için” diye yorumluyorlardı. “3 gün
yap grevi, bak veriyor mu özlük haklarımızı
vermiyor mu” gibi düşünceler konuşuluyordu. .

Akşam kadın işçilerle güzelleştirdiğimiz
çadırımızda yanyana oturduk. Çektik battani-
yeleri, çok güzel ısındık. Yani çok güzel dediy-
sem düne kıyasla... Biz öyle sohbet ederken bir
aile geldi. Bizlere evde çay yapıp termosla ge-
tirmişler. Ayrıca battaniye ve bir mont da getir-
mişlerdi. Hemen kaynaştık. Bayan akademis-
yenmiş. Eşi de güzel bağlama çalabiliyormuş.
Hemen verdik eline bağlamayı, güzel türküler
eşliğinde eğleniyorduk ki, bir kaç kadın işçinin
gözlerinden boncuk boncuk yaşlar döküldüğünü
gördüm “ne oldu şimdi niye ağlıyorsunuz
yoksa yine çocuklarınızı mı özlediniz” dedim.
İlkin söylediler. Sonra o aile gidince biri,
“insanların bize birşeyler getirmesi böyle sahip
çıkması öyle içime dokunuyor ki” dedi. “İnsan-
lar işten çıkıyor, buraya geliyor, bize çay çorba
yiyecek getiriyor. Bu nasıl bir insanlık, biz böy-
le şeyler görmemişiz, alışkan değiliz” dediler.
Bu sefer de ben duygulandım. Yani çok duygus-
al anlar yaşadık. Ben sonunda dedim ki “**Tarih
yazılıyor Tarih**”

34. Gün

Bugün 17 Ocak Pazarı, yine önemli günler-
den birindeyiz. Dün gece, daha doğrusu sabah
05.00’te yattım, yine 07.00’de uyandım. Niye
mi? Çok şarkı söyledik, çok sohbet ettik ve bu
günleri bir daha mı bulacağız diye oturduk. A-
ma bugün sabah miting için erkenden kalkıp
herkes hazırlandı. Çorbalarımızı Eğitim-Sen
verdi. Saat 10.30 gibi kortejler yapıldı ve ka-
dınlar önde, erkekler arkada yürüyüş başladı.
34. günümüzdeydik ve kortejler daha düzenli
yapılabiliyordu. Ayrıca kadınların da görevlile-
ri ve sloganları kadındı. “Vay be” dedim so-
nunda.

Yine sloganlarla ve coşkulu başladık yürü-
yüşe. Bu arada biz 34 gündür işçilerle olduğum-
uz için mitinge de Mücadele Birliği Platfor-
mu ile değil, işçilerle katıldım. Bu benim için
bir ilkti. Hiçbir teknik vb sorumluluğum yoktu.
Tüm dikkatimi işçilere ve onların tepkilerini
yönlendirmeye ayırmıştım. Sıhhiye zaten yakı-
nındı. Hemen vardık. Devasa bir ses düzeni ve
sahne kurulmuştu. İlk ilginç ve düşündürücü
görüntü, Türk Metal-İş’in alanda iki kişiden bi-
rinde Türk bayrağı olan kortejindeydi. Adeta
onları sahneye emniyet sübabı gibi yerleşti-
mişlerdi. Tabi alana giren TEKEL işçilerinin
ellerine onlarca Türk bayrağı tutturdular. Ben
de yüksek sesle söylenmeye başladım. Niye
Türk bayrağı taşıyoruz, sanki 23 Nisan, biz Yu-
nanlılara karşı mı savaşıyoruz ki falan diyebil-
dim. Geri bir nokta, evet, ama dozu tepkileri öl-
çerek artıracaktım neyse... Sonra alanda bizi,
yani TEKEL işçilerini sahenin sağ köşesine

kenara sıkıştırdılar. Yani mitingin vesilesi biziz, ama bizi eğreti bir yere koyuyorlar. Tek Gıda İş'in spikerini, Gürsel abiyi hiç konuşturuyorlar. Her konuştuğuna karşıyorlar. Türk İş'in sunucusu olabildiğince geri konuşmalar yapıyor. Atatürkçü Düşünce Dernekleri CHP vb orada en önde. Sunucu saygı duruşu yapacaktır herkesi saydı. Polis kardeşlerimiz deyince ben dayanamayıp "bir de bize saldırdıkları için teşekkür edelim bari" dedim. Tepkileri ilgi görüyor, ama herkes sonucu beklediği için herşeyi sineye çekiyor gibiydi.

Onur Akın bir iki parça söyledi gitti. Sunucu "telefon dinleyeceklerine işçiye kulak versinler" deyince AKP CHP üzerinden dönen ama özünde sermaye savaşımında TEKEL'i kullanma hesapları ortaya çıktı. Neden tek suçlu AKP olsun ki, hepsi al birini vur ötekine misaliydi.

Bu arada ben de ilginç dövizleri not aldım, şu iki döviz ilgimi çekmişti. "Önce mücahitler sonra müteahhit oldular, herşeye müsait oldular, yetim hakkı deyip TEKEL işçisini kapıya koydular" diğeri ise "hani din kardeşiydik, siz villada biz sokakata yatıyoruz"du. Adana TEKEL'den bir kadın işçi, olanları kendi diliyle ama öfkesi sesine fazlasıyla yansıyor konuştu. Herkes çok coşkulandı. Ardından itfaye işçisi konuştu, onunki de TEKEL kadar olmasa da iyiydi. Sonra hiç bir direniş örgütlememiş, hiç bir hazırlık yapmamış Şeker-İş başkanına söz verildi. Neden Şeker-İş? Neden şu anda öne çıkmış eyleme en güçlü katılan Tek Gıda İş başkanı değil? Şeker-İş'i Güvenpark'tan, arkamızı boşaltmasından hatırlıyordum. Konuşmayı kağıttan donuk ve ruhsuz okuyan kadın, cılız bir alkış aldı. Bu arada ayılan bayılan ambulans anonslarının haddi hesabı yok. Bir ara "sahne çökecek" falan diye çoğu kişiyi de indirdiler. Bence bilinçli bir tutumdur. Tabi daha yeni yeni gelenler de var, anons ediliyor, "yer açın" deniliyor. Peki o zaman madem yeni gelenler çok, neden sabahın köründe eylem başlatıyorsunuz, neden oldu bittiye getiriliyor. Bu acele niye? Sonra bu acele ve diğer hesapların nedenini öğreneceğimiz Mustafa Kumlu anons edildi. Artık çok birşey beklenmese de küçük de olsa, yeni bir şey söylemesi gereken ana gelmiştik.

Kumlu kabaca şöyle konuştu. "Sağduyulu tavırlarınız için siz TEKEL işçilerine teşekkür ederim. Size bu kadar desteğe sebep, bu sağduyulu tavırlarınızdır. Erdoğan bizi, bu eylemleri, bu mitingleri yapmaya mecbur bıraktı. Biz her yolu deniyoruz. Barış içinde uzlaşma içinde çözeceğimize inanıyoruz. Sizin eylemlerinizi için deniyor ki 'ideolojiktir'. Öyle midir, öyle midir arkadaşlar... Hayır, bizim ki sadece ekme kavgasıdır." Bu arada Kumlu'nun konuşması sürekliliği "genel grev genel direniş" sloganlarıyla kesiliyordu. Adam pişkinliğe veriyordu. Sonra geçen günkü açıklamada, içinde hiçbir yeni şey olmayan, tamamı lafi geçmeyen, hiçbir yaptırım gücü olmayan şeyler söyledi. "Uyarıyoruz, işçinin sorununuyla ilgilenin" falan filan, bir teşekkür etmediği kalmıştı Erdoğan'a.

Peki sonra ne mi oldu? İşçilerin "Genel grev genel direniş", "Türk iş göreve genel greve" sloganları havada asılıyken Kumlu hemen indi, gitti, sunucu jet hızıyla konseri sundu... Ne olduysa o anda oldu. Sağım solum işçi diyorlardı ki "bu ne ya bitti mi bu kadar mı açıklama biz çoluk çocuk soğukta sokakta yatalım, yağmur çamurda Ankara'ya ailelerimizle gelelim, bir hiç için mi, ne konseri kardeşim, biz konser falan istemiyoruz, buraya konsere gelmedik" falan. Tabi "genel grev genel direniş" sloganları devasa ses sistemini bastırmaya başlamıştı. Ardından "Kumlu İstifa" sloganları yükselmeye başladı. Sunucu sloganları değiştirmeye çalışırken işçiler kilitlenmiş gibi "grev" diyorlardı. O an Türk Metal İş'in barikatını, bayılamı taşıma numarasıyla aşan bir grup işçi, sahneyi işgal etti. İşte filmin koptuğu andı. Sunucu "durun, yapmayın, lütfen" derken sahne işçilerle doldu. Ve herkes kaçtı. Harb-İş başkanının, eylem boyunca işçilerle arası iyiydi, denedi, sözler verdi, şiir okumaya çalıştı ama olmadı. İşçileri indiremedi. Genel grev genel direniş" diyorlardı. Kitle de tekrar ediyordu. Bu arada bazı siyasetlerin bayrakları o andan itibaren sahnenin sağına soluna doğru yaklaşırken, bu sefer sahnedekileri bırakıp devrimcilerin bayraklarını uzaklaştırmakla uğraştılar. Neler söylenmedi ki, "indirin bayraklarınızı, müdahale edin şunlara" diyen bile oldu. Kimilerinin amacı, gerçekten "ben de varım"ı göstermek bile olsa, bu yaklaşımın altında yatan nedenler, sendikaların yapısında, tarihlerinde bulunabilir. Neler yapılmadı, neler denenmedi ki işçileri sakinleştirmek için, ama olmadı. Kürt sendikacıları konuşturdular, ki bugüne kadar etkili oluyordu öfke anlarında, ama bugün, bu mitingde artık o da işçileri durduramıyordu. Hatta bir sendikacı "TEKEL işçileri bu yana, Türk-İş'in önüne gitsin, bu bayraklarla ortalığı karıştırınlar ise diğer yana çeksin gitsin" dedi. Tabi yuhalandı. Bu arada bazı siyasetler, "kahrolsun

sendika ağaları" diye sloganlar atmaya başladı. İşçiler "bu öğrenciler hep bize destek oldu, onlar bizim yanımızda, niye gitsinler ki" dediler. Ama bayraklar, ziyaretlerde de bir süre sonra indirildiği için, bayrakların indirilmesini işçiler de rica etti. Hatta şöyle dediler "allah razı olsun hergün geldiniz desteğe, ama şu bayraklarınızı indirin hele bir" dediler. "Bak işçiler kürsüyü işgal etmiş, hadi ama" dedilerse de onları dinleyen çıkmadı. Arkadaşların dediğine göre "polis durdurun hemen işçileri ve sakinleştirin, yoksa kötü olur" diye sendikacıları azarlamış.

Bir süre sonra kitle, Türk-İş'in önüne almaya başladı. Bu arada sabahki önlemler iki katına çıkmış ve yürüme alanı her ara sokağı tutulmuştu. Türk-İş'e gelindiğinde, camını penceresini indirmek isteyen işçiler vardı. Biz Mücadele Birliği olarak işçilere, "o bina size ait, sizin emeğinizle yapıldı, niye kararsınız ki, o binanın her yerinde hepimizin alınteri var, oysa onlar sizi konuşmak için içeri bile sokmuyorlar. Zaten istedikleri bir bahane, bizce vermeyin" dedik. CHP'li Çetin Soysal geldi, girdi içeri. Bunu gören Park-Bahçe işçileri de (İzmir'de CHP'li belediyenin sokağa attığı işçiler) Çetin Soysal'ı köşeye sıkıştırdılar. Bu arada başkanlar olağanüstü toplandılar.

Aradan yarım saat geçmişti ki işçiler Türk-İş binasını işgal ettiler. Oda oda Kumlu'yu arayan işçiler, "vardı, nerede bu" diyorlardı. Canlı yayın araçları geldi. Hiç kaçarmı bu görüntüler. Tabi Mustafa Türker çıkıp açıklama yapmak zorunda kaldı. Konuşması işçileri biraz olsun yüreğine su serpti. "Genel direniş diyorsunuz, bu eylemi yaymaylıyız, yanınızdayız diyen herkesi 17.00-19.00 arası Sakarya Caddesi'ne" çağırıyordu. Genel grev için de uğraşacağımı, olabildiği için çalıştığımı dile getirdi. Tabi işçi, bunca satış karşısında bu sözlerle mecburen inanmamak zorunda kaldı. Her ne kadar oyalandıklarını satıldıklarını bilseler de, sendikaya karşı çok ciddi bir güvensizlik oluştu. İşçiler bir zinciri daha kırmış oldular. Tıpkı şarkıda ki gibi "geliyoruz zincirleri kura kura hey patronların kafasına vura vura hey"

Ama durum o kadar da iç açıcı değildi. Çünkü 34 gündür yemeğe (Türk-İş hiç yemek vermedi) yatmaya (erkekler sendikaların sandalyelerinde yatıyordu, koltuklarda. Ancak zaman zaman otele banyoya gidiyorlardı) yola (2-3 kere de memlekete gidip gelmişlerdi) çok paraları gitmişti. Ve yorulmuşlardı, fiziksel olarak da çoğu hastalanmıştı. Bu son miting deneyiminde de iyice açığa çıkmıştı ki, satılmışlardı. Kim kimler önemli değildi. Ama gerçek buydu. Tek başlarına hissettiler. Sendikaları da onları bırakmıştı. Ellerinde sadece çoğu yaşça kendilerinden küçük devrimci gençler kalmıştı. Ama biliyorlardı ki, onlarla yürürlerse bu işin artık ekonomik kılıfı falan da kalmaz, işte o zaman ideolojik olur. Sınıf savaşımına dönüşürdü.

Çoğu işçi dün memleketlerine döndü. 9 bin işçiden sadece 3 bini kaldı. Ama gidenler temelli gitmedi. Düşünmeye gittiler, bu zor bir

karar olacak. Ama biliyorlar ki, bu iş TEKEL'den de, 4C'den de büyük bir dava. Her ne kadar hala bir çok işçi "para" dese de, artık tahammülleri kalmamış, çocuklarına bir gelecek görmüyorlar bu sistemde. Tabi bu söylediklerim, içten içe canlı sezgilerle hissedilen duygulardır.

Şimdi eylemin geleceği işçilerin kararlılığına bağlı. İşçiler birlik olsa, bırakın birilerinin inceden inceye yaptığı gibi hükümeti düşürmeyi, sistemi oynatır yerinden. Bu nedenle olsa gerek, dün Bülent Arınç 11 ay 15 güne çıkarılmış iş süresini ve "ücretlere 100 artış koyarız" demiş, "daha fazlası olmaz". Sanki Kemeraltı çarşısından elbise alıyoruz da pazarlık yapıyorlar, sadaka verir gibi tekliflerde bulunuyorlar. Onlar Ergenekon korkusuyla davransalar da sorun değil. Sermayeyi daha büyük korkularla daha büyük kabuslar bekliyor...

35. Gün

Bugün, gidenler sonrası ilk gün, 5-6 bin kişiyiz.

Dün akşam bavulların üstünde yatmıştım, birçok kadın da aynısını yapmıştı. Sabah 08.00'de kalktık. Eğitim-Sen bize yine çorba verdi. Öğlenleyn de Tek Gıda İş ile Tez Kop İş kumanya dağıttı.

IHD ziyarete geldi, Yusuf Alataş konuşma yaptı.

Yarın açlık grevine başlanacağı, tüm şubelerden gönüllülerin hazırlanması için anons yapıldı.

Doktorların "tam gün" iş bırakma eylemi için desteğe gidileceği duyuruldu.

Bugün herkeste 3 gündür sokaklarda yatanın yorgunluğu vardı. Miting ve sonrasında Türk İş'in işgali de herkesi yormuştu. Bugün biraz değerlendirme ve dinlenme günüydü.

"İşçi sınıfı kendine sıra gelmeden destek vermiyor. Mesela 1 saatlik iş bırakma eylemlerine pek destek olunmadı." diyor bir Tekel işçisi arkadaş. Yani eylemin başarılı olması için bize diğer işçilerin destek vermesi gerektiğini söylüyorlar.

Akşam oturma eylemi bittiği için sürekli evine davet eden bir ablaya gittim, banyo yaptım, yemek yedim. Yarına hazırlanmak için erkenden yattım, uykumu alayım diye.

İnsanları bu destekleri, dayanışmaları olmasa bu eylem böyle coşkulu olmazdı. Ama işçilerin de bu azami kararlılığı olmasaydı bu destekler olmazdı.

Velhasıl bugün yarınki büyük güne yapılan hazırlıklarla geçti.

36. Gün

Bugün Maden İş, iç çamaşır vb. yardım getirdiler.

Saat 10.00'da tabiplerin eylemine destek amacıyla 500 Tekel işçisi onların yanına gitti. Toplamda eyleme 2000'i aşkın kişi katılmıştı ancak 3 katı kadar da polis vardı. Eylem Hacettepe Hastanesi'nde başladı. Oradan Abdi İpekçi Parkı'na gidildi. Sonra ise Türk İş'in önüne desteğe gelindi. Saat 13:30'du.

Bugün Bodrum mandalinası da destek olarak geldi.

Doktorların eyleminden sonra anons yapıldı. Saat 15:00'da sağlık taramasıyla birlikte açlık grevi başlayacak.

Saat 14:30'da bir basın açıklaması yaptı Tek Gıda İş. Mecit Amaç yaptı açıklamayı. 3000'i aşkın Tekel işçisi açlık grevi için gönüllü olmuş. Ancak dışarıda soğukta sakıncalı olacağı için doktorlarımızın, ambulansların eşliğinde 100 Tekel işçisinin açlık grevine başlayacağı söylendi Yani sayıyı sınırlı tutmuşlardı. Her şubeden ismi okunanlar içeri girdi.

Toplantı salonu revire çevrilmişti. Orada toplandık. Mücadele Birliği'nden de ben destek amacıyla açlık grevine katılmak için içeri girdim. Basın ordusu içerdedi. Sloganlar atılırken bize bakıp ağlayan işçiler de vardı. Kimi "dikkatli olun, hadi görelim sizi" gibisinden şeyler söylüyordu. Sanki savaşta cepheye yoluyorlardı bizi. İçerde bir siyasetten 3 genç arkadaş vardı. Görünümleri işçi olmadıklarını ele veriyordu. Eski Malatya şube başkanı hemen uyarı yaptı. "Arkadaşlar, eylemin sağlıklı yürüyebilmesi için Tekel işçileri dışındakilerin dışarı çıkmasını rica ediyoruz" dedi. O üç genç arkadaş kalktılar, "Yaşasın sınıf dayanışması" sloganıyla dışarı çıktılar. Beni kimse yadırgamamıştı. Ancak benim çok samimi olduğum bir kadın Tekel işçisi olan arkadaşım (zaten sabahın beri "sen hastasın, sakın girme" diyordu) beni ele verdi. "Sen de çık hadi!" dedi, sus işaretini yaptım. Daha yüksek sesle söyledi. Aslında o duygusallığından yapıyordu, yüreği el vermiyordu ama benim de dışarı çıkmamı gerektirdi. Çok sinirlenmişim. Sendika başkanı da "hadi arkadaşlar" falan dedi. Ben de çantamı, paltomu aldım, sinirli sinirli çıktım. Kadın Tekel işçisi arkadaşım benim sinirlenip çıktığımı görünce "Gel bir öpeyim de öyle çık" dedi. Ben ise kırıldığımı söyleyerek dışarı çıktım, Tekel işçisi arkadaşların yanına geldim. Onları anlattım, "Ben de burada başlayacağım!" dedim.

Bir kartona "Destek Açlık Grevi - Mücadele Birliği" yazdım. İşçi arkadaşlar yazdığım kartonu çadıra astı. O sıra sinirle bir konuşma yaptım. "Benim param pulum yok, zengin değilim. Çorba bile dağıtamam. Ben de irademle, kararlılığım ile destek olmak istiyorum. Ben de Tekel işçisiyle açlık grevine başlayacağım" dedim. İşçi arkadaşlar alnıma siyah bantımı taktıkları 2 işçi arkadaş; "biz de seninle beraber açlık grevine başlıyoruz" dediler. Ben Mücade-

le Birliği Platformu Rojda Şendur, Adıyaman Tekel'den Kazım Sağır ve Diyarbakır Tekel'den Gazi Tuncay açlık grevine başladık. Çok gururluyuz. Diğer 2 işçi arkadaş bize şunları söyledi:

Adıyaman'dan Tekel işçisi Kazım Sağır: Biz bugün açlık grevine gönüllü olarak 3.000 işçi arkadaşımızla katılmak istedik. Çeşitli sağlık sorunları nedeniyle ve olanakların kısıtlılığı nedeniyle (doktor, ambulans, yer vs...) 100 işçi açlık grevine başladı. Şahsım olarak arkadaşlarımla yanına olamadığımdan dolayı dışarıda da pekala açlık grevi yapılabilir düşüncesiyle açlık grevine başlamış bulunmaktayım. Ve gücümün, bünyemin yettiği yere kadar devam edeceğim. Akşam evi aradım. 4 yaşındaki kızım bana telefonda yemek yediğini söyledi, "Babacığım sen de yedin mi?" diye sordu. Ben de duyulanı ağladım. 36 gündür süren eylemimizde çocuklarımız artık bizi telefonda tanımamaya başladı. Hatta kızım telefonda benimle konuşurken dönüp annesine telefonda babam değil mi yoksa, diye sormuş. Şu anki yaptığım eylemde onurlu ve gururlu bir şekilde devam edeceğim. Sonuna kadar... Ölmek var; dönmek yok!

Diyarbakır'dan Tekel İşçisi Gazi Tuncay: Açlık Grevine gönüllüler lisetesinin başına adımla yazdırdım. Ama bazı nedenlerden dolayı seçilememişim ve içerde değilim. Ben de kendi inisiyatifi kullanarak sizlerle beraber açlık grevine başladım. Başbakan bizdeki kararlılığı bilmiyor herhalde, bunu ona ispat edeceğiz. 8 yaşında bir oğlum var. Bana telefonda "Baba, hakkımı almadan gelme" dedi. Ben de hakkımı almadan gitmeyeceğim. 36 gündür burdayız. Devrim niteliğinde bu mücadelenin içinde bulunduğum için gururlu ve mutluyum.

Bize hemen yer yaptılar, sus getirdiler. "Daima" kitaplarını hem içerde açlık grevindeki işçi arkadaşlar hem de üçümüz için getirdi bizimkiler. Ben hemen yoldaşları tanıttım, anlattım. Bize sanki kırılan eşya gibi davrananlar da var yanımızda, simit yeyip espri yapan da... Bizim dışımızda aşağı sokakta öğrenciler açlık grevine destek amaçlı başlamışlar. Ayrıca Diyarbakır Tekel işçilerinden de destek için açlık grevine başlayanlar var.

Bu arada bugün saat 13.00'da 10 Kent AŞ işçisi meclise, geri kalan yaklaşık 50 işçi de CHP merkez binasına gitti. Mecliste Kent AŞ işçileri CHP grup toplantısına girmeye çalıştılar; ancak giremediler, sokmamışlar. İşçiler Baykal'a biz Kent AŞ işçisiyiz deyince, "Ben bilmem" deyip kaçmış. CHP merkez binasının oraya gidenler karşısına geçip pankart açarak slogan atmışlar. "İzmir Karşıyaka Belediyesi'nden işten atılan Kent AŞ işçileri - İş Ekmek Yoksa Barış Da Yok!" yazıyormuş pankartta. Şu anda saat 18:30 itibarıyla 2 otobüs Kent AŞ işçisi geceyi CHP'nin karşısında geçirecekler. Yine Kent AŞ işçilerinden biri rahatsızlanıp bayılmış. Bizim İzmir'den Ankara'ya onlarla beraber yürüyen yoldaşımız da onu hastaneye götürmüştü.

Bugün Emek Platformu toplandı, saat 13:00'da Türk İş Başkanlar Kurulu katılmadığı için karar alamamışlar, Cumartesiye ertelemişler toplantıyı.

Şu anda Hrant Dink anması yapanlar desteğe gelmiş anmadan sonra. An itibarıyla onu anons ediyorlar. Şimdiyse Hrant ve Tekel eylemini ve daha pek çok şeyi kesiştiren bir konuşma yapılıyor. Bugün eylemimizle umudumuz büyüyor.

Sağda solda polis hareketli, ama burada işçiler güllüp geçiyor, yani bize vız gelir gibisinden bir tavırları var bu duruma.

Ben işçi sınıfıyla açlık grevi yapıyor olmaktan çok mutluyum. Onlarla açlığı, eylemi paylaşmak siyasetim adına bana mutluluk ve gurur veriyor. Normal şartlarda biz Mücadele Birliği olarak gözaltındaki açlık grevleri ve zindanlardaki açlık grevleri, ölüm oruçları hariç dışarıda bu eylemi pek tercih etmiyoruz. "Elimiz, kolumuz serbestken yapmayız" diye düşünüyoruz. Ama bu farklı bir durum. Sendika bir karar aldı. Bazı işçiler de bu eylemi doğru bulmuyor; ama alınan karara ilk onlar uyuyor. İşte proleter kültür!

Bu eylemi bir kadın devrimci olarak yapmak da ayrıca çok mutluluk verici. İlk kez gözaltılar dışında hem de işçi sınıfı ile birlikte açlık grevi eylemindeyim. Şu an şakır şakır yağmur yağıyor, buz gibi soğuk devam ediyor. Ve biz sokaktayız, sokakta oturup sokakta yatacağız.

Devam ediyoruz... biz kazanacağız!

Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği! Yaşasın Sınıf Dayanışması!

37. Gün:

Sabah 08.00'de kalktık, tuvalete işçi arkadaşların refakatinde gidiyoruz. Sadece su ve şeker alıyoruz, çay bile içmiyoruz. 2 erkek arkadaşımız sigara içiyorlar.

Ölüm Orucuna da dün başlayan bir işçi var. "Sonuç alınca kadar" diyorlar.

Bugünkü gazete de Tekel işçilerinin açlık grevinde olduğu yazıyor. Ayrıca Marmara Üniversitesi İletişim Fakültesi'nden bir grup öğrenci, Tekel işçilerinin fotoğraflarından sergi hazırlamışlar. Dekan önce izin vermiş, ama sonra şüpheli işçileri görünce sakıncalı bulup kaldırtmış sergiyi.

71 yaşında yaşlı bir emekçi bugün ziyaretimize geldi. Kaldırımı bile zor çıkıyordu. Gözü iyi görmüyor, bacakları tutmuyordu. Battaniye, şeker ve temiz su getirmiş.

Onun dışında Eğitim-Sen ile çeşitli sendikalar destek ziyaretinde bulundu. Basın mensupları buradaydı. Kent AŞ işçileri geldi.

İşçiler harıl harıl çadırları onarıyorlar çünkü çok yağmur yağıyor. Çadırların üstüne biriken suları boşaltıyorlar, rüzgar girmesin diye uğraşıyorlar.

Günlerdir sokaklarda sabahlanıyor. Oturma eyleminin ilk gününde 801 işçi muayene edildi, cuma 16:00'dan sonra 18'i acil olarak hastaneye sevk edildi. 2. gün daha fazla hasta vardı... Mitingden sonra ise 1200-1300 işçi

hastalanmıştı.

Sabah 09.00'da Türk İş Genel Sekreteri Mecit Amaç yaptığımız açlık grevinin içerdekilere saygısızlık olduğunu, bizim daha kötü koşullarda dışarıda yapmamızın doğru olmadığını söyledi.

Ben dedim ki: "*Başkan, ben Tekel işçisi değilim, beni içeri almıyorlar*". Bunun üzerine Amaç, zaten Tekel işçilerinin dışında açlık grevi yapılmasının doğru olmadığını, 5 dakika içerisinde tekrar düşünüp açlık grevini bitirme kararı almamızı istediğini söyledi.

Biz 5 dakikada değil, 10 saniyede devam kararı aldık.

Bazı şubelerden kadın arkadaşlar da duygusal davranıp bitirmemde ısrar ediyorlardı. Ben de devam edeceğimi söylüyordum.

Dün akşam dışarıda Diyarbakır Tekel'den açlık grevine başlayacak işçilerden birinin burnu kanayınca, daha önce açlık grevine başlayan 2 işçi de onunla beraber içerdeki salona alındılar.

Az önce bir belediye işçisi arabayla işçilere odun getirmiş. Polis, nasıl olup da devletin kamyonuyla buraya odun getirdiğini sorunca kendisine işçi, "*ben sendikacıyım, getiririm*" diyor. Bu sırada olayı gören, duyan 100-150 Tekel işçisi polisin üzerine yürüyor. İşçi "*Siz karışmayın, bu adam ortalığı karıştırmak istiyor; ben hallederim*" diyor, polis de bu esnada "*tamam, yok bir şey*" deyip olay yerinden uzaklaşıyor.

Bir işçi arkadaş dün evini aramış, Sofra kurulmuş fakat çocukları yemek yemiyormuş. 15-20 dakika boyunca telefonda onları ikna etmekle uğraşması gerekmiş. "*Babamız orada açken biz de yemek yiyemeyiz*" diyorlarmış.

Biraz önce saat 11:30 itibarıyla yine şube başkanlarından biri geldi. "*Sabahtan beri beni fırçalıyorlar; niye kendi başınıza iş yapıyorsunuz*" diyorlar."

İşçiler Açlık Grevine seçilmedikleri için başladıklarını söylediler. Ben de kendi insiyatimle başladığımı, destek olmak istediğimi söyledim. "*Tamam, güzel; ama bize zarar veriyorsun, burada yanımızda olmanız yeter; farklı yerlere çekerler*", dedi. Ben de bunun üzerine polislerin sendika başkanlarını sıkıştırıp sıkıştırmadığımı sordum. "*Korkuyorlar ki işçiler devrimciler; MHP, CHP, İP geliyor farklı yöne çekiliyor da, biz destekleyince mi farklı yöne çekiliyor*", dedim. İşçi arkadaşlara içeri geçmelerini söyledim, sendikayla sorun yaşamamaları için. "*Bizi affet*", dediler. İçim burkuldu,

işçi arkadaşlarla bizi ayırmalarına canım sıkıldı.

Sonra beni yakın markaja aldılar, biri gidiyor, biri geliyor bırakayım diye. En sonunda beni yormamalarını söyledim. Bir kadın işçi arkadaş bana refakat etmek için yanımda kaldı.

Tekel işçisi kadınların tümü Meclis'e gitti. Görüşmeler yapacaklar. Sadece bana refakat eden arkadaş benim için yanımda kaldı.

Birazdan Ankara Emek Platformu açılma yapacak. İzmir Kesk, bir günlük destek açlık grevi yapacakmış.

Biraz önce yine birçok başkan yanıma gelip beni vazgeçirmeye çalıştı. Genç-Sen bugün 16.00 gibi kurumuna gidip orada devam edecekmiş. Burada devam etmem onlara zarar vermiş! Akşam yoldaşlarla değerlendireceğiz durumu. Kararımızı ona göre vereceğiz. Bu arada beni arayanlar var, içeri alınan işçi arkadaşlar da aradılar, "*aklımız sende*", diyorlar.

İçeride işçiler, benim ve diğer siyasetin açlık grevindeki gençleri için başkanlarla tartışmışlar. Başkanlar durumu değerlendirecekmiş.

Saat 13:00'e geliyor, tüm kanallar yine burada. Sürekli işçileri çekiyorlar, röportaj yapıyorlar. Ama bugün 4 tane gazete okudum, doğru düzgün haber yapan yok. Küçük küçük haberle geçiyor. Onca fotoğraf, video çekimleri, röportajların %10'u bile yayınlanmıyor.

14:00'da eski SHP Adıyaman Milletvekili Celal Topkan ziyaretimize geldi. "*Direnişiniz Türkiye'ye malolmuştur*" dedi.

Yarın aydınların, sanatçıların ziyaretimize geleceği anons edildi.

Benim burda sağımdan solumdan seyyar satıcılar geçiyor. Tatlı, börek vb. dağıtılıyor, insanların hepsi bilmiyor.

Şimdilik böyle, akşam gelip yine burada yapmaya devam ederlerse durumu değerlendireceğiz.

Saat 16.00. Az önce içeriden açlık grevindeki bayanlardan biri fenalaşmış hastaneye kaldırıldı. Herkes "*Katil AKP*" diye slogan attı.

Haydarpaşa Tren Garı çalışanları 1 günlük destek açlık grevi yapacaklarmış diye bir duyuru aldık.

Sendikacıardan en az 10'u, bugün yanıma gelip, "*TEKEL işçisi olmayanların açlık grevi yapmamasını*" rica etti. Hem dışarıda olması, hem bizlere birşey olursa sorumluluk alamayacakları, hem de başka yönlere çekilebileceği vb için bizlerden rica ettiler. Biz de Mücadele Birliği olarak, var olan iki seçeneği değerlendirdik. Ya bir dernekte, kapalı alanda işçilerden uzak iki gün açlık grevi yapacaktım ya da işçi arkadaşlarla konuşup durumu anlatıp destek eylemini sonlandıracaktım. Biz Mücadele Birliği olarak ikincisini seçtik. Saat 18.00 suları, yine işçilerin ve sendikacıların bırakmam yönündeki talepleri üzerine, onlarla birlikte açlık grevindeki işçi arkadaşların yanıma gittik. İçeri girdim, bir çoğuyla sarıldık birbirimize (normalde kimseyi içeri bırakmıyorlardı), çok duygusal anlar yaşadık. Onlara bir konuşma yaptım. "*ben de dün sizinle aynı saatte açlık grevine*

başladım, saat 15.00'te. Burada izin vermedikleri için eylemi dışarıda sürdürdüm. Ancak bugün sendikacılar hem dışarıda, hem de TEKEL işçisi olmayanların eylemi sürdürmesinin eyleme zarar verebileceği yönündeki uyarıları ve bırakmamızı rica etmeleri üzerine, Mücadele Birliği olarak destek açlık grevini sonlandırma kararı aldık. Yüreğim sizinle. 3 gün sürdürmek istiyordum, ancak durum bu. Sizleri seviyorum. Burada olmaya devam edeceğim, yanınızdayım" dedim. Ağlamamak için kendimi zor tuttum. İnanılmaz bir hayal kırıklığı yaşamıştım. Sanki çok büyük bir suç işlemiş gibi. Pek çok işçiyle sarıldık, beni teselli ettiler. "Senin yanımızda olman yeter", "biz sizi biliyoruz", "iyi yaptın, böylesi daha doğru". Biri de, "asıl biz sizlere karşı mahçubuz, size tam olarak sahip çıkamadık, üzgünüz" dedi. Ama benim içimden birşeyler koptu. Oradan çıktık, bana hemen çorba içirdiler. Sonlandırdığımı bilmeyenlere tek tek durumu anlattım. Hepsi "iyi oldu, bu kadarı bile yeter" diyordu. Ama kötü hissetmekten kendimi alamadım. Sonra 1-2 saat çadır çadır doluştum. Biraz kafam dağıldı.

Bugün ayrıca 50 işçi daha açlık grevi eylemine başladı. Yer olmadığı için. Yoksa daha fazla girmek isteyen var.

Rahşan Ecevit gelmiş, bu gece burada işçilerle kalacağını söylemiş, geçmiş Diyarbakır çadırına. Amedli işçiler, "bilerek bizim çadıra oturdu, eh ne yapalım başa gelen çekilir" diyorlardı. Canlı yayınların her biri bir yerde çekimdelendi. Dün gece 24.00'e doğru bir yağmur yağdı, bir şimşek çaktı. Az daha çadırlar dayanmayacaktı. Herkes bir yandan üstlere dolan suları aşağı dökmenin derindeydi. Bu arada gücümüzü göstermek, yılmadığımızı kanıtlamak için önce bizim sloganları birer kez attık. Sonra burada klasikleşenleri. Bir yandan çadırlarla uğraştık, bir yandan sloganlarla. Ama kimse umutsuz değildi.

38. Gün

Sabah 11.00 suları... Üst üste hastaneye kaldırılanlar var. Bazıları ağlıyor arkadaşlarını gördükçe, sedyeler bir giriyor bir çıkıyor. Herkes "Katil AKP" diye slogan atıyor. "Tayyip Allah belanı versin", "insanlık onuru işkenceyi yenecek", "TEKEL'in ateşi AKP'yi yakacak".

Adana'dan Abdülrahman Turanç Ölüm Orucundaydı. Ama su bile içmiyordu. İlk onu kaldırdılar hastaneye.

Diyarbakır'dan Aygün'ü kaldırdılar, açlık grevindeydi.

3. kişi Malatya'dan Deniz Aysel, o da hastaneye kaldırıldı.

Bu arada 2 kişi fenalaştı. Onları da kaldırdılar. Biri cinnet geçirdi. Biri de nefes alamıyor. 38 gündür işçiler burada, bu soğukta direncini kaybetti. Kusan, sinir krizi geçiren çok işçi var. Sedyeyle götürülenlerden biri böbreklerini tutuyordu. Erkekler de ağlıyor. Birazdan doktorlar bir açıklama yapacak.

Yakılan ateşlerin dumanı da insanın nefesini kesiyor, is içindeyiz. Ama soğukta. Az önce yine battaniye ve kıyafet yardımları geldi.

Emek Platformu toplanmaya başladı. Çok yoğun destekler var. Aydınlar geldi. "Sendikalar göreve genel greve" sloganı atılıyor. Ankara Emek ve Meslek Örgütleri pankartı astılar. İçeride de bazı sorunlar var. İçeri sivil polis girmiş, işçiler müdahale etmiş, "bunların ne işi var burada" diye. Başkanlar da işçilere sert çıkmış, Ama dışarıya yansıtılmadı.

Sabah hastaneye götürülen bazı işçiler tekrar geri getirildi. Ve devam ediyorlar.

Şimdi DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi geldi. Ardından Memur-Sen başkanı geldi. KESK geldi. Emek Platformu burada. Hak İş'i görememiştik, ancak onlar da gelmiş. Onlar içeride toplantı yapıyorlar. Dışarıda ise hareketlilik var. BDP'liler burada. Milletvekili Sırrı Sakık ve birkaç BDP'li milletvekili burada çadırları gezdiler. Ardından açlık grevindekileri ziyaret ettiler. Sık sık "işçi memur el ele genel greve" sloganı atılıyor.

Toplantıdan çıkacak sonucu sloganlarla bekliyoruz. "Bizleri satamı biz de satarız", "Yaşasın Açlık grevi direnişimiz", "zam zulüm işkence işte AKP", "kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz" sloganları atılıyor. 2,5 saattir buradayız. Her türlü provokasyona ve saldırıya karşı işçilerle kendi içimizde önlemler alıyoruz. Aralıksız slogan atılıyor ve ses kalmadı.

Şimdi Sakarya Bar Emekçileri imzalı "İki Elin Nesi Var TEKELin Sesi Var, Direnişiniz Onurumuzdur" yazılı pankartıyla gelmişler ziyarete. Gerçekten Sakarya'daki tüm barlar, geceleri kadınları yatması için, bazıları erkeklerin kalması için kapılarını açıyor işçilere. Hatta çay, çorba veriyorlar. Başörtülü işçi kadınlar dahil, kimse bu durumları yadırgamıyor. Sanki gerçekten evimiz oldu buralar. Ankara emekçi halkı bizi bağrına bastı.

Saat oldukça ilerledi. Hava karardı. Toplantının sonuçları açıklanıyor. Açıklamayı Tek Gıda İş başkanı Mustafa Türkel yapıyor. 26'sına kadar hükümete süre tanınmıyor. Eğer bir gelişme çıkmazsa 26'sında emek platformu tekrar toplanacak ve genel grev de dahil kararlar almak üzere bir araya gelinecek. Bu arada yarın 3 günlük açlık grevi sonlandırılıyor ve 26'sına kadar ara veriliyor, denildi. Aslında bu açıklama kimseyi tatmin etmedi. Ancak emek platformunun bir araya gelmiş olması, iyi bir gelişme olarak görülüyor. "Bu sonucu mitingde açıklayacaklardı, geç kalıyoruz geç" denilmeye başlandı. Gerçekten de burada kalman her gün maddi, manevi, fiziksel her açıdan zor. Ama kimse şikayetçi değil. "Yeter ki kazanalım" deniliyor. "Hepsine değer..."

Saat gece 22.00. 14. işçi hastaneye kaldırıldı.

Çadırımızdaki eski tip teneke soba herkesin ilgisini çekiyor. Odun dağıtılıyor. Bu yakacaklar da olmasa, donarız heralde. Hatta bu soba üzerinden espirinin biri bin para. "Artık evi de buraya getirsek mi?", "Soba tamam, eşya da attık mı, nasıl olsa eylem içinde yaşamaya alıştık". "Yemeği bile neredeyse sloganla söyleyem"

cem" diyor işçiler.

Çadırlarda bugünün gündemi, emek platformunun açıklaması, nasıl bulunduğu, nasıl yorumlandığı vs. Haberlerden sonraki yorum programları gibiyiz. İnanmayacaksınız ama, televizyon geldi. Bayağıdır televizyon görmüyorduk. Haberler dışında. Şimdi işçilerle Sakarya Caddesi'nde masa üzerine bir tv kuruldu. Elektrikten de anılıyorlar. Hemen hallettiler. Bir işçi şaka yapıyor, "ee artık kaçırduğumuz dizileri takip edebilirsiniz". Kahkahalar yükseliyor. Gerçekten bu tv, TEKEL'le ilgili her haberi yakalamak için. Hakikatten evimiz oldu burası, başka bir işçi, "eve gidince yadırgayacağız evi" diyor. Kazanma destek verenlere alacakları birşeylerin sözlerini veriyorlar. İşte yine bu gibi bir gecenin içinde haneklerin (lafların) belini kırıyoruz.

39. Gün

Dün akşam CNN 5N1K ekibi buradaydı. Şöyle diyerek işçilerin gözdesi oldu: "ben katilleri kahraman yapıp haberciliğimi onlara ayıramam. Gider TEKEL işçilerinin haberlerini yaparım" demiş. İşçilerden tam not aldı. NTV'de o gün canlı yayın yaptı. Biri bir uçta, biri bir uçta yaptı. Biz işçilerle bir ara slogan atacaktık, hemen uyardılar. Bizden sonra atıldığında da hemen yayını kesmişler. Eh TEKEL işçilerinin yanında canlı yayın yapacaksınız, slogan duymak istemeyeceksin. Bu ne perhiz, bu ne lahana turşusu. İşçiler artık kameralara o kadar alıştı ki, çok rahat sorunlarını anlatabiliyorlar, hiç sıkıntı yaşamıyorlar. İlk zamanlar ne söyleyim, falan diyorlardı. Şimdi gel konuşalım diyorlar kamera görünce. Ama Atv vb hoşlarına gitmeyen basın gelince kimse konuşmasın, görüntü vermesin diyorlar. Bir işçi, gelip gelip bizi yatarken uyurken izinsiz çekmelerinden rahatsız oluyor. Diyor ki, "biz hayvan mıyız hayvanat bahçesinde ilginç bir an yakalamak için bekliyoruz başımızda".

Sabah 11.00'da Mustafa Türkel Açlık Grevindekilerle birlikte dışarı çıktı. Açlık grevindekilere verilen karanfiller ve 26'sına kadar verilen aranın duyurusuyla alkış ve sloganlarla açlık grevi sonlandırıldı. Hemen işçileri çorba içirmeye götürdük. Hatta iki işçi o esnada bayıldı. Çok halsiz görünüyorlar. Tabi içeride nasıl geçti zaman anlatıyoruz. İşçiler açlık grevindeki arkadaşlarına kahraman gibi davranıyorlar omuzlarda taşıyorlar.

Az önce ataması yapılmamış öğretmenler pankartları ve sloganlarıyla ziyarete geldiler.

Erdoğan az önce bir açıklama yapmış, bir dalga gibi yayılıyor her çadıra, "biraz da orada yatsınlar değişiklik yok" demiş. İşçileri daha da kıskırtmaktan başka bir işe yaramadı. Kimse umutsuz değil. "Eşşek gibi verecek haklarımızı" diyorlar. "Köseye sıkıştığı için böyle açıklamalar yapıyor" diyorlar. Son sallayışları, kimi düşürürlerse... "Biz haklıyız, biz kazanacağız" sloganları yükseliyor. Açıklamayı işçiler slogan ve halaylarla karşıladı. Açlık grevi süresince şarkı türkü halay yasaktı. Şimdi serbest, en azından 26'sına kadar.

Ece Temelkuran'ın yazısını beğenmiş işçiler, çoğaltmışlar. Onu birlikte okuduk. Burada işçiler slogan üretir oldu. Döviz tasarlar oldu. Resim ve karikatür yapar oldu. Öyle yaratıcılar ki zaten şiirlerini yolluyorum. Gerçekten inanılmaz politikleştiler.

Geçenlerde konuştuğum bir fabrika bekçisi sağcı olduğunu söylemişti. Onunla biraz sohbet etmiştim. Bizim bir işçi arkadaşına geçenlerde "vallah ben artık solcuyum" demiş. O da bana başka bir sağcıyı gösterip, "bunu da solcu yapšana" diyor. 39. günde ilk kez gelen sağ görüşlü bir işçi için.

İşçiler başlarda beni hep "öğrenci, desteğe gelmiş" diye tanıtıyorlardı. Her seferinde yılmadan düzelttim. Artık "arkadaş Mücadele Birliği'nden" diyorlar. Bizi öğrendiler, "Denizlerin yoldaşı". Bu kadarı bile çok önemli bençe...

Bugün Erdoğan'ın yaptığı açıklamanın yorumlarıyla geçer. Bakalım...

Bugün gerçekten de herkes bu sert açıklamayı konuşuyor. Kimi çıkışsızlıktan diyor, kimi "o inatçıysa biz daha inatçıyız" diyor. San ki karşılıklı atışılıyor. İnadına mutlu ve keyifli olunuyor. Halaylar açık grevine ara verildiği için başladı. Bendirler var, her yerde çalınıyor, söyleniyor.

Açık grevinden çıkanların bazılarının midesi yemeği kaldırmadı. Kimi içeride en kötü şeyin havasızlık olduğunu söylüyor. Kimi "yok hiç bir sorun, bunlar ne ki" diyor. Erdoğan'ın açıklamasını tv'den izledim. Tek Gıda İş başkanına kükrüyor. "Sen kimsin haddini bil. Ben 15 milyonun temsilcisiyim, sen kim oluyorsun". Yeni bir şey yok, "sen avucunu yalarsın" diyor. Bir ülkenin başbakanının 40 gündür dışarda soğukta çocuk çocuk kalan işçilere ve onların temsilcilerine karşı yaklaşımı bu...

Gece 24.00'ü geçince 40. gün helvası yapıldı. Çok ilginç ve keyifliydi. Moraller yüksek, kimse canını sıkıyor. Sabahlara kadar halaylar türküler sürüyor.

40. Gün

Bugün CNN ve 5N 1K gelecekmiş burada canlı yayın yapacaklarmış. Herkes sevindi. Bir işçi de şakayla karışık, "medya manyağı olman bu kadar" dedi.

Yeni yeni dövizler var, işte bir kaç tane ilginç döviz:

"Hak aramak komünistlikse
Bu ülkenin en büyük komünisti benim"

"Eskiden AKP'ye oy verirdim
Şimdi 5 vakit namaz kılan bir komünistim"

"Burası okuldur sıraları yok
Üniversitedir hocaları yok
Malatya Tekel'den Bir İşçi"

"Hem işçiyiz hem seçmeniz
Hadde biliriz hadde bildiririz
Adıyaman Tekel'den Bir Kadın İşçi"

Bugün ayrıca Sivas Divriği Köy Dernek-

leri ziyarete geldi. Yemek dağıttılar. Sağlık emekçileri geldi. Sağlık emekçilerinden Ankara SES Tekel işçilerine bir plaket verdi. Onur ödüllü Tekel işçileri için. İşçiler "ilk plaketimizi aldık" diyorlar, seviniyorlar.

Bugün ayrıca BDP'liler buradaydı. Çadırları dolaşıp destek ziyaretinde bulundular.

Valilik çadırların kaldırılması yönünde sendikaya yazı göndermiş, polisler de artmış diyorlar. Geceleri daha temkinli davranacağız. Çadırları kaldırmak istiyorlar. Saldırı bekliyoruz. Hatta "keşke öyle bir hata yapsalar" diyoruz. 1 isek 5 oluruz orası kesin. Odunlar, ateşler, halılar, tv derken gerçekten espirilerimiz gerçek olacak, diyoruz ki "eğer bize saldırıp hakim karşısına çıkarırlarsa, 4C ile ancak böyle yaşanabilir biz de öyle yapıyoruz" deriz şeklinde espiriler dönüyor. "Buralara fena alıştık, dönünce buraları ararız" gibi konuşmalar oluyor. Valla sonunu düşünmek bile istemiyorum. Buradan, işçi arkadaşlardan ayrılmayı aklıma bile getirmiyorum. Feci şekilde bir boşluk hissederez heralde, çok alıştık birbirimize.

41. Gün

Dün gece sabaha kadar nöbet tuttum. Uykusuzluktan mahvoldum. Sabah 05.30'da biraz dalmışım, sabah 08.30'da kahvaltıya gittik. E-ğitim Sen'in verdiği fişle gidiliyor. Neyse ki artık çorba değil, kahvaltı tabağı. Hepimiz mercimek çorbasına karşı aynı duyguları besler olduk. Sabaha kadar ki nöbetimde işçi arkadaşlarla en sevdiğim konuyu açıp sohbet ettim. Ne de olsa geceler bizimdi. Nasıl evlendikleri, seveyerek mi görücü usulu mu olduğu, çocuklara kimin baktığı üzerine konuştuk. Sonra tahmin edileceği üzere konuyu kadın sorununa getirdim. Hep sendika, Erdoğan ve 4C olmaz değil mi? Aralarındaki tek tük bayan ben olduğum için, bu konularda keyifle konuştuk. Nasıl da erkek egemen yanları ortaya çıkıyor. Eşleri ve diğer bayanlar için çalışan kadınların çocukları bakımsız kalıyor, o yüzden kadınlar çalışmasın, evde çocuk bakınsın demeye getirdiler. Tabi ben başladım konuşmaya, Küba'dan örnekler verdim. "Ama biz şimdi Küba'da değiliz" dediler. Bugünden çekilecek bu sancılı kadının sosyalleşmesi, ayaklarının yere basması ve birçok açıdan sosyal ve ekonomik yaşamın içinde olması gerektiğini söyledim, "yoksa dizi-dedikodu dört duvar arasında çürüyor, yozlaşıyor" dedim. Sohbetimiz zaman zaman tatlı-sert, zaman zaman ateşli geçti. İşçiler bana, "senin bugün muhalefet etme günün heralde" demeye başladılar. Ama sohbet ve tartışmamız çok faydalı ve eğlenceli geçti. Zaten bu muhabbetler de olmasa sabahı uyumadan zor ederiz.

Bugün 24 Ocak Pazar. Öğleden sonra saat 14.00'da DÖB'lüler geldi. "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği" sloganlarıyla girdiler alana. "Bütün İktidar Emeğin Olacak", "Zafer Savaşan İşçilerle Gelecek" sloganlarını attılar. Tam o sıra da aydın ve yazarların gelmesi ilgiyi biraz dağıttı. Ancak DÖB'lü bir öğrencinin yap-

tığı konuşma, tekrar ilgiyi topladı. Kendilerinin Deniz Gezmişlerin yoldaşları olduklarını söylediler. Bu esnada, Deniz Gezmiş amblemleri bayrağı bir Tekel işçisinin dalgalandırması çok etkileyiciydi. DÖB'lü öğrenci daha çok mücadeleyi büyütmek gerektiği üzerinde durdu. Yüreklüğümüzün birlikte atması gerektiğini söylediler.

Bugünün önemli ziyaretçilerinden biri de Yetiştirme Yurdundan gelen yetim çocukları. Çocuklar Erdoğan'ın yaptığı konuşmayla ilgili "yetim hakkını kimseye yedirmem" sözünün kendilerine dokunduğunu, bundan rahatsız olduklarını bu nedenle buraya geldiklerini söylediler. "Tekel işçileri mücadelesinde haklıdır" dediler. Tekel işçilerinin haklı mücadelesinin sonuna kadar yanlarında olduklarını, kendi adlarına Tekel işçilerine haklarını helal ettiklerini, ancak haksızlık ve zulüm yapanlara haklarını haram ettiklerini söylediler. Etimesgut'taki yetiştirme yurdunda yaşananlara dikkat çektiler.

Yine Pazar günü ziyaretçiler çoktu. Bu seferde aydın ve yazarlar geldi. Sibel Özbudun, Temel Demirel, Mehmet Özer vb bir çok aydın ve yazar vardı. Yüzlerce kitap dağıttılar ve kitaplar dağıtılırken izdiham yaşanması çok güzeldi.

Bugün ayrıca Diyarbakırspor taraftarları desteğe geldi. Beşiktaş Çarşı taraftarları hem desteğe geldi, hem de tiyatro yaptılar. Ankara-gücü taraftarları geldi. Onların, sloganları klasiğin dışında, farklı bir şekilde söylemeleri işçileri hoşkulandırıyor. Ayrıca gazetede Fenerbahçe-Denizlispor maçında "Tek Büyüktün Tekele Selam" yazılı pankart açıldığı yazıyordu. Bugün yine Trabzonspor- Sivasspor maçında Trabzonspor taraftarlarının "Tekel İşçisi Yalnız Değildir" pankartı açtıkları anonsu geldi. Destekleri için Trabzonspor taraftarlarına teşekkür edildi. Alkışlarla karşılandı bu eylem.

Yine bugün duyduğumuza göre, Diyarbakır'da bir AKP'li milletvekili Tekel işçileri tarafından sıkıştırılmış. AKP'li vekil kendini polislere sığınarak kurtarmış.

Kısacası bugün dolu dolu geçti.

Çadırlarla ilgili polislin tacizleri sürüyor. Sivil polisler habire çadırları gözlemliyor, notlar tutuyorlar. Valilik "Pazar son" demiş. Çıkmak için, Çankaya Belediyesi de geçici gecekondulu ruhsatı vermiş çadırlara. Ayrıca bugün polis tüm esnafı dolaşıp imza toplamaya başlamış. Ancak nafiye. Yüzlerce esnafın olduğu Sakarya'da sadece 3 imza alabildiler. Onların da kim olduğu belli. Önlerini kapatmamıza rağmen, barlar olsun, diğerleri olsun, hepsi Tekel işçilerine karşı çok iyi ama işçiler de esnafı düşünmüyor. Hep onlardan alışveriş etmeye çalışıyor. Sabahları olabildiğince girişlerini kapatmayacak şekilde toparlanıyorlar. Bu esnaftan imza toplama meselesi sırasında bir espiri koptu, "belki Türk-İş imza vermiştir" diye. "En çok Kumlu rahatsız bizden" diye. Çok güldük. Bu gece ne olur ne olmaz diye yine nöbetteyiz. □

İŞÇİ SINIFI HALK İKTİ

Burjuva düzenin bentleri işçi sınıfının yeni bir eylem dalgasıyla dövülüyor. Düzenin başkenti Ankara, haftalardır, gittikçe büyüyen bu eylem dalgasının darbeleri altında ezildikçe eziliyor. İşçiler, devrimi resmeden bir ressamın fırçasından çıkmış bir tabloyu canlandırmak istercesine Ankara sokaklarını doldurmuş vaziyettedirler.

Tekel işçilerinden sözediyoruz. Türkiye ve Kürdistan'ın her ilinden gelen onbinlerce işçi, bir ayı aşan bir süredir Ankara sokaklarında yatıp kalkıyor. İşçiler kabileler halinde geliyor, kabileler halinde gidiyor. Kıyafetleri, yüz çizgileri, uzamış sakallarıyla işçiler sadece açlık ve sefaleti değil ama kararlılığı, hükümete meydan okumayı, devrimci eylemde ısrarı da yansıtıyorlar. Böylesi manzaraya ancak devrim günlerinde rastlanabilir.

Evet, 1917 Rusya'sının Şubat ya da Ekim devrimlerine tanıklık eden o manzaralarını şimdi biz Ankara sokaklarında görüyoruz. 17 Ocak Ankara mitingi, öncesi ve sonrasıyla ancak böyle tanımlanabilirdi. Onbinlerce işçinin Ankara'ya akını, o kar-kış havasında battaniyelere sarılarak, yere serdikleri karton parçaları üzerinde eksi bilmem kaç derecenin altındaki soğuk havaya aldırmadan, sokaklarda yatmaları, kimileri yatarken kimisinin bir cephaneliği bekler gibi gruplar halinde turlaması, başka neye benzetilebilir ki!

Durumun resmini abarttığımızı düşünecek olanlara şunu söyleyebiliriz: 17 Ocak mitingi öncesi, miting sırası ya da sonrasında hükümetin akılsızca bir kararı, polislin işçilere saldırmak gibi akılsızca bir davranışı Türkiye tarihinde milat olacak olayların başlamasına fazlasıyla yetecekti. İşçilerdeki kararlılık böyle düşünmemizi fazlasıyla haklı kılıyor. İşçiler "ölmek var dönmek yok" sloganını boşuna, laf olsun diye atmadıklarını hem eylemle-

riyle hem de söylemleriyle kanıtlıyorlar.

İşçilerin hükümete karşı ölümü göze alan bir kararlılık içinde olduklarını görmek ve buna inanmak için pek çok neden var. İşçileri, ölümü göze alan bir kararlılığa iten, her şeyden önce, işçileri yaşamdan kovan, geçim araçlarını ellerinden alan hükümet politikasıdır; onun da arkasında tekelci kapitalizmin krizi var. Böylesine güçlü bir neden, sağlam bir maddi temel olmasaydı hiçbir güç işçileri Ankara'nın o soğuşunda kaldırımlarda yatıramaz.

Hükümet ve polis, tarihlerinin hatası olabilecek, işçilere saldırmak gibi akılsızca bir davranışa henüz girmediler. Ama bu, şimdilik bir durumdur.

Başbakan "Gerçeğin dışına çıkmayacağız" sözleriyle hükümetin geri adım atmayacağını ilan etti. İşler hükümet için geri dönülmez bir noktaya doğru hızla gidiyor. Çünkü belli bir noktadan sonra atılacak bir geri adımın hareketin önünü hızla açacağını düşünecektir. Hükümetin şimdilik güvendiği dal sendikadır. Türk-İş'in bir yolunu bulup işçileri kandırabileceğine güvenmektedir. Ama bu dalın pek sağlam olmadığını Türk-İş Başkanı'nun istifaya davet edilmesinden ve Türk-İş binasının işgal edilmesinden biliyoruz.

İşçilerin "proleter disiplin" içinde hareket ettikleri, bu anlamda sendikaların kararına uyma eğiliminde oldukları doğru. Fakat bu ne kadar doğruysa sendikacıların da işçilerin bilinç ve uyanıklığından korktukları, bunu hesaba katmak zorunda oldukları bir o kadar doğru. Dememiz o ki, işçiler, kolayca aldatıldıkları, kapitalistlere satıldıkları o aşamayı çoktan geçtiler. Türk-İş yönetimi artık işçileri kapitalistlere, hükümete "satmadan" önce birkaç kez düşünmesi gerektiğini biliyor.

Ama hiç birisi, işçilere ne yapmaları gerektiğini, gerçek zaferin nerde yattığını, onu nasıl kazanacaklarını, bunun için ne yapmaları gerektiğini anlatmadı onlara. Oysa işçilerin, çay, çorba, battaniye, iç çamaşırından çok bu sorunun yanıtına ihtiyaçları var. Onlar, kendilerini politik öncü diye takdim edenlerden öncelikle şu sorunun yanıtını duymak istiyorlar: "Kazanmak için ne yapmalıyız?" Bu sorunun yanıtı olarak işçilere "mücadele etmelisiniz" demek abesle iştiligal etmektir ya da onlara hiçbir şey söylememektir. Zira işçiler zaten mücadelenin tam ortasındalar. İşçilere böylesi beylik yanıtlar yerine somut, devrimci bir mücadele çizgisi ve hedefi göstermek lazım. Devrimle ilgisi olmayan liberallerin, sosyal reformistlerin, "ulusalci" adı altındaki karşı-devrimcilerin, politik ufukları "köylü milletin efendisidir" düsturundan ileri gitmeyenlerin, bugün elde edilecek bir tas çorbaya bütün bir geleceği feda etmeye hazır olanların bunu yapamayacakları açık. Bunu sadece işçi sınıfının gerçek kurtuluşunu her şeyin üzerinde tutan bir parti yapabilir. Türkiye ve Kürdistan'da böyle bir parti var. Bu parti, Leninist Partidir.

DARI İÇİN SAVAŞMALI

ÇEKİM MERKEZİ

Tekel işçileri, eylemleriyle işçi sınıfının toplumun diğer çalışan sınıflarını, politik güçleri kendi etrafında nasıl toplayacağını örneğini veriyorlar. Tekel işçileri, eylemlerinin ilk gününden itibaren, hükümete muhalif her kesimin, sosyal reformistlerden tutalım da işçi sınıfının öncü rolünü sadece ideolojik planda tanıyan Maoocu hareketlere; burjuva liberal aydınlardan devrimci mücadeleye sırtını dönmüşlere kadar her kesimin adeta ziyaret yeri oldu.

Tekel işçilerinin eylemi sadece politik akımları değil, ama toplumun hükümete karşı olan farklı kesimlerini de etkisi altına aldı ve almaya devam ediyor. En başta işçi sınıfının geri kalan kesimi sürecin başından beri gözlerini Tekel işçilerine çevirmiş, oradan gelecek haberleri dört gözle bekliyor. Pek çok şehirdeki işçiler destek için harekete geçtiler bile. Kamu emekçileri tıpkı işçi sınıfının diğer kesimleri gibi gözünü Tekel işçilerine çevirmiş, süreci izliyorlar. Kamu emekçileri sendikaları Tekel işçilerinin mücadelesini desteklediklerini açıkladılar.

Eylemin çekim gücü işçiler ve diğer emekçi kesimler arasında mücadele birliğini adım adım örüyor. Kent AŞ işçilerinden Antep'in Çemen işçilerine; Demiryolu işçilerinden İtfaiye ve Marmaray işçilerine kadar uzanan çok geniş bir işçi kesimi Tekel işçileriyle dayanışma içinde olduklarını gösteren eylemlere giriştiler. İşçi sınıfı, gücünü bizzat eylemin içinde sınyarak görüyor.

NE YAPMALI?

Hükümet meydan okumaya devam ediyor; işçiler de eyleme. Kararlılıklarından en ufak gerileme göstermeden. Tekel işçilerinin eylem yerini adeta bir türbeye çeviren çeşitli politik akımlar ise, anlaşılabilir nedenlerle, işçilere çeşitli "maddi" yardımlarda bulunmaya devam ediyorlar.

Kimisi çay getirip dağıtıyor, kimisi çorba getiriyor. Battaniye ve iç çamaşırı getirenler de oluyor. Ama hiç birisi, işçilere ne yapmaları gerektiğini, gerçek zaferin nerde yattığını, onu nasıl kazanacaklarını, bunun için ne yapmaları gerektiğini anlatmadı onlara. Oysa işçilerin, çay, çorba, battaniye, iç çamaşırından çok bu sorunun yanıtına ihtiyaçları var. Onlar, kendilerini politik öncü diye takdim edenlerden öncelikle şu sorunun yanıtını duymak istiyorlar: "Kazanmak için ne yapmalıyız?"

Bu sorunun yanıtı olarak işçilere "mücadele etmelisiniz" demek abesle işgal etmektir ya da onlara hiçbir şey söylememektir. Zira işçiler zaten mücadelenin tam ortasındalar. İşçilere böylesi beylik yanıtlar yerine somut, devrimci bir mücadele çizgisi ve hedefi göstermek lazım. Devrimle ilgisi olmayan liberallerin, sosyal reformistlerin, "ulusalci" adı altındaki karşı-devrimcilerin, politik ufukları "köylü milletin efendisidir" düsturundan ileri gitmeyenlerin, bugün elde edilecek bir tas çorbaya bütün bir geleceği feda etmeye hazır olanların bunu yapamayacakları açık.

Bunu sadece işçi sınıfının gerçek kurtuluşunu her şeyin üye-

rinde tutan bir parti yapabilir. Türkiye ve Kürdistan'da böyle bir parti var. Bu parti, Leninist Partidir.

Leninist Parti, işçilerin kendiliğinden bilinci önünde diz çökmeden onlara şunu söylüyor: Biz, hükümete, burjuva sınıfa ve onun politik-askeri güçlerine karşı verdiğiniz mücadelede her zaman tüm gücümüzle yanınızda olduk olmaya da devam edeceğiz. Günlük yaşamınızı daha katlanabilir kılmak, acılarınızı hafifletmek için verdiğiniz mücadeleyi de daima destekledik ve desteklemeye de devam edeceğiz. Ama kurtuluşunuzun bu günlük mücadeleden geçmediğini, haklar için verdiğiniz mücadelenin acılarınızı ortadan kaldırmayacağını; üstünüzdeki sömürüyü yok etmeyeceğini, eğer mücadelenin bu biçimiyle devam ederseniz tekrar tekrar aynı noktaya geri gelmek zorunda kalacağınızı bilmeniz gerekir.

Eğer bu duruma düşmek istemiyorsanız, yapmanız gereken şey politik iktidarın fethi hedefini en başa almaktır. Politik iktidar kapitalistlerin elinde kaldıkça günlük mücadeleye ilişkin hiçbir kazanımınız, hiçbir hakkınız güvence altında olmayacaktır. Kapitalistler, bu düzen içinde, karşınızda bugün kaybetseler de kaybettiklerini fazlasıyla geri almada oldukça deneyim sahibidirler ve kimse bunu engelleyemez. Aslında siz bu gerçeği kendi yaşamınızdan defalarca öğrenmiş bulunuyorsunuz.

Kapitalistlerin ve devletin sizi tekrar tekrar aynı noktaya geri itmelerini engellemenin yolu bu düzeni yıkmak, kapitalistlerin ekonomik ve politik iktidarına son vererek halkın devrimci iktidarını kurmaktır. Sadece halkın iktidarı, sadece emeğin iktidarı tüm kazanımlarınızı güvence altına alabilir, sizi daha iyi bir yaşama kavuşturabilir. Peki, burjuva egemenliği yıkmak, halkın iktidarını kurmak mümkün mü? Leninist Parti bu soruya "evet mümkündür" yanıtını veriyor ve işçi sınıfını politik iktidarın fethi mücadelesini hedeflerinin en başına koymaya çağırıyor.

Ankara eylemi, işçi sınıfının devrimci bir mücadeleye girişmesi durumunda düzene, burjuva egemenliğine karşı, sömürü düzenine karşı olan bütün kesimleri kendi etrafında toplayacağını bir kez daha kanıtladı. Bunun için yapılması gereken, işçi sınıfının kendi devrimci hedeflerini toplumun tüm ezilen sömürülen kesimlerinin, Kürt halkının istemleri olarak öne sürmek, burjuva sınıf ve hükümet karşısında bütün bu kesimlerin gerçek devrimci öncüsü olarak hareket etmektir.

Leninist Parti, işçi sınıfına artık genel propaganda anlamı taşıyan "sosyalizm" şiarıyla değil, daha somut daha elle tutulur bir hedefle, politik iktidarın fethi hedefiyle gidiyor. İşçi sınıfının tüm ezilen sömürülen kesimlerin, Kürt ulusunun yaşamsal sorunlarının çözümü halk iktidarının kurulmasından geçiyor.

Onun için şimdi başta eylem halindeki Tekel işçileri, İtfaiye işçileri, Marmaray işçileri, Antep Çemen işçileri olmak üzere tüm emekçiler bayraklarının üzerine "Yaşasın Halk İktidarı" şiarını yazmalı, bu şiarı haykırmalıdır. □

TEKEL İŞÇİSİ YALNIZ DEĞİLDİR

İZMİR TEKEL'LE OMUZ OMUZA

7 Ocak günü saat 17.30'da Konak Sümerbank önünden AKP il binasının önüne bir yürüyüş ve basın açıklaması yapıldı. Düzenlenen basın açıklaması Ankara'da eylemlerine devam eden TEKEL işçilerine destek amaçlıydı.

Yürüyüş sırasında "Tekel İşçileri Yalnız Değildir Yaşasın Tekel İşçilerinin Onurlu Direnişi" pankartı açılırken "Tekel İşçisi Yalnız Değildir", "Zafer Direnen Emekçinin Olacak", "Hak Verilmez Alınır Zafer Sokakta Kazanılır", "Yaşasın Sınıf Dayanışması" vb. sloganlar atıldı. Yürüyüş boyunca yoğun şekilde ajite konuşmaları yapıldı. AKP binasının önüne gelindiğinde basın açıklamasının okunması için TEKEL işçilerinin gelmesi beklendi. İşçiler gelirken "TEKEL İşçileri Yalnız Değildir, Yaşasın TEKEL İşçilerinin Onurlu Direnişi" pankartının yanı sıra "Gemileri Yaktık Geri Dönüş Yok", "TEKEL İşçisi Direnişin Simgesi", "İşçi Memur El Ele Genel Greve" sloganlarını haykırdılar. Daha sonra basın metni okundu.

Okunan metinden sonra Tekel işçileri TELEKOM Binasının yanındaki servislerine giderken kitle de onlarla beraber yürüdü. TELEKOM binasının önüne gelindiğinde yol kapatılarak işçilerle katılımcılar halaya durdu. Yaklaşık on beş dakika boyunca kapalı kalan yol işçilerin ayrılmasıyla tekrardan trafiğe açıldı.

KESK, DİSK, TMMOB, TTB, Türk-İş, birçok demokratik kitle örgütünün yanı sıra bizler de Mücadele Birliği olarak basın açıklamasına destek verdik.

TEKEL İŞÇİLERİ YALNIZ DEĞİLDİR! YAŞASIN İŞÇİLERİN-EMEKÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ!

İzmir Mücadele Birliği

İŞÇİLER VAPURU İŞGAL ETTİ

13 Ocak 2010 günü İzmir'de saat 12.00'de Bostanlı-Konak seferini yapan vapur, TEKEL işçileri tarafından işgal edildi.

İzmir'de vapur işgali yapan Tek Gıda-İş üyesi TEKEL işçileri, Ankara'da eylemde olan arkadaşlarının sesi soluğu oldu. İşçiler işgal ettikleri vapuru açık denize götürmek istediye de vapurun içinde bulunan polislerce engellendiler. Engelle-

me sonucu vapur Konak iskelesine geldi. Vapur İskeleye geldiğinde işçilerin öfkesi ve coşkusu görülmeye değerdi. "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz" ve "12.000 Tekel İşçisi Bedava Ekmek Aramıyor Kadro ve Özlük Haklarını Arıyor" "Bekle Başbakan 15 Ocak'ta Ankara'dayız" pankartlarını açan işçiler sık sık "İşte Tekel İşte Direniş", "Ölmek Var Dönmek Yok", "Yaşasın Sınıf Dayanışması", "Gemileri Yaktık Geri Dönüş Yok", "Direniş Var Yılgınlık Yok" vb. sloganlarını haykırdılar. İskeleye yarım saat direniş yaptıktan sonra Konak Meydanı'na doğru yürüyüşe geçen TEKEL işçilerini, 31 Aralık günü itibarıyla işsiz kalan Park-Bahçe işçileri karşıladı.

Park-Bahçe işçileri, TEKEL işçilerini "Taşeron ve İşsizliğe Hayır" pankartıyla karşılarken "Tekel İşçisi Direnişin Simgesi", "Tekel İşçileri Yalnız Değildir", "Yaşasın Sınıf Dayanışması" sloganlarıyla selamladılar. TEKEL işçileri tarafından coşkuyla karşılanan Park-Bahçe işçileri TEKEL işçileriyle birlikte sloganlarla yürümeye devam etti. TEKEL işçileri, 14 Ocak akşamı Ankara'da yapılacak miting için yola çıkacaklarının duyurusunu yaptıktan sonra, beş işçi temsilcisi valiye görüşmeye gitti. Eylem saat 15.00 civarı sona erdi. Bizler Mücadele Birliği Platformu olarak bu eyleme destek verdik.

TEKEL İŞÇİLERİ YALNIZ DEĞİLDİR! YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ!

İzmir Mücadele Birliği

TEKEL'DE CANLI YAYINA İZİN YOK

TEKEL işçilerinin 3 günlük oturma eyleminin başladığı 15 Ocak Cuma akşam saatlerinden bu yana, canlı yayın araçlarının TEKEL önüne, eylem alanına girmelerine izin yok.

16 Ocak günü öğle saatlerinde de Mithatpaşa Caddesi yönünden giriş yapmak isteyen canlı yayın araçlarını alana sokmayan polis, caddenin girişine çevik kuvvet barikadı dikti.

Durumdan haberdar olan TEKEL işçileri hemen güçlerini o alana kaydırdılar ve barikatın önünde etten bir işçi barikadı oluşturdular. "Burada ölsek kimsenin haberi olmasın istiyorlar" diyerek durumu kendi aralarında özetleyen işçiler, her dakika daha kalabalık bir şekilde ıslıklar, alkışlar ve sloganlarla protesto etmeye başladılar. Yaklaşık 15-20 dakika süren arbede sırasında bir işçi fenalaşarak ambulansa götürüldü ve hemen müdahale edildi. Eylem sona erdiğinde, işçinin durumunun kontrol altında olduğu, gerekirse hastaneye kaldırılacağı anons edildi.

İşçiler, canlı yayın araçlarının geçişine ve yayın yapmalarına izin verileceği öğrenilince alanı yine sloganlarla boşaltarak Türk-İş'in önüne geri döndüler. □

TEKEL İŞÇİLERİ EYLEM VE İŞGALDE

17 Ocak 2009 Pazar... TEKEL işçilerinin dört gözle bekledikleri ve umutlarını bağladıkları eylem... İki gün öncesinden tüm illerdeki TEKEL işçileri Ankara'ya Türk-İş'in önüne akmış, iki gün yaptıkları oturma eyleminin 3. gününde ülke çapındaki tüm sendikaların ve kitle örgütlerinin destek verdiği miting için Sıhhiye Meydanı'nda idiler.

Onbinlerce işçi ve emekçi, saat 10.00'dan itibaren miting alanına doğru akmaya başladı. Destek için Ankara ve tüm diğer illerden gelen işçi ve emekçiler, Ankara Garı'nda toplandılar. Bayrak ve pankartları ile, sloganlarıyla Sıhhiye Meydanı'na doğru harekete geçtiler. TEKEL işçileri ise, saatler 10'u geçerken kadın işçiler önde olmak üzere kortajlerini oluşturarak Meydan'a doğru yürüyüşe geçtiler. Devrimci İşçi Komiteleri (DİK) ve Mücadele Birliği de "İşçiler Birleşin Sosyalizm İçin Savaşın" pankartı ve sloganları ile TEKEL işçileri ile birlikte Türk-İş'in önünde kortaj olarak TEKEL işçilerinin sonunda yerini alarak alana yürüdüler.

Sıhhiye Meydanı'na gelen işçileri Onur Akın karşıladı ilk olarak ve şarkılarını TEKEL işçileri için söyledi. İlk konuşmayı TEKEL işçileri adına Mustafa Kumlu yaptı. Ardından sırayla İstanbul itfaiye işçileri ve özelleştirilen Şeker Fabrikalarından işçiler adına bir bayan işçi konuşma yaptı. Tüm konuşmaların ortak noktası hükümetlerin ekonomi ve özelleştirme politikaları, bunlara karşı birlikte mücadele etmeleri gerektiği idi. Kitlenin ise en sık attığı "Genel Grev Genel Direniş", TEKEL İşçisi Yalnız Değildir", Yaşasın Sınıf Dayanışması" sloganları oldu.

Maden-İş'ten Kristal-İş'e kadar Türk-İş'e bağlı tüm sendikalar ve KESK, TTB alanda idi. Hepsini büyük bir coşkuyla alana girdikçe "TEKEL İşçisi Yalnız Değildir" sloganı atıyordu. İzmir Belediyesi'ne bağlı çalışan ve sendikalaştıkları için işten atılan Park-Bahçe işçileri, İstanbul Belediyesi itfaiye işçileri, Entes'te işten atılan Gülistan Kobatan, yine İstanbul'da 1 senedir direnişte olan Sinter Metal işçileri, hepsi alanda idi.

TÜRK-İŞ Başkanı Mustafa Kumlu'nun yaptığı konuşma işçilerin sabrını deşti. Büyük umutla Mustafa Kumlu'nun ağzından çıkan sözlerle bakan yüzbinlerce emekçi ve bugünü büyük bir sabırla bekleyen TEKEL işçilerini çok kızdırdı. Konuşmasında Cuma günü 1 saatlik iş bırakma eyleminde okuduğu basın metnini okudu. İşçiler genel grevle ilgili konuşmasını beklerken böyle bir hazırlığı bile olmadığını görünce işçilerin sabrı taşıdı. Platform önünde duran Türk-Metal İş Sendikası işçileri platformun önünü kapatmış, TEKEL işçilerin önünde duruyordu.

Platforma Harb-İş Sendikası başkanı çıktığında işçilerin sabrı artık taşmıştı. Tekel İşçileri büyük bir hızla kitleyi yararak platforma ulaştı, onlarca işçi art arda platforma çıkmaya başladı ve platformu işgal ettiler. Hep bir ağızdan "Genel Grev, Genel Direniş", "Türk-İş Göreve Genel Grev", "Kumlu Buraya" sloganları atmaya başladılar. Platformdaki işçilere yüzünü aşkın işçi ve emekçi "İşçi Memur El ele Genel Grev" sloganıyla eşlik etti. 5 dakika kadar sonra sendika yöneticilerinden biri gelip işçilerle slogan attuktan sonra işçileri aşağı indirmeye çalıştı. "Ben geleceğim oraya, konuşacaklarımız var" dedi, işçiler ise onu, "gelme sen, konuşacak neyimiz var" diyerek yanıtladı. Ancak daha sonra işçilerin inmesiyle sözü alan sendikacı, bu olayın suçlusu olarak "alana destek için geldiğini söyleyen provokatörler"i gösterdi. Onların alandan ve işçilerin arasından ayrılmasını istedi. "Bize köstek olacaklar (Ulus yönünü göstererek) bu tarafa, ama TEKEL işçisinin yanında yer alıp destek olacaklar (Kızılay'ı göstererek) bizimle Türk-İş önüne gelsin" dedi. İşçileri ve emekçileri devrimci güçlere karşı kıskırtmaya ve emek güçlerini bölme-ye çalıştı. İşçilerin buna tavrı ise yuhalamak oldu. "O zaman dağılın miting bitmiştir" denilerek kitle dağıtıldı.

Dönüş yolunda işçiler öfkeli ve kızgındı. Türk-İş'in önüne ulaşan kadın işçiler, "Türk-İş bizi buraya konser dinlemeye çağırması" diye so-

nuç alamamanın kızgınlık ve kırgınlığını dile getirirken, bir başkası "iki gündür yanınızda olan insanlara aldanmayın diyorlar, ben 34 gündür burdayım", "öğrencileri çadırınıza bile almayın, onların burda olmaları doğru değil diyorlar, bir aydır bize onlardan başka kim gelmiş, kim yardım etmiş, tabi burda olacaklar" diyor. Bir diğeri, "bizi bölmeyi başaramazlar" diyor.

Herkes öfkeli, herkes kırgın. Bekledikleri çözüm yok ortada, bekledikleri karar yok. Bu sırada bazı TEKEL işçileri Türk-İş binasına girmiş, telaş içinde Başkanlar Kurulu toplantısı alan sendika yöneticileri ile görüşmek istiyor. Kimileri de onları yatırtmaya çalışıyor, "işleri var, bitince konuşurlar bizimle zaten". İşçiler yukarı çıkmak istiyor, gene birbirlerini engelliyorlar, "biz niye gidiyoruz, onlar bizim ayağımıza gel-sin..." Bu esnada, "Taşeron ve İşsizliğe Hayır" pankartıyla gelen Park-Bahçe işçileri, Türk-İş önüne kadar sloganlarla yürümüş, sorunlarına bir de burada çözüm aramayı planlıyordu. Türk-İş'in içine giren Park-Bahçe işçileri, İzmir Tek Gıda İş Başkanı ile görüşmeye ve kendilerine muhatap bulmaya çalışıyorlardı. "Çıkıp başkanlar kurulu toplantısına girelim, konuşalım orada" diye konuşan işçilerin ayağına, CHP milletvekili Çetin Soysal geldi. CHP'li İzmir Belediyesine bağlı çalışan ve işsiz kalmaları sonucu direniş yapan Park-Bahçe İşçileri ve Kent AŞ işçilerini sürekli görmezden gelen CHP, hükümete muhalefet olmak için TEKEL eylemine büyük bir önem veriyor ve "desteklerini" hiçbir ortamda esirgemiyordu. Tesadüfen yine ortaya gelen CHP milletvekili, Park-Bahçe işçilerinin içine düştü. Sorunlarını dile getiren ve çözüm isteyen Park-Bahçe işçilerine milletvekilinin verdiği cevap ise komik oldu. Bu taşeron çalıştırmanın vb. belediyelerin kendi inisiyatifinde olan bir şey olmadığını ve hükümet politikaları olarak kendilerine de bunun dayatıldığını söyleyen milletvekili, işçilere kartını vererek bu konunun takipçisi olacağı sözünü verdi.

Ancak TEKEL işçisi durulmamıştı. Aradan yarım saat geçmeden "işçilerin Türk-İş'i bastığı", işgal ettiği haberi geldi. Binaya girerek yöneticilerle konuşmak isteyen işçiler hala binadaydı ve binlerce işçi de giriş kapısının önüne yığılmıştı. Ancak ne yönlendirecek birine, ne güvenliğe, polise ihtiyaç vardı. Bazı işçiler yine diğerlerine köstek oluyordu. İçeri girmek isteyen işçilere "girmeye ne gerek var, şimdi onlar gelir zaten, ne diyeceklerse derler", "Genel Grev sloganı atan bizden değildir, TEKEL işçileri bu sloganı atmasın" diyorlardı. Bu esnada destek için gelmiş siyasi partilerin endişeye kapılarak önlüklerini vb. çıkardığı dikkatten kaçmadı. Sonunda bir yönetici kapıya çıkarak açıklama yapılacağını, ama kapının önünün boşaltılmasını, konuşmanın ses düzeni olan yan balkondan yapılacağını ve oraya gitmelerini söylediler. Çadırlar kurulu olduğu için çok dar bir alan olan yan sokakta üst üste biriken işçiler, Harb-İş yöneticilerinden birinin konuşmasını dinledi. TEKEL işçilerinin mücadelesinin sürdürüleceği, önemi vb. işçileri ateşleyecek konuşmalardan sonra, kendi gönüllerinin de nihayetinde genel grevden yana olduğunu söyleyerek, Ankara'da bulunan tüm emek güçlerine çağrı yaptı. Her akşam saat 17.00-19.00 arasında herkesi buraya, Türk-İş önüne TEKEL işçileriyle dayanışma eylemine çağırdı ve konuşmayı bitirdi. Alanda ise hala "Genel grev" sloganı atılıyordu.

5-10 dakika geçmemişti ki, sendikacıların boşalttığı balkonu işçiler doldurdu ve balkondan kitleye Genel Grev Genel Direniş", "Kumlu İstifa", "Ölmek Var Dönmek Yok" sloganları atarak "TEKEL Marşı"nı söylediler. 15-20 dakika sonra da herkes sokağa indi ve işçiler çadırlarına giderek günlük rutinine döndü. Türk-İş binasındaki işçiler, "nasılsa şimdi çıkarsak tekrar içeri almayacaksınız" diyerek uzun saatler binada kaldılar ve sendika yöneticileriyle uzun uzun eylemi tartıştılar. □

TEKEL İŞÇİLERİ KAZANDI!

Tekel işçilerinin zorlu ve bir o kadar da kararlı devam ediyor. Tüm gözler onlara çevrili. Kimse onları görmezden gelemiyor. Direnişin 34. gününde sendikalar, demokratik kitle örgütleri ve siyasi partiler Ankara'da bir miting yaparak Tekel işçilerine destekte bulundular. Bu eylem yıllardır yapılan en büyük eylemlerden biriydi. Bütün bu gelişmelerin içinde Tekel işçileri ölüm orucuna başlayacaklarını açıkladılar. Kışın en ağır koşullarında, Ankara'nın ortasında, tüm emekçileri ve emek örgütlerini temellerinden sarsan bir süreç geliyor.

Tekel İşçileri, İşçi Sınıfı Mücadelesinin İvmesini Yükseltti

Bugün direnişin 42. günü. Sermayenin sözcüsü başbakan Tekel işçilerine tehditler savuruyor. Valilik etrafı rahatsız ettikleri için Tekel işçilerinin çadırlarını kaldırmaları konusunda ihtarda bulunuyor. 17 Ocak'taki eylemde tüm işçiler aynı şeyi söylüyordu "Tekel işçileri Türk-İş'i de devleti de sarstı." Tekel işçileri sadece Türk-İş'in içindeki işçileri değil tüm emekçilerin de hayranlığını kazandı. Ankara'ya girişlerinde uğradıkları saldırı emekçilerin öfkelerini ve aynı zamanda dikkatini topladı. Bütün gözlerin onlara çevrilmesinin nedeni, sendikalarını her hareketleriyle ileriye doğru zorlayan bir çizgide ilerlemeleriydi. Sendikaların oyalama, geri çekme, pasivist tavrına karşı onlar her yerde fiili eylemlerini devam ettirdiler. Sendikalarına tabi olmadılar, sendikalarını kendilerine tabii kıldılar. 17 Ocak'ta kürsü işgali ve kitleyi Türk-İş binasına yönelmeleri işçilerin özgüvenlerinin en önemli kanıtıydı. Tekel işçileri bugün, mücadelenin ivmesini geri dönülmez bir biçimde ileriye taşımışlardır. Emekçiler bundan sonraki eylemlerde Tekel işçilerinin açtığı yoldan, fiili eylem ve mücadele birliğini örererek ilerlemeleri gerektiğini gördüler. Sermayenin, işçi sınıfının tehdit oluşturacak herhangi bir kesimine karşı bütün güçlerini seferber edeceğine ancak emekçilerin de tüm güçleriyle böyle bir eyleme sahip çıkacağına açıkça tanık oldular. Birçok yazar, gazeteci bu eyleme sahip çıkmak, mücadeleyi desteklemek zorunda kaldı. Düne kadar havadan sudan bahsedenler, bugün geçici de olsa sokağa yüzlerini döndüler.

Ölüm Orucuna İşçiler Sahip Çıktı

Eylemin dönüştürücülüğü açıkça görüldü. Tekel işçileri yola çıktıkları kişiler değiller. Televizyonlarını seyrederken birçoğu daha önce polis saldırısına uğramanın hakedilmiş olduğunu, devrimcilerin ise "terörist" olduğunu düşünüyordu belkide. Önce bu düşünceleri yıkıldı. Kürt sorununa, işçi sınıfına, burjuvaziye, çıkarlarının nerede olduğuna dair fikirleri değişti. Çok uzun bir zamanda değil, topu topu bir ay içinde düne kadar yadırgadıkları şeyleri onaylar, onayladıklarını yadırgar oldular. Kendisine devrimci-demokrat diyenlerin bile hoyratça saldırdığı ölüm orucu direnişine işçiler, onun gerçek sahipleri sahip çıktılar. Ölüm orucu savaşçıların onlara seslenişine kulak verdiler. Bıçağın kemiğe dayandığı anı yaşadılar, yaşanabileceğini herkese kanıtladılar. Tekel işçileri tarihe kulak verdiler ve devrimcilerin yaşadıklarını anladılar. Bu eylem olmasa içlerinden birçoğunun bu eylemin anlamına varmadan yaşlanıp hayata veda edeceklerini söylemek sanırız abartı olmaz. Bu eylemle birlikte ölüm orucu eylemi de emekçilerin birçoğunun bilincinde ve yüreğinin anlamını buldu.

Dostlar ve Düşmanlar Ayrıştı

İşçiler eylemin ilk gününden bugüne sendikalarından vazgeçmediler ama onun dayatmalarına da izin vermediler. Sendika bürokrasisi eylem karşısında her aşamada fren görevi gördü, devletle işçiler arasında mekik dokudu, devletten yana uzlaşma sağlamak için elinden geleni yaptı. Eylemi oylamalarla bölmeye çalıştı, oylamalarla tükenmesini bekledi, destek verecek kesimleri ve kendi üyelerini türlü yöntemlerle engelledi. 17 Ocak'ta Türk-İş'in eyleme tüm güçlerini seferber etmedi-

ği, DİSK'in hiç katılmadığı, KESK'in ise sınırlı sayıyla temsil edildiği görüldü. 30 Aralıkta Taksim'de 3 konfederasyonun birlikte yaptığı basın açıklamasında tüm güçlerini birleştirip seferber edecekleri yönünde yemin billâh edenlerin, söze gelince mangalda kül bırakmayan, eyleme gelince saklanacak bir köşe arayan tavırları, işçilerin gözlerinden kaçmadı.

Ankara'da kaldıkları sürece emekçilerin desteklerini yanlarında bulan Tekel işçileri, kendilerini evlerine davet edenlerin, kumanyalarına katkıda bulunanların hep pasifliklerinden şikâyet edilen emekçiler olduğunu gördüler. Şikâyet edenlerse misafirhanelerini, lokallerini Tekel işçilerine açmaktansa, Türk-İş'in olanaklarını yeterince sunmadığını eleştirmekle yetindiler. Eylemi görmezden gelenlerin yanında pasifizmin teorileriyle ortamı bulandıranlar kolkolaydılar. Bu eyleme çok anlam yükleniyormuş da, eğer yenilgiyle sonuçlarsa tüm emekçi hareketi için hayal kırıklığı olurmuş da. Tüm sendikalar kendi üyelerinin haklarını bir yana bırakmışlar herkes Tekel işçileriyle uğraşıyormuş da. Sadece Tekel işçileri değil, tüm emekçiler bu süreçte dostları ve düşmanları izleme, öğrenme fırsatı buldu. Dostlar alışverişte görsün, günü savuşturalım diye 17 Ocak'ta Ankara'ya gelmenin baskısını duyan sendika yöneticileri kitleyi bir an önce toparlayıp geri götürme telaşına düştü. Kürsüyü işgal eden bir Tekel işçisi otobüslerin kalkacağı yönü göstererek "eylemi bal-talamak isteyenler, bu eylemin başarısız olmasını isteyenler bu tarafa" Türk-İş'in bulunduğu grev alanını göstererek "bizi destekleyenler bu tarafa" dediğinde kitle ikiye ayrıldı. Sendikaların, otobüslerin kalkış saati- ni, eylemin devam etmesine rağmen ertelememesi de hafızalara yazıldı.

Mücadele Birliği Vücut Buldu

Tekel işçilerinin bulunduğu alanda hemen arkalarında bulunan "Yaşasın Halkların ve İşçilerin Mücadele Birliği" pankartı alınan yolu bize yeterince anlatıyor. Tekel işçileri için yurt genelinde yapılan dayanışma eylemleri uzun yıllardır özlediğimiz görüntüleri sundu bize. Hep yazdığımız, tartıştığımız ve örnekler oluşturmaya çalıştığımız "tüm saldırılara hep birlikte cevap vermek ve hep birlikte savaşmak" üzerine örnekler zenginleşti. Kimsenin kendi köşesinde kalamayacağını, sadece kendi ekonomik, demokratik ya da özlük hakları için mücadele etmenin ne kadar kısır bir döngü olduğunu, güçlerimizi birleştirmemiz, pasifizme, ekonomizme dolayısıyla reformizme karşı savaşmamız gerektiği bilinçlere yerleşti.

Genel Grev

İşçiler genel grev istiyor. Bir grevin ancak tüm ülke çapında şalterlerin inmesiyle başarıya ulaşacağını düşünüyorlar. Burjuvaziye karşı işçi sınıfının birleşmesi ve ana arterlerini yani üretimi durdurması demek genel grev. Eğer bir günlük uyarı grevinden bahsetmiyorsak -ki işçiler hak alıncaya kadar bir genel grevden bahsediyorlar- bu tam anlamıyla bir savaş çağrısıdır. Devlet bu eyleme işçiler kadar ölüm kalım meselesi gözüyle baktığını her fırsatta dile getiriyor. Henüz bunun burjuvaziye karşı ne büyük bir meydan okuma olduğunun bilincinde değiller. Bunun için hazırlıklı olup olmadıklarını da sorgulamıyorlar. Tıpkı Tekel işçilerinin yola çıkarken sistem için ne denli büyük bir tehdit olduklarının farkında olmadıkları gibi.

Eylem nasıl biterse bitsin, tarihe Tekel işçilerinin tarihsel dönüştürücülüğü yazacaktır. Eylem nasıl biterse bitsin Tekel işçileri şimdiden kazandı. Sadece onlar değil emekçilerin tüm kesimleri mücadeleye başka türlü bakıyor. İtfayeciler bunun ilk sinyalinin vererek Boğaziçi Köprüsü'nü kestiler. Artık herşey başka türlü olacak. Sistemin sibop kapakları daha önce de söylediğimiz gibi bizzat işçiler tarafından tikandı.

Devrimci Emekçi Komiteleri (DEK)

TEKEL İŞÇİSİ YALNIZ DEĞİLDİR

Ankara'da bir ayı aşkın süredir eylemde olan TEKEL işçileri için Türk-İş, Taksim'de bir eylem düzenledi. İstanbullu işçi emekçiler "Genel Grev, Genel Direniş" sloganıyla, akşam saatlerinde Türk-İş ve Tek Gıda İş pankartları arkasında toplandı.

Meşaleler ile "İş Ekmek Yoksa Barış da Yok", "TEKEL İşçisi Yalnız Değildir", "Genel Grev Genel Direniş", "Ölmek Var Dönmek Yok" sloganları ile yürüyüşe başladılar.

Kitle kısa bir süre ilerlemişti ki, aynı saatlerde eylem yapıcakları duyurusu yapan İtfaiye işçileri, "Topbaş Uyuma, İtfaiyeye Sahip Çık", "İtfaiye Yatmadı Vatani Satmadı" sloganları, pankartları ve uniformaları ile geldiler ve eyleme katıldılar. Daha da büyüyen, güçlenen kitle, alkışlar, ıslıklar, sloganlarla yürüyüşüne devam etti. "Taşeron İtfaiye İstemiyoruz", "İtfaiye'de Taşeron Olmayacağız", "İşçi Düşmanı Hükümet İstifa", "Yaşasın Sınıf Dayanışması".

Mücadele Birliği Platformu eyleme Mücadele Birliği pankartı ve arkasında "İşçiler Birleşin, Sosyalizm İçin Savaşın, Devrimci İşçi Komiteleri" pankartıyla katıldı. Galatasaray Lisesi'ne kadar Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar, Her Şey Emegin Olacak", "Yaşasın Devrimci İşçi Komiteleri", "İşçiler Birleşin Devrim İçin Savaşın", "Zafer Savaşan İşçilerle Gelecek", "Tekel İşçisi Yalnız Değildir" sloganları ile yürüdü. Galatasaray Lisesi önünde ilk sözü DİSK Genel Sekreteri Tayfun Görgün aldı.

"Gün, omuz omuza verip birlik olma günüdür, gün yok olup gitmek ya da omuz omuza verip birlikte mücadeleyi kazanıp yarınlara birlikte yürüme günüdür.(...) Tekel işçilerinden ve direnen bütün işçi kardeşlerimizden bir an bile ayrılmayacağız, bir santim bile uzak durmayacağız. Selam olsun onlara, selam olsun sizlere, selam olsun mücadelecilerine" dedi. Tek Gıda İş 10 Nolu şube başkanı da "Bugün 4 haftadır Ankara'da direnen, eylemlerinin 39. gününde olan Tekel işçilerinin eylemlerini taçlandırmak için buradayız, hoş geldiniz dostlar" dedi. "Söylediklerimiz biraz sert olacak başbakan, kusura bakmasın. Ama bizim de yüreğimiz yanı-

yor, 39 gündür Ankara'da bekleyen işçilerin gözyaşlarını gördükçe, ciğerimiz kanyor. Onun içindir ki sert konuşuyoruz. Sayın başbakan, bu söylediklerimizi duyunca sakın kızma bize. Kızınca korkutuyorsun bizi! Korktukça daha da kalabalık geliyoruz. Korktukça yumruğumuzu daha bir sert sıkıyoruz. Türkiye'nin dört bir tarafında emek hareketi kazık gibi oturmuş, Ankara'nın göbeğine!.." diye sürdürdü ko-

nuşmasını.

Hava-İş Sendikası Başkanı Atılay Ayçin de konuşmasında, sık sık atılan Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegin Olacak sloganına atfen, "evet, iktidar bir gün emegin olacak" dedi.

"Yaşasın İtfaiye Direnişimiz" sloganları eşliğinde Belediye İş 5 Nolu Şube başkanı konuşma yapmaya başladı. Günlerdir eylemde olan İtfaiye işçilerinin sesi olan Belediye İş, İtfaiye işçilerinin sendikada örgütlendikleri ve TİS yapmak üzere iken nasıl 2010 başında bir taşeron firma ile sözleşme imzalandığını ve kendilerinin de elde ettikleri tüm haklarını kaybederek orada çalışmak zorunda bırakıldıklarını anlattı. Bunu kabul etmeyerek mücadele eden İtfaiye işçilerini baskı ile sindiremeyen Büyükşehir Belediyesi'nin çevirdikleri oyunları, ailelerini arayarak kendilerine de baskı yaptıklarını anlattılar. İtfaiye gibi yaşamsal bir alanın taşeron şirketlere peşkeş çekilmesinin yaratacakları sorunları belirterek haklarını almak için sonuna kadar mücadele edeceklerini, hala Saraçhane Parkı'nda eyleme, direnişe devam ettiklerini ve 25 Ocak günü de İstanbul Türk-İş önünde açlık grevine başlayacaklarını, bu şekilde TEKEL'e de destek vereceklerini anlattılar. İtfaiyecilerin konuşmalarının ardından sloganlar devam etti ve eylemciler, daha sonra Taksim yönüne yürünerek dağıldı.

Mücadele Birliği ve Devrimci İşçi Komiteleri eylem bitiminde "İşçiler Birleşin, Sosyalizm İçin Savaşın", "Dünya Emegin Olacak", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar, Her Şey Emegin Olacak", Yaşasın Devrimci İşçi Komiteleri", "Zafer Savaşan İşçilerin Olacak" sloganlarıyla Ağa Camii'nin önüne dek yürüyerek eylemi sonlandırdılar. □

DEVİRİMCİ BASIN SUSTURULAMAZ!

İktidar İçin Mücadele Birliği Dergisi yazı işleri müdürü Şafak Gümüşsoy, 22 Ocak 2010 tarihinde "hakkında kesinleşmiş hapis cezası olduğu" gerekçesi ile gözaltına alındı. Gümüşsoy tutuklanarak Metris T Tipi Cezaevi'ne götürüldü.

2002-2003 yıllarında yayınlanmakta olan İktidar İçin Mücadele Birliği dergisinin yazı işleri müdürlüğünü yapan Şafak Gümüşsoy, daha önce de aynı gerekçeyle tutuklanmış ve iki yıla yakın cezaevinde kalmıştı. Devrimci basına yönelik baskıları protesto ediyoruz. Baskılarınız, tutuklamalarınız, cezalarınız devrimci basını susturmaya yetmeyecektir. Şafak Gümüşsoy Yalnız Değildir!

BİNLER HRANT'I ANDI

Saat 14 30'da Halaskargazi'de bulunan Agos gazetesinin önünde toplanmaya başlayan kitle, gazeteci Hrant Dink'i, katledilişinin üçüncü yıldönümünde Agos Gazetesi önünde andı... Soğuk ve karlı havaya rağmen toplanan kalabalık "Faşist Devlet Hesap Verecek" sloganları atmaya başladı. Daha sonrasında Rakel Dink'le Agos Gazetesi penceresinden kalabalığa seslenen oğlu Arat Dink, öfkeli bir ses tonuyla, "Kafes Eylem Planı"na dikkat çekti. Toplananlar, faşizme karşı sloganlarını haykırdı.

Agos Gazetesi önünde Hrant Dink'in katledildiği noktaya karanfiller atıldı. Sanatçıların desteği de yoğundu. Agos Gazetesi penceresine çıkan yönetmen Sırrı Süreyya Önder ile Gülten Kaya konuşma yaptılar. Kalabalığa seslenen Önder "O yığıt bedeninin şu kaldırırma düştü, paçavralarla üzerini örttüler" dedi. Dink'in sırtından vurulduğuna işaret eden Önder, "Arkadan vurulan kalleştir, şerefsizdir. Yere düşen Hrant kardeşimiz değil, izzetimiz, şerefimiz ve haysiyetimizdir. Kahrolsun faşizm yaşasın insanlık onuru" dedi. Daha sonra pencereye Rakel Dink ve Arat Dink çıktı, Kalabalığa seslenen Arat Dink, babasının ölümünden önce yazdığı bir yazıdan dolayı 2 kişi tarafından tehdit edildiğini belirterek bu kişilerin hala bulunamadığına dikkat çekti. 3 yıl boyunca yaşadıkları ızdırabı anlatan Arat Dink, "Davanın peşini bırakmayan, Hrant Dink dostları"na teşekkür etti. Yapılan konuşmaların ardından eyleme katılanlara teşekkür edip eylem bitirildi. Eylemin dağılmasıyla kitle slogan atarak taksime doğru yöneldi. Onları toplanma alanından "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız/MBP" imzalı pankartıyla selamlayarak kitlenin en arkasında yürüyüşe katıldı. Kitlenin başında "Uğur, Hrant, Alexis Tetiği Çeken Aynı El Hesabını Soracağız/DÖB (Devrimci Öğrenci Birliği)" pankartıyla yürüyen devrimci öğrenciler taksime doğru yürüyüşe devam ettiler. Zaman zaman polislerin uzlaşma ve yürüyüşü engelleme çabaları devrimci öğrenciler tarafından reddedilerek yürüyüşe devam edildi. Taksim meydanında eylem diğer grupların dağılmasıyla ara verildi. İstiklal Caddesi'nde tekrar yürüyüşe geçen DÖB'lüler Ağa Camii'ne kadar sloganlarla yürüyerek eylemini sonlandırdı. □

HRANT DINK TAKSİM'DE EYLEMLE ANILDI

Hrant Dink, katledilmesinin 3. yıldönümünde İstiklal Caddesi üzerinde meşaleli bir eylem ile anıldı.

Akşam saat 19.00 civarında pek çok devrimci yapının da katıldığı eylem, Tramvay Durağı'nda meşaleler yakılarak "HRANT, Hesabını Soracağız" pankartının açılmasıyla başladı. Galatasaray Lisesi önüne kadar yapılan yürüyüşte, "Gün gelecek devran dönecek katiller halka hesap verecek!", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği", "Türk Kürt Ermeni Roman Yaşasın Halkların Mücadele Birliği", "Türk Kürt, Ermeni Yaşasın Halkların Kardeşliği!", "Hepimiz Hrantız Hepimiz Ermeniyiz", "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz", "Katil Devlet Hesap Verecek", "Biji Bratiya Gelan", "Faşizme İnat Kardeşimsin Hrant", "Yaşasın Devrimci Dayanışma" sloganları atıldı sık sık. Işıklar ve alkışlarla süren yürüyüş boyunca, Beyoğlu Ülkü Ocakları, CHP ve MHP önderlerinden geçen yürüyüşteki yüzlerce kişi, "İşte Burası Faşist Yuvası" sloganı attı.

Galatasaray Lisesi önüne gelindiğinde Ermenice ve Türkçe basın açıklamaları okundu. "Bizler, ilk günden beri Rakel Dink'in bize işaret ettiği karanlığı, yani Hrant'ın gerçek katillerini tanıyormuz ve biliyoruz. O karanlık bizlerin hayatından hiç eksik olmadı. Uğur Kaymaz'ı yaşından fazla kurşunla katleden bu karanlıktı. 14 yaşındaki Ceylan Önkol'u sahibinin bir türlü bulunamadığı, sorumluluğunu kimse almamış bir havan toptuyla katleden bu karanlıktı. Cezaevlerindeki devrimci tutsakların, tedavilerine engel olan ve ağır hastalıkları olanlarına rağmen onları tahliye etmeyip ölmelerine sebep olan aynı karanlıktı. Engin Çeber, Alaattin Karadağ, Aydın Erdem ve daha birçok insanı, polis şiddetiyle ve işkenceyle aramızdan alan hep aynı karanlıktı. Aynı karanlık Bursa'da 19 maden işçisini katletti, ve her insanın canına beş bin lira fiyat biçti. Tuzla tersanelerindeki 131 işçiyi 'iş kazası' adı altında katleden, direnişteki tekel ve iftaya işçilerine saldıran yine oydu. Gerek Meclis'te gerek sokakta linç girişimlerinin hep baş aktörüydü. Yetkililere göre bu karanlığın adı hassas vatandaşlardı" denilen açıklama, "Tarih boyunca insanlar haksızlığa ve adaletsizliğe karşı mücadele etti ve etmeye devam ediyor. Yeryüzündeki eşitsizlik son bulana kadar, vicdan sahibi, onurlu insanların mücadelesi devam edecek. Bu ülkenin onurlu insanları, devrimcileri, işçileri, emekçileri, alıskanlık haline gelen suskunluğa hep karşı çıktılar. Durmadılar ve durmayacaklar" diyerek bitirildi.

Dağılmak istemeyen kitle, Tünel Meydanı'na doğru yine sloganlarla yürümeye devam etti. Tünel'de kitlenin bir bölümü dağılırken, çoğunluk da yine slogan ve marşlarla Taksim'e doğru yürümeye başladı. Eyleme destek veren Mücadele Birliği okurları, İstiklal Caddesi boyunca "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği", "Türk Kürt Ermeni Roman Yaşasın Halkların Mücadele Birliği" sloganları ve "Söz Veriyorum", "Çav Bella", "Avusturya İşçi Marşı" ile düzenli şekilde yürüyüşe devam etti. □

İTFAYE İŞÇİLERİNİN MÜCADELESİ SÜRÜYOR

“BİZLERE SALDIRANLARI PIŞMAN EDECEĞİZ”

Saldırıya uğrayan İtfaiye işçileri ile kısa bir söyleşi yaptık. Belediye İş 1 nolu şube Baş Temsilcisi Hüseyin Yıldız ile yaptığımız bu söyleşi yayımlıyoruz.

Mücadele Birliği: Merhaba işçilere yönelik saldırı ve gözaltılara oldu, yaşananları bizimle paylaşır mısınız?

Hüseyin Yıldız: Öncelikle merhaba, hoş geldiniz. Evet 03.40’ta “Demokrasi Çadırı” adını verdiğimiz direniş çadırına sivil ve resmi 50-60 kadar polis tarafından bir saldırı gerçekleştirildi. 4 itfaiye işçisi nöbetçi arkadaşlarımızı hastanelik ettiler. Isınmak için yaktığımız odunlarla arkadaşlarımıza insanlık dışı bir şekilde saldırmışlardır. Bizleri yıldırım istediklerinin farkındayız, ama bu tür baskılar bizleri susturamayacaktır. Baskılara asla boyun eğmeyeceğiz

Mücadele Birliği: Büyükşehir Belediyesi’nin kendi şirketi olan Bimtaş adlı taşeron şirket, 5 yıl önce ihaleyle sözleşmeli itfaiye işçileri aldı. Çalışmaya başlayan işçiler, 2 yıl öncesine kadar sendikali değillerdi, sendikali olmaya başladılar. Yeterli sayıya ulaşan işçiler, toplu sözleşme hakkı için bakanlığa başvuruda bulundular, bundan sonra neler oldu anlatır mısınız?

Hüseyin Yıldız: Evet doğru bundan sonra işçilere toplu sözleşme yapabilecekleri söylendi, fakat bu kararı uzattılar. Dolayısıyla 7 Aralık’ta yapılan ihaleyi Lapis-Makro taşeron şirketine verildi ve sonuç olarak toplu iş sözleşmesi ve sendikal haklarımız Makro taşeron şirketin ihaleyi almasıyla dışarı atılmış oldu. Bizler haklarımızı geri istiyoruz, yılbaşından itibaren sözleşmemiz bitti. Biz toplu sözleşme hakkımızı almışken, Büyükşehir Bimtaş’ı aradan çıkarıp, ihaleyi Makro’ya verdi. Böylelikle toplu iş sözleşme hakkımızı elimizden almış oldular. Biz ne olursa olsun, asla yeni şirkete imza atmayacağız, haklarımızı alacağız.

Mücadele Birliği: Neden grev çadırına Demokrasi Çadırı adını verdiğinizi anlatır mısınız?

Hüseyin Yıldız: Bu ülkede demokrasi olduğunu söylüyorlar. Demokrasiden dem vuranlar, hükümet ve onun sözcüleri Kadir Topbaş vs. Büyükşehir’in karşısına kurduğumuz Demokrasi Çadırı’na saldırarak, işçileri hastanelik ederek Türkiye’de ne kadar demokrasi olduğunu ve ne kadar demokrasiye inandıklarını göstermiş oldular. Bizler de bunu göstermek için adını Demokrasi Çadırı koyduk.

Mücadele Birliği: Yaklaşık 2 gündür çadırsızsınız, ne yapmayı düşünüyorsunuz?

Hüseyin Yıldız: Ankara’da TEKEL işçilerine, burada İtfaiye işçilerine saldırdılar. Çadırımızı kesici aletlerle yırtıp pankartlarımızı götürenler, dövizlerimizi alanlar, bizleri desteklemek için gelen arkadaşlar için bir imza defteri koymuştuk, gelen herkes oraya imza atıyordu, onu da aldılar. Bunları yapanları pişman edeceğiz. Süreç devam ediyor, sesimizi boğarak teslim olmamızı istediler. Asla geri adım atmayacağız. Yeni yeni direniş çadırlarımız olacak, bunları şu an görüyoruz.

Mücadele Birliği: Sorularımıza cevap verdiğiniz için teşekkür ediyoruz. Evet sizin de söylediğiniz gibi, süreç devam ediyor. Bizler de her zaman işçilerin yanında olduk, bundan sonra da olmaya devam edeceğiz ve hızla ilerleyen bu süreçte, son sözü işçiler ve emekçiler söyleyecektir.

Hüseyin Yıldız: Yanımızda olduğunuz için biz teşekkür ederiz.

Mücadelemiz devam edecek

11 Ocak 2010 Pazartesi

“TOPBAŞ YALAN SÖYLÜYOR”

Boğaziçi Köprüsü’ne kendilerin zincirleyerek gündeme gelen itfaiye işçileri eylemlerine 27 gündür devam ediyor. İstanbul Büyükşehir Belediyesinde çalışan itfaiye işçileri, 27 gündür Saraçhane Parkında eylemlerini sürdürüyorlar.

İtfaiye işçileriyle görüştük. Basına “Topbaş’tan özür” şeklinde yansıyan olayları ve eylemlerinin durumunu sorduk. Bize tüm bunların nasıl bir düzmece olduğunu anlattılar.

Defalarca polisin ve zabıtalarn fiili saldırısına uğrayan itfaiye işçileri, şimdi de Kadir Topbaş’ın ayak oyunlarıyla karşı karşıya. Topbaş işçilerin direnişini kırmak ve kamuoyunu yanıltmak için “kiralık adam” kullanıyor. Geçtiğimiz gün basına yansıyan “itfaiyeciler Topbaş’tan özür diledi” haberinin tamamen bir mizansen olduğu anlaşıldı.

Basın açıklaması yapan “İtfaiye işçilerinin” aslında 657 sayılı memurlar ve hali hazırda Bimtaş’ta çalışanlar olduğu anlaşıldı. Bu kiralık adamlar kendilerini direnişteki itfaiye işçileri olarak tanıttı Belediye önünde bir basın açıklaması düzenleyerek sözde eylemlerini bitirdiklerini ve Topbaş’tan özür dilediklerini açıklamışlardı. İtfaiye işçilerinin eylemleri kararlılıkla devam ediyor. □

DİK'TEN İTFAYE İŞÇİLERİNE DESTEK ZİYARETİ

Uzun bir süredir Saraçhane Parkı’nda özelleştirmelere karşı eylemde olan itfaiye işçilerine, son saldırı da 22 Ocak tarihinde akşam saatlerinde gerçekleştirilmiş. İşçilerin Taksim’de eylemde olduğunu fırsat bilen zabıtalara, işçilerin sobalarını ve yakacaklarını almışlar.

Tüm saldırılara rağmen itfaiye işçileri mücadelelerine devam ediyorlar. Bizler de 23 Ocak Cumartesi günü, Devrimci İşçi Komiteleri (DİK) olarak destek ziyareti gerçekleştirdik.

İşçilerin mücadelelerinde yalnız olmadıklarını göstermek ve desteklemek için, “İtfaiye İşçileri Yalnız Değildir”, “Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği” sloganları ile parka girdik.

İşçilerin yanına gelerek sürece ilişkin sohbetler kurduk, sürece ilişkin konuşmalar yapıldı işçilerin yaktığı ateş başında.

25 Ocak’ta Türk-İş genel merkezinde açlık grevine başlayacaklarını söylediler. Bizler de 25 Ocak tarihinde itfaiye işçilerinin yanına da olacağımızı söyledik. Ve son olarak da işçilerin mücadele birliğinin örülmesi gerektiğini vurgulayarak işçilerin yanında ayrıldık.

İTFAYE İŞÇİLERİ YALNIZ DEĞİLDİR YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ

Devrimci İşçi Komiteleri

İTFAIYE İŞÇİLERİ AÇLIK GREVİNDE

İtfaiye işçileri her türlü saldırı ve baskıya rağmen eylemde. Azimle yürümeye devam ediyor. 161 gün önce işten atılan Esenyurt Belediye işçileri ile bir araya gelen itfaiye işçileri, 25 Ocak itibarıyla 2 günlük açlık grevine başladı.

Beyoğlu'ndaki Türk-İş 1. Bölge Temsilciliği'nde toplanan işçiler adına bir açıklama yapan Bölge Temsilcisi Faruk Büyükkucak "Artık münferit değil, ortak hareket ediyoruz. Anayasal hakkımız olan sendikalaşmayı savunmak için TEKEL, itfaiye ve Esenyurt Belediyesi işçileriyle bir aradayız. Hükümetin işçiye olan tutumu değişmelidir" dedi.

Gelişmeler işçileri bir araya gelmeye, ortak hareket etmeye, değişik alanlardaki işçilerin mücadele birliğini örmeye zorluyor. "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği" şiarıyla hareket eden DİK'li işçiler, basın toplantısında bir konuşma yaparak eyleme aktif destek vermek için açlık grevine başlayacaklarını söylediler.

Eylem Çarşamba günü 12:30'da sona erecek.

KENT AŞ İŞÇİLERİ YENİDEN ANKARA'DA

193 günlük eylem ve direnişin ardından Abdi İpekçi Parkı'nda eylemlerini sonlandıran Kent AŞ işçileri, Ankara dönüşünden sonra eylemliklerine, kurdukları komite ile devam etmişlerdi. Bu zaman içinde işçiler komitenin aldığı kararlar doğrultusunda birkaç eylem yapıp gündemde kalmayı ve kararlılıklarını sürdürdüler. İlk önce CHP il binasını işgal eden işçiler, sonra delege seçimlerini protesto etmek amacıyla eylem yaptılar. Her eylemliklerinden sonra aralarında toplanan işçiler, ilerideki süreçte yapacakları eylemlikler üzerinde fikir alışverişinde bulundular.

Tekel işçilerinin eylemi, Türkiye işçi sınıfı için ne kadar moral bir direniş olduysa, bundan Kent AŞ. işçileri olumlu bir şekilde etkilendi. Özellikle CHP milletvekillerinin tekeli işçilerine sığarak politika yapmasına öfkelenen işçiler, bunu teşhir etmek için CHP genel merkezinde eylem yapma kararı aldılar. Bu hem Tekel işçilerine destek amaçlı işçilerin mücadele birliğini örnek için örnek teşkil edecek bir ziyaret olacaktı. Hem işçilerin hiç bir düzen partisinin onların haklarını savunmayacağını göstereceklerdi. Kent AŞ işçileri için Tekel işçilerinin eylemi yeni bir kıvılcımdı ve bu kıvılcımı ateşe dönüştürmek, Kent AŞ işçilerinin elindeydi. Bu bilinçle işçiler, kendi aralarında toplanıp gündeme tekrar oturmak ve sendikanın bitirdiği eylemin sürdüğünü göstermek amacıyla 18 Ocak akşamı İzmir'den Ankara'ya iki otobüsle hareket ettiler.

Gece yola düşen işçileri sabah erken saatlerde polis Polatlı ilçesinde durdurdu. Amaç işçileri engellemektir. İşçiler ilk önce Tekel işçilerini ziyaret ettiler. Tabii planları böyle değildi, fakat polisin takibi sonucunda planlarında ufak bir değişiklik yapmak zorunda kaldılar. İşçiler kortej şeklinde Tekel işçilerinin bulunduğu alana sloganlar atarak yaklaştılar. Biz de (DİK) Devrimci İşçi Komiteleri olarak "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği" pankartını açarak işçileri selamladık. İşçiler sloganlarla alanı kaplayan Tekel işçilerinin arasına karıştılar. Çok coşkulu bir hava sahipti ortama. Kent AŞ işçileri ile Tekel işçilerinin dayanışması, işçi sınıfının bilincinin her gün gittikçe geliştiğinin en açık örneklerinden sadece biri.

Bu sırada Kent AŞ işçileri, İzmir Balatçık bölgesine ait şubeye gittiler. Orada hem çay içildi, hem de sınıf mücadelesinin birlikte yürütüldüğünde nasıl bir güce dönüştüğü üzerinde duruldu. Kent AŞ işçileri TEKEL işçilerinin yaşadıkları bin bir zorluğa rağmen kararlılıkları karşısında hayran kaldıklarını da söylediler. Destek ziyaretinden sonra işçiler yapacakları eylemleri hayata geçirmek için yola koyuldular. 8 kişilik grup TBMM'ye gidip CHP'nin grup toplantısına giderken, kalan diğer Kent AŞ. İşçileri de CHP genel merkezi önünde toplandılar. İlk önce basın açıklaması yapan işçiler, sonra pankartlarını açarak eylemliklerine devam ettiler.

İşçiler CHP ve Cevat Durak'ı teşhir eden sloganlar atmaya tercih ettiler. Bu sırada burjuva medya da eylemi kamuoyuna yansıtmak için yerini aldı. Her geçen dakikada işçilerin sınırları daha fazla gerilmeye başladı. Bir yandan CHP genel merkezinde eylem yapılırken, diğer yandan da CHP grup toplantısına giren işçiler, telefonlarla son gelişmeleri birbirlerine aktarıyorlardı. Soğuk havanın açlığını ve giderek sınırların gerilmesi sonucunda bir işçi bayılıp sinir krizi geçirdi. İlk müdahale işçilerden geldi. Bayılan işçi kendine 10 dakikada gelemedi. Ambulans geldikten sonra ilk müdahale yapıldı. Hastaneye götürülen işçi, kısa bir kontrolden sonra taburcu oldu. İşçiler gene istedikleri görüşmeyi elde edemediler Ankara'daki ilk gün eylemlilerine son verdiler. Havanın soğuk olmasından kaynaklı işçiler otobüslerde kaldılar. Bazı arkadaşlar ise Tekel işçilerini ziyaret etti. Soğuk hava yüzünden uyuyamayan işçiler, gece geç saatlerde ısınmak için ateş yakıp ısındılar. Ankara'da ilk gün bu şekilde bitti.

2 Gün: Sabah erken saatlerde kalkan işçiler simit yiyip kahvaltılarını yaptılar. İzmir'den gelen 40 kişilik bir heyet işçilere moral verdi. Fakat konaklama yeri olmadığından kaynaklı kaygı ve endişe de vardı. Saatler ilerledikçe işçiler sloganlarını daha gür bir şekilde atmaya başladı. İlk günkü kararlı duruş yerini umutsuzluğa bıraktı. Çünkü komitenin aldığı herhangi bir eylem kararı yoktu. Programsızlık yüzünden işçiler kendi aralarında nasıl bir yol haritası çizeceklerini konuşmalarına rağmen iş pratiği geldiğinde ise adım atılmıyordu. Saatler ilerledikçe işçiler arasında burada kalmamanın bir anlamı olmadığını ileri süren anlayış hakim oldu. Eylem, işçilerin kendi aralarında anlayış birliğine varılmadığı için son buldu. İşçiler aynı gün otobüslere binip İzmir'in yolunu tuttular.□

GREVIN ATEŞİ BÜTÜN ANTEP'İ ISITTIYOR

Bir yılı aşkın zamandır patronun keyfi hak gasplarına karşı mücadele eden ÇEMEN Tekstil işçileri hukuksal sürecin tamamlanmasının ardından 12 Ocak 2010 Salı günü greve başladı. Grev saat 13.00'de "Bu İşyerinde Grev Var" pankartlarının fabrika kapılarına asılması ile resmen başladı. Fabrika önünde toplanan 200'ü aşkın Çemen işçisi pankartların asılmasıyla "İnadına Sendika İnadına DİSK", "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız", "Eski Yeni El Ele Genel Greve" sloganlarını haykırdı. Eski Antep DİSK başkanı Muzaffer Subaşı bir konuşma yaptı. Konuşmasında işçilerin geçen sene sendikaya üye olduklarını ve bu sene greve çıktıklarını, patronun eski işçi ve yeni işçi diye işçileri ayırmaya çalıştığını ama grev başarıya ulaştığında bunun sonuçlarından eski yeni bütün işçilerin faydalanacağını belirtti. Patron Kamil Çetinkaya'nın "grev yapacaksınız it gibi titreyeceksiniz" sözüne de değindikten sonra "bu grev bir günde de biter bin günde de biter ve bu grevi kesinlikle kazanacağız" dedi. "Sendikayla kavgaya tutuşma" diyerek de patrona seslendi. Subaşı konuşmasını "fabrika grev süresince tek bir üretim yapmayacak" diyerek sonlandırdı.

Sonrasında DİSK Tekstil Genel Başkanı Rıdvan Budak konuşmasında, patronun yaptığının bir illiklik olduğunu belirtti. Budak konuşmasının devamında "burada bir inatlaşma var. Bu ülke patronlar için cennet işçiler için bir cehennem olmayacak. Buradan yeni işçilere sesleniyorum, işveren kesinlikle ayırım yapmaz, eskilerle beraber burada olmalısınız" dedi. Konuşmaların ardından davul zurna eşliğinde halaylar çekildi, sloganlar atıldı.

Saat 15.00'e geldiğinde ise işçiler 15.00-23.00 vardiyası işçilerini beklemeye başladı. Patronun baskıları karşısında çalışmak için gelecek olan işçiler grevdeki işçiler tarafından büyük bir öfkeyle beklendi.

15.10: İşçi servisleri görüldü. Grevdeki işçilerden korktukları için servisler uzakta bekletiliyor. İşçiler servis araçları içerisinde polisler tarafından çalışmaya zorlanıyorlar. Çevik kuvvet polisleri fabrikanın giriş kapısının önüne barikat kurdu. Grevci işçiler gergin bir şekilde sloganlarla bekliyor. Servislere yönelerek arkadaşlarını greve katılmaya çağıran işçiler polisler tarafından engelleniyor. Polisler kısa bir sirtüşme yaşandı fakat işçiler yine fabrika önüne geri çekiliyorlar.

15.16: Polisler kısa süreli bir tartışma yaşıyor. Muzaffer Subaşı işçilere sesleniyor "Bizi emniyetle karşı karşıya getirmeyin, geçin oynayın" işçiler kısa süren bir halayın ardından yeniden öfkeyle ve güre bir şekilde "Ölmek Var Dönmek Yok" sloganını haykırıyor. Bu kararlı işçileri hiçbir güç engelleyemeyecek. "Ölmek Var Dönmek Yok" sloganı ÇEMEN işçilerinde vücut buluyor.

15.22: İşçiler arasında "taş al taş al" diye bağırınlar var. 15.00-23.00 vardiyasında hiçbir işçi çalıştırılmayacak. Bir işçi

bağırıyor; "Biz onları içeri koymazık, kan da çıksa koymazık"

15.35: Servisler yaklaşıyor. İşçiler "Ölmek Var Dönmek Yok" sloganı ile fabrika önüne doğru yöneliyor. Servisler gelemedi. Polisler grevci işçilerin işyeri önüne gelmesini engellemeye çalışıyor.

16.30: Bölge Çalışma'dan yetkililer işyerine geldi. Görüşmeler yapıldı. Servisler gelecek isteyen işçi işyerine girecek isteyen greve katılacak. Emniyetle sendika bu noktada anlaştı. Fakat işçiler bu duruma izin verecek gibi görünmüyor.

16.35: Servisle işyeri kapısının önüne yanaştığı anda işçilerin grev kırıcılara olan öfkesi patlıyor. Servislerin önü işçiler tarafından kesiliyor, araçlar taş yağmuruna tutuluyor. Grev kırıcıları yanlışlarının bedelini ödüyor. Hepsi servislerin içinde korku içinde. Aracını işçilerin üzerine süren servis şoförü işçiler tarafından aşağıya indirilip dövülüyor. Daha sonradan öğrendiğimiz kadarıyla şoförün burnu kırılmış. Polis biber gazlı coplu saldırıda bulunuyor. Servislerin içeri girememesi üzerine işçilerin öfkeleri duruluyor. Servisler içlerinde bulunan toplam 20-25 işçiyle fabrika dışında beklemeye başlıyor. İşçiler "Ölmek Var Dönmek Yok" "İşçi Onuruna Sahip Çıktı" sloganlarını yine güre bir şekilde haykırıyor. Grev kırıcılarına adeta bir mesaj veriliyor.

16.50: Servisin içinde saldırıya uğrayan işçilerden bir kısmı geç de olsa onurlu bir davranış sergileyerek grevdeki işçilerin yanına geliyor greve katılıyor. Servisler fabrikanın aşağısında beklemeye başladı. 15.00-23.00 vardiyası işbaşı yapamadı.

17.10: Ateşler yakıldı, sıcak çaylar ilk kapışmada galip gelmenin mutluluğu ile yudumlanıyor. Bekleyiş sürüyor, tabii sıcak sohbetler de.

17.30: Servis şoförünün ve iki işçinin gözaltına alındığı haberini aldık. Fabrika içerisinde sendika yetkilileriyle görüşmeler yapılıyor. Fakat patron kendi burjuva ahlakını gösteriyor ve sendikaya ve sendikalı işçilere aşağılık küfürler savuruyor.

18.35: Rıdvan Budak açıklama yapıyor. İşverene güvenmedikleri için fabrika önünün terkedilmeyeceği belirtiliyor.

21.00: Patron ve şürekasının uzun süren toplantısı devam ediyor. Dışarıdan görüldüğü kadarıyla patron köşeye sıkışmış, öfkeden çılgına dönmüş durumda.

22.00: Patron uzlaşma çağrısı yapıyor. Teklif "23.00 vardiyasına izin verin (60 işçi) biz de yarın müzakereye oturalım." Sendikanın teklifi ise "şimdi müzakereye başlayalım biz de işbaşı yapalım. 15.00-23.00 vardiyasını gördüğümüz aynı şeylerin yaşanmaması için müzakereye oturalım."

22.10: İşçiler 23.00 vardiyasındaki işçilere sürekli telefon açıyor onları ikna etmeye çalışıyorlar.

22.20: İşçiler hareketlendi. Çok sayıda polis kalkanlarıyla fabrika önüne barikat kurdu. İşçiler ve polis 23.00 vardiyasını bekliyor. Sloganlar atılmaya devam ediyor. "Ölmek Var Dön-

mek Yok” “Grev Hakkımız Söke Söke Alırız” “Vur Vur İnele sin Kamil Bizi Dinlesin”

23.10: 23.00 vardiyası bekleniyor. 15.00-23.00 vardiyası işçileri de fabrikanın dışındaki bekleyişleri sürüyor.

23.15: Muzaffer Subaşı konuşma yapıyor. Konuşmasında patronun avukatına (elindeki belgeyi göstererek) yetki belgesi verdiğini ve yarın saat 14.00’de işveren ve sendika arasında müzakereye başlanacağını, bu gece hiçbir işçinin kesinlikle fabrikaya alınmayacağını, üretimin olmayacağını belirtiyor. Bu gece herkesin eve gitmesini ve sabah saat 06.00’da servis duraklarında beklemeleri çağrısında bulunuyor. İşçiler kendi aralarındaki sohbetlerde bunun bir oyun olduğunu çok iyi görüyor.

23.30: İşçiler servisleriyle evlerinin yollarını tutuyorlar. Grev gözcüleri dışındaki bütün işçiler sabah yine buluşmak üzere evlerine gidiyor.

23.45: İşyerinin önünden ayrılırken uzakta yaklaşık 30-40 işçinin beklediği görülüyor. Anlaşılan o ki patron gece vardiyası için amacına ulaşıyor.

13 Ocak Çarşamba

Güne polislin baskılarıyla başlıyor Çemen işçisi. Sabahın erken saatlerinde 2-3 işçi polis tarafından slogan attıkları gerekçesiyle gözaltına alınmak isteniyor fakat işçilerin arkadaşlarına sahip çıkmasıyla polislerin hevesleri kursaklarında kalıyor. Bugün fabrika önüne getirilen panzer müzakerenin olmayacağını habercisi gibi.

14.00: Sendikalar ve demokratik kitle örgütleri Çemen işçisine destek ziyaretinde bulunuyor. Konuşmalar yapılıyor. Çemen işçisinin asla yalnız olmadığı belirtiliyor.

15.00: Muzaffer Subaşı görüşmeden geliyor açıklama yapacak. Subaşı konuşmasında “*dünkü tutanakta 14.00’de görüşüleceği belirtiliyordu. Gittik görüştük. Fakat orada öğrendik ki işveren avukatına görüşme talimatı vermemiş. ‘Sendikanın düşüncesi neymiş, öğren’ diye talimat vermiş. bizim düşüncemizi sanki bilmiyormuş gibi. Bizim düşüncelerimiz bellidir.*” dedi. Subaşı konuşmasının devamında patronun işçilerle emniyeti karşı karşıya getirmeye çalıştığını belirterek, “*bizi kimse emniyetle karşı karşıya getiremez*” dedi. Birazdan gelecek olan 15.00 vardiyası işçilerini dünkü davranışı yapmayacaklarını belirten Subaşı servislerle gelen işçileri sloganlarla yanlarına çağıracaklarını gelenlerin isteyenine greve katılacakları isteyenlerin de işyerine gireceklerini söyledi.

15.10: İşçiler bu karardan hiç memnun olmadı. Bir gün içerisinde greve katılan işçilerin sayısındaki artışa rağmen bu karar 300’ü aşkın işçiyi tedirgin etti. Kendi aralarında yüksek sesle konuşuyorlar “*içerde üretim olacaksa o zaman bizim grevimizin ne anlamı kalıyor?*”

Yine 15.00 vardiyası bekleniyor.

15.22: Fabrika önünde polis barikadı yeniden oluşturuldu. Yetkili polis işçileri tehdit ediyor. Dünkü olayların yaşanması halinde dünkü gibi “iyiniyetli” olmayacaklarını belirtiyor. Anlaşılan o ki dünün rövanşını almak istiyorlar. 15.00 vardiyası işçileri servisleriyle fabrika yakınlarında araçlardan indiler. Fabrikanın önünde barikat kuran polisler kenara çekildi. İşçiler de kenarda “Arkadaşlar Bu-

raya” sloganlarıyla bekliyorlar. Daha önce servis araçlarının içerisinde polisler tarafından da çalışmaya zorlanan işçiler sırada halinde geçişi gerçekleştiriyor. Grevdeki işçilerin yanına katılan işçilerin yüzleri gülüyor. Ne kadar onurlu bir davranış içerisinde olduklarının bilincine mutlular. Fabrikaya giren grev kırıcılar ise utançlarından başları önde “yuh” haykırılarıyla birlikte içeriye yürüyorlar. İşçilerin yarısı fabrikaya yarısı greve katıldı. Artık grevdeki işçiler arkadaşlarıyla beraber daha güçlüler.

15.55: İşçilerin mücadele birliği örülüyor. AKTEKS işçileri ÇEMEN işçilerinin yanında. Yaklaşık 20 kişilik AKTEKS işçisi destek ziyaretinde bulunuyor. Ateşin çevresinde sıcak çaylar yudumlanarak ortak sorunlar tartışılıyor.

İşçilerin kararlı bekleyişleri sürüyor. Tek yapılacak iş artık üretimi tamamen durdurabilmek. Her geçen zaman greve yeni işçiler katılıyor. Grev kırıcılarının ikna edilmesi çalışmalarını hız kazandı.

14 Ocak Perşembe

Demokratik kitle örgütlerinin destek ziyaretleri devam ediyor. greve katılan işçi sayısında da artış var. 250 civarında başlayan grev 3 günlük süre içerisinde 400’ü aşkın işçiye ulaştı. Patron zor anlar yaşıyor, ecel terleri döküyor. Bugün hastaneye Acil’e kaldırıldığı haberi geliyor. Sıkıntı insanları ne hale düşürüyor!

Akşam 16.30 civarında DİK’li işçiler ziyarete geliyor. Yakılan ateşin çevresinde sıcak sohbetler ediliyor. İşçilerin mücadelesi birliği örülmeye devam ediyor. Kararlı mücadeleleriyle Antep işçilerine, Başpınar Organize Sanayi işçisine örnek olan ÇEMEN işçisinin grevi, mücadele ateşi, bilinçli basın sansürüne rağmen bütün Antep’i ısıtıyor. ÇEMEN işçisi kararlı. Tarih sayfasında bir yer edinmeleri kaçınılmaz. Antep sermayesinin şu an için en büyük korkusu bu grevin başarıya ulaşması. Çünkü bu grev başarılı sonuca ulaştığında bir çok işçi ÇEMEN işçisinin çizdiği yolda ilerleyecek.

Hiçbir güç işçi sınıfı ve emekçilerin örgütlü devrimci gücünü yenemez.

**YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ
FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR
HERŞEY EMEĞİN OLACAK**

Antep Mücadele Birliği Platformu

ÇEMEN TEKSTİL İŞÇİLERİNİN YANINDAYIZ

Antep'in Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan Çemen Tekstil işçilerine, grevlerinin 6. gününde, 18 Ocak günü, Mücadele Birliği Platformu olarak kitlesel destek ziyaretinde bulunduk. Ziyaretimiz için saat 15.00'de çarşı merkezden Organize Sanayi Bölgesi'ne hareket ettik. Saat 16.00 civarında Çemen Tekstil'e doğru şiiirlerimizle yürümeye başladık. Çemen Tekstil'e yaklaştığımızda "Çemen İşçisi Yalnız Değildir", "Çemen İşçisi Onurumuzdur", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her şey Emegün Olacak" sloganlarımızı haykırdık. Çemen işçileri de "Çemen Sizinle Gurur Duyuyor" sloganlarıyla karşıladılar bizi. İki dost ordunun savaş meydanında karşılaşmaları gibi!

Bir çok işçi ile tokalaştıktan sonra çaylar getirildi. Çaylarımızı içerken aynı zamanda her birimiz ayrı ayrı işçilerle sohbetler ediyorduk. Sıcak sohbetler devam ederken Denize Ezgi bir müzik dinletisi ile işçilere seslendi. Halay parçaları ile onlarca işçiyle birlikte geniş bir halaya tutuştuk Halaylar çökülürken bir arkadaşımız "Zafer Savaşan İşçinin Olacak" sloganını haykırdı ve bütün işçiler tarafından fabrika önünde bu slogan yankılandı. Grev halaylarını çekerken işçilerin yüzlerindeki mutluluğun izleri beliriyordu. Müziğin ve halayların ardından Ayışığı Sanat Merkezi adına arkadaşımız bir konuşma yaparak Çemen Tekstil işçilerinin mücadelelerinin yanında olacağımızı belirtti. Ve İstanbul'dan gelen şair dostumuz Ruhan Mavruk'u konuşması için davet etti. Ruhan Mavruk Çemen "kavgamızın başkenti İstanbul'dan size selam getirdim" diyerek başladı sözlerine. Antep'te olmaktan mutluluk duyduğunu belirten Mavruk, bir çok yerde işçi ve emekçilerin grevlerine destek verdiğini fakat Anadolu'nun kendisi için çok farklı bir yer olduğunu belirtti. Çemen işçisinin de her zaman yanında olduğunu belirttikten sonra "İssız Ada ve Savaş Zırhlısı" adlı kitabından bir şiirini okudu. Şiirinin ardından ise "Çemen İşçisi Yalnız Değildir" sloganını işçilere attırdı. Hep birlikte atılan sloganın ardından alkışlarla konuşmasını sonlandırdı. Ardından işçi şair Kazım Demir bir konuşma yaptı. Demir konuşmasında kendisinin de bir işçi olduğunu, işçi olmasına rağmen şiirler yazdığını ve işçilerin sanatını yaptığını anlattıktan sonra bir gece vardiyasında çalışırken yazdığı "Gece Vardiyası" adlı şiirini okudu. Yine alkışlarla şiirlerini sonlandırdı. Şiirlerin hemen ardından Ayışığı Sanat Merkezi tiyatro grubundan bir arkadaşımız tarafından doğaçlama oyun sergilendi. Arkadaşımız oyununda, bütün işçilerin yaşamında karşılaştığı sorunları sergiledi. Çalışan biziz aç kalan, yoksul kalan yine biziz, biz üretiyoruz ama ürettiğimize sahip olamıyoruz, bu sistemde geleceğimiz yok bırakın bizim geleceğimizi bizim çocuklarımızın da geleceği yok. Biz işçiyiz ve bizim çocuklarımız da işçi olacak, temalarımızı oyununda bir Çemen işçisi olarak irdeledi. Oyun esnasında bir çok işçinin o temiz, duru gözyaşlarının gözlerinden süzülmediği duygulu anlar yaşandı. Ayrıca oyun sık sık işçiler tarafından "çok doğru", "evet, haklısın" gibi sözlerle desteklendi. İşçilerin oldukça beğenisini kazanan oyun yoğun bir şekilde alkış topladı.

Oyun sonrasında ise Mücadele Birliği Platformu adına Serkan Yılmaz söz aldı. Çemen işçilerinin alkışları eşliğinde konuşmasına başlayan

Yılmaz "bu alkışların hepsi 6 gündür ekmeği için, işi için, onurlu bir şekilde mücadelesini sürdüren Çemen işçisine aslında" diyerek Çemen işçisini alkışladı. Konuşmasının devamında bütün dünyada işçi sınıfının, işten çıkarma, sendikasızsızlaştırma, hak gaspları gibi saldırılarla karşı karşıya olduğunu ve dünyanın hiçbir yerinde emeğiyle, alinteriyle yaşayan işçilerin bu saldırılara karşı sessiz kalmadığını, mücadelesini yükselttiğini belirtti. Konuşmasına "Sizler onurlu bir mücadele içerisindesiniz. Sizler burada grevini-ze kararlılıkla devam ederken grevini-ze kırarak için işçiler içeride başları önde çalışmaya devam ediyorlar. Fakat sizlerin kararlılığınız sayesinde 250 kişi ile başlayan greviniz 400 kişiye ulaştı. Biz eminiz ki sizin bu kararlılığınız sayesinde bütün işçiler onurlu yaşamayı tercih ederek, grevimize katılacaklar..." "...Türkiye'de de Tekel İşçisinin, İtfaiye işçisinin, Çemen işçisinin ve emekçilerin mücadelesine tanıklık ediyoruz. Mücadelelerini kararlılıkla sürdüren işçiler, Türkiye işçi sınıfına ve Antep'te bütün Organize Sanayi işçisine örnek oluyor. Ve işçi sınıfının yolunu aydınlatıyor" diyerek ve işçilerin mücadele birliği içerisinde olması çağrısında bulunarak devam etti. Bir gün öncesinde polislin Mücadele Birliği Platformu'ndan bir arkadaşımıza grev yerinde kimlik sorması, arkadaşımızı işçilere "terörist" olarak nitelendirmesi ve işçileri kıskırtmaya çalışması ile ilgili de "bizler sizin için buradayız. Sizlere destek olmak için buradayız. Bu zamana kadar mücadelenizin hep yanında olduk. Ve bundan sonra da yanınızda olmaya devam edeceğiz. Burada bizlere karşı kıskırtılmaya çalışı-

lıyorsunuz. Kesinlikle bu oyunlara gelmemek gerekiyor. Biz her zaman sizin yanınızda olduk. Sizler şu an burada komutanlarımızınız, herkese yol gösterecek olan sizlersiniz. Bizler ise sizlerin aldığı kararlara uyarız" diyerek polislin tavrını teşhir etti. Yılmaz konuşmasını "...sizlere son olarak bir şey söylemek istiyorum. Yaşadığımız sorunlar bütün her yerde yaşayan işçilerin yaşadığı sorunlarla aynı. Greviniz başarıya ulaşsa dahi bu sorunlar asla sona ermeyecek. Çünkü sorunlarımızın temeli iktidardır, burjuvaların, sermayenin iktidardır. Sorunlarımızın temeli iktidar ise çözümümüzü de orada aramız gerekiyor. Sermayenin iktidarı yıkılmadan, işçi sınıfının iktidarı kurulmadan sorunlarımız kesinlikle son bulmayacaktır. Teşekkür ediyorum" diyerek sonlandırdı. Mücadele Birliği Platformu adına yapılan konuşma sık sık Çemen işçilerinin sloganlarıyla kesildi. Konuşmanın ardından büyük bir coşku içerisinde geçen destek ziyaretimiz sona erdi.

Sendikanın kiraladığı otobüse binerek şehir merkezinin yolunu tuttuk. Bir grup işçi de yanımızda idi. İşçilerin bizlere vermiş olduğu coşkuda hiçbir azalma olmadı. Otobüste de Çemen işçileriyle birlikte Kürtçe ve Kürçe ezgiler, marşlar söyledik. Yine otobüste attığımız "Çemen İşçisi Yalnız Değildir" sloganına karşılık Çemen işçisi de "Çemen Sizinle Gurur Duyuyor" sloganıyla karşılık verdi. Saat 19.00 civarında şehir merkezinde otobüsten inerek sanat merkezimizin yolunu tuttuk. Sohbetlerimizin ardından oldukça güzel, verimli bir günü geride bırakmanın mutluluğu ve yorgunluğu ile evlerimizimizin yolunu tuttuk.

Antep Mücadele Birliği Platformu

Baskılar Bizi Yıldırılmaz

Çemen Tekstil grevinin 5. gününde Mücadele Birliği Platformu'ndan bir arkadaşımıza fabrika önünde polisler tarafından kimlik kontrolü yapıldı.

Grevin başından beri polisler tarafından tehdit edilen, gözaltına alınan, saldırıya uğrayan Çemen Tekstil işçilerinin ardından 16 Ocak 2010 Cumartesi günü de saat 17.00 civarında, arkadaşımız kimlik kontrolü bahanesiyle yaklaşık yarım saat alıkonuldu. Bu esnada tabii diğer sivil polisler boş durmadı. Arkadaşımız için "bu dağdan inenlerden, terörist" diyerek işçiler kışkırtılmaya çalışıldı. Aynı zamanda arkadaşımız polisler tarafından "burası Antep, başka yere benzemez. Siz bizi tanıyorsunuz biz sizi. Sizin gibiler burada hiçbir şey yapamaz, eskiden olsaydı sen görürdün, biz sana yapacağımızı bilirdik" gibi

sözlerle tehdit edildi.

Fakat arkadaşımız kimlik kontrolü ardından işçilerle yaptığı sohbetlerle polisin tavrını teşhir etmeye çalıştı. Onların burada grevde olan işçileri de, Tekel işçilerini de terörist olarak gördüğünü fakat asıl teröristin işçilere biber gazı ve coplarla saldırınlara olduğunu, belirttikten sonra saat 18.30 civarında fabrikadan ayrıldı. Ayrıldığında ise yine polisler tarafından araçla takip edilerek taciz edildi.

**Baskılar Bizi Yıldırılmaz
Çemen İşçisi Yalnız Değildir
Zafer Savaşan İşçilerle Gelecek**

Antep/Mücadele Birliği

ÇEMEN İŞÇİLERİ EYLEMLERİNİ ŞEHİR MERKEZİNE TAŞIDI

Mücadelelerine kararlılıkla devam eden Çemen işçileri, grevlerinin 9. gününde şehir merkezinde bir eylem yaptılar. 20 Ocak 2010 Çarşamba günü gerçekleştirilen eylem, saat 12.30'da Kırka-yak Parkı'nda toplanılmasıyla başladı. Bizler de toplanma saatine doğru sloganlarımızla yürüyerek parka geldik. Parkta Çemen işçilerinin gelişini beklerken devrimci işçi marşlarının çalması dikkat çekiciydi. Çemen işçilerinin de gelmesiyle yürüyüş başladı. Yoğun yağmura rağmen yürüyüşe katılımın yüksek olması Çemen Tekstil işçilerinin yalnız kalmadığının göstergesiydi.

Yürüyüşte daha önceden alınan, DİSK Tekstil İşçilerinin dışında hiçbir pankart, döviz ve bayrağın açılmaması kararı üzerine bizler de alınan bu karara uyduk. Kitlese katılımımızla ve sloganlarımızla eylemdeki yerimizi aldık.

Uzun zamandır bir hareketliliğin yaşanmadığı Antep'te bu eylemliliğin şehir merkezine taşınması oldukça önemliydi. Yürüyüş esnasında sık sık "Zafer Direnen Emekçinin Olacak", "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz", "İş Ekmek Yoksa Barış da Yok", "Çemen İşçisi Yalnız Değildir", "Çemen İşçisi Onurumuzdur" sloganları atıldı. Ayrıca attığımız "Zafer Savaşan İşçilerle Gelecek", "Bütün İktidar EmegİN Olacak", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her şey EmegİN Olacak" sloganları da geniş bir kitle tarafından sahiplenilerek atılan slo-

ganlardı. Heykel Meydanı'na gelindiğinde ise Muzaffer Subaşı tarafından bir açıklama yapıldı. Açıklamada Çemen Tekstil işçilerinin sorunları anlatıldı, Çemen Tekstil patronunun bir an önce sendikayla toplu görüşme masasına oturması gerektiği belirtildi. Destek veren kurumlar belirtildikten sonra basın açıklaması okundu. Okunan açıklamada "...işveren toplu sözleşme masasına oturup sendikayı ve işçi haklarını kabul edip işçiler-

den zoraki kestiği paraları ödeyip sözleşmeyi imzalayana kadar grevimiz devam edecektir. Çok ama çok haklı grevimizi Gaziantep halkımıza ve tüm işçilere duyurarak destek bekliyoruz..." denildi.

Açıklamanın devamında "değerli arkadaşlar; grevde yağmurdan, soğuktan korunmak için barınak çadırları kuramıyoruz. İşçiyeye moral için müzik ve benzeri etkinlik yapamıyoruz. Tuvalet ihtiyacı için bir yer yapamıyoruz. İşveren istediği gibi mal giriş çıkışı yapabiliyor. İçeriye nereden geldiğini bilmediğimiz işçiler alınıyor. Bu duruma engel olmaya kalktığımız anda panzer ile polis engeli ile karşı karşıya kalıyoruz. Bu dokuz gün içerisinde biz sendika yöneticileri ve bir çok üyemiz zaman zaman karakolda ifade vermeye çağrıldık. İşte 12 Eylül hukukunun grev yasası bu, ama yılmayacağız. Her şartta bu haklı grevimizi başarıya, üyelerimizle ve siz emekçilerle omuz omuza ulaştıracacağız. Sinter işçilerinin, Kent A.Ş işçilerinin, Kızılay işçilerinin, İtfaiye işçilerinin, TEKEL işçilerinin de direnişi bunu göstermektedir..."

denildi.

Açıklama esnasında da sık sık "Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Yaşasın Sınıf Dayanışması" sloganları atıldı. Oldukça coşkulu geçen eylemin ardından işçiler yine otobüslere binerek grev alanlarının yolunu tuttular.

**Çemen İşçisi Yalnız Değildir
Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği**

Antep Mücadele Birliği Platformu

“GERÇEK DOKTOR İŞ BIRAKIR”

Sağlık Bakanı'nın, TTB ve diğer sağlık örgütlerinin “Tam Gün Yasası”nın çıkartılmasını engellemek için iş bırakan ve eylem yapan doktorlar için söylediği bir söz: Gerçek doktor iş bırakmaz.

Tüm sağlık çalışanları, TTB, Dev Sağlık-İş ve SES öncülüğünde, “Tam Gün Yasa Tasarısı”ni protesto için 19 Ocak günü greve gidecek iş bıraktı.

18 Ocak günü akşam saatlerinde, Taksim İlyaydım Hastanesi'nde toplanarak ellerinde kandilleri, ve dövizleriyle Taksim Tramvay Durağı'na yürüyen sağlıkçılar, orada bir basın açıklaması yaparak eylemlerini ve taleplerini duyurdular. İstanbul Tabip Odası, SES İstanbul Şubeleri, İstanbul Eczacılar Odası, İstanbul Veteriner Hekimler Odası, İstanbul Dişhekimleri Odası, Devrimci Sağlık İş Sendikası imzalı “Sağlık Hakkı, Mesleki Bağımsızlık, Can Güvenliği ve Ücret Güvencesi İçin Birleşik Mücadeleye” pankartı açan sağlık emekçileri, ilk önce durumu özetleyen açıklamalar yaptılar.

2002 yılından bu tarafa, sağlık hizmetlerinin özelleştirilmesi, sağlık çalışanlarının güvencesiz ve geleceklerini göremeden çalışmaya zorlandıkları “Sağlıkta Dönüşüm”e karşı, tüm sağlık örgütleriyle birlikte mücadele ettiklerini belirten TTB, Ekim ayında “Sağlıkta masalın bittiği”ni anlattıkları mitinglerini hatırlattı ve ayrıntılandırdı. Sağlık hizmetlerinden yararlanmak için nüfus cüzdanının yeterli olacağını söylediklerini ama sağlık ocaklarından hastanelere kadar her yerde “ayakbastı parası” verilmeden muayene olunmadığını; 18 yaşından küçüklerin sağlık hizmetlerinden ücretsiz yararlanabileceğini söyledikleri ama 2010'dan i-

tibaren ebeveynlerin sağlık güvencesi olmadan bundan yararlanamayacaklarını; yoksul ailelerin sigorta primlerinin devlet tarafından ödeneceğini söylediklerini ama muayene ücretlerini, muayene ve tedavi farklarını, ilaç fiyat farklarını ödemek zorunda bırakıldıklarını söyledi.

“Biz doktorlara yüksek ücret vermek istiyoruz ama kabul etmiyorlar” diyor devlet. Bugün devlet sağlıkçılara, çalışanlara yüksek ücret verecek ama onlar kabul etmeyecekler; bu da kocaman bir yalandır. Sağlık Bakanlığı diyor ki, ‘Eğitim Hastanesi’nde, Tıp Fakültesi’nde çalışan doktor haftada en az 40 saat çalışmayı garanti ederlerse, mesai saati dışında, hafta sonlarında, bayram tatillerinde çalışmayı taahhüt ederlerse, onlara ayda 10-15 bin lira vereceğim’. Soruyoruz bakana, ‘bunun kaynağı nerede’, ‘hastane bir işletme, oraya vatanında gelecek, muayene parası, katkı ücreti verecek, siz de refah içinde yaşayacaksınız’. Soruyoruz, ‘öteki sağlık çalışanlarının bu yasa da yeri ne, adı bile yok, nerede ekip çalışması...’ ‘Canım onları da düşünürüz, ne de olsa 100 bin tanesi taşeron şirkete bağlı’. Tıpkı TE-

KEL işçileri, iftaya işçileri, tıpkı güvencesini kaybetmiş diğer sağlık alanındakiler gibi... Bu kapatılmaya, üzeri örtülmeye çalışılan sağlık sisteminin piyasalaştırılmasıdır. Bu, 7 gün 24 saat, alt sınırı belli olup üst sınırı belli olmayan, idarenin keyfiyetine göre belirlenecek çalışma saatleriyle köleleştirme yasasıdır. Bir kez daha bugün ve emeklilikte güvencesi olmayan bir ücretlendirme modeline, güvencesiz iş ve ihtimali gelire hayır diyoruz. Bir kez daha Tıp fakültelerinden tıp eğitimin, hekim yetiştirmenin ve araştırmanın kovulmasına sessiz kalmayacağız, buraların işletmeye dönüştürülmesine hayır diyoruz. Sağlık hizmetinin konfeksiyon işi olmadığını, sağlık işinin sayılardan ibaret olmadığını söylemek istiyoruz, Sağlıkımızı piyasaya terkedecek olan bu tasarıların geriye çekilmesini söylüyoruz. Hekimlerin ve sağlık çalışanlarının iyi ve nitelikli hizmet üretecekleri, işsizlik kaygısı duymayacakları ve emekliliklerinde geçinebilecekleri bir sağlık sistemi yaratılmasını istiyoruz. Halkımızı, hükümetin ısrar ettiği ‘Sağlıkta dönüşüm ve yıkım programına karşı sağlık hakkına sahip çıkmaya, sağlıklı bir gelecek, güvenli bir çalışma için yürüttüğümüz mücadeleye destek vermeye ve sağlık çalışanlarının yanında olmaya çağırıyoruz’.

“Köle Değil Sağlıkçıyız”, “Gün Gelecek Devran Dönecek, AKP Halka Hesap Verecek”, “Sağlıkta Ticaret Öldürür”, “Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek”, “AKP Sağlığa Zararlıdır”, “Genel Grev Genel Direniş”, “Sağlıkta Taşeron Ölüm Demektir”, “Performans Sağlığa Zararlıdır” sloganlarının atıldığı eylemde, İstanbul Tabipler Odası, Dev Sağlık-İş Sendikası ve SES İstanbul Şubeleri adına basın açıklaması okundu ve konuşmalar yapıldı. □

SAĞLIK EMEKÇİLERİ İŞ BIRAKTI

19 Ocak günü TTB bağlı doktorlar ve diğer sağlık emekçileri, mecliste görüşülmekte olan “Tam gün Çalışma Yasası”ni protesto etmek için iş bıraktı.

Acil hastaların, kanser hastalarının, yatan hastaların, gebe kadın ve bebeklerin muayenesi-tedavisi dışında çalışmayıp iş bırakan sağlıkçıların merkezi eylem adresleri İstanbul Çapa Tıp Fakültesi önü idi. İTF. Temel Bilimler önünde toplanan sağlıkçılar, konuşmalar yapıp sloganlar atarak Fakülte girişine yürüdü ve basın açıklaması metni okudu. TTB'nin sonrasın-

da yaptığı açıklamaya göre, o gün tıp fakültesinde iş bırakma oranı %90.

Türk Tabipleri Birliği(TTB), SES, Dev Sağlık-İş, Sağlık Hizmetleri Sınıfı Çalışanları Derneği, Sağlık Memurları Derneği, Sağlık Teknisyenleri ve Teknikerleri Derneği, Sosyal Hizmet Uzmanları Derneği, Sağlık ve Sosyal Hizmet Çalışanlarının Sözü Sendikası, Türk Medikal Radyo Teknoloji Derneği, Tıbbi Laboratuvar Teknisyenleri ve Teknikerleri Derneği ve Tüm Radyoloji Teknisyenleri ve Teknikerleri Derneği, ücretleri, iş güvenceleri, meslek onurları ve sağlık hakkı için eyleme gidecek olan sağlık örgütlerinin başından beri karşı çıktığı yasa tasarısı;

*Sağlık çalışanlarının ücretlerinde kalıcı ve emekliliğe yansıyan bir düzenleme içermiyor,

*Kalıcı ve güvenceli bir özlük hakkı kazanımı bulunmuyor,

*Nöbet dışında mesai dışı çalışma kavra-

mı getiriliyor,

*Halkı-hastaları hekimlere-sağlık çalışanlarına karşı kışkırtıyor,

*Sağlık çalışanlarını geçinebilmek için 7 gün 24 saat çalışmaya zorlayarak hasta güvenliğini tehlikeye atarak,

*Üniversitelerde ve eğitim hastanelerinde eğitimin kalitesini daha da düşürecek,

*Yerli-yabancı özel sigorta şirketlerine yeni bir kazanç kapısı açacak,

*Radyasyonla çalışan sağlık mensuplarının haftalık mesai sürelerini 25 saatten 35 saate çıkaracak.

İstanbul Tabip Odası, SES İstanbul Şubeleri, İstanbul Eczacılar Odası, İstanbul VeterinerHekimler Odası, İstanbul Dişhekimleri Odası, Devrimci Sağlık İş Sendikası'nın ortak düzenlediği eylem Herkese Sağlık, Güvenli Gelecek Platformu, İstanbul İtfaiye işçileri, Tez-Koop-İş Sendikası 5 Nolu Şube Tıp Fakültesi İşyeri Temsilciliği destek verdi. □

DOKTORLAR GREVDE

Sağlık Bakanı Recep Akdağ'ın basında hekimlerin ücret ve çalışma koşullarında büyük iyileştirmeler getireceğini söylediği "tam gün yasa tasarısı"na karşı doktorlar birçok ilde eş zamanlı eylemler gerçekleştirdiler ve bunlardan biri de İzmir'de Ege Üniversitesi Hastanesi önünde gerçekleştirildi.

Saat 12.30'da "Sağlık Haktır Satılmaz", "Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz", "Sözleşmeli Köle Olmayacağız", "Kurtuluş Yok Tek Başına ya Hep Beraber Ya Hiçbiri-miz", "Yaşasın Sınıf Dayanışması" sloganlarıyla başlayan basın açıklamasında şunlara değinildi "Tam gün yasa tasarısı' hekimlerin ücretlerinde hiçbir artış sağlamamaktadır... Mevcut emekli hekimlerin maaşlarında hiçbir düzeltme yoktur... Emekli maaşlarını yüzde 80 arttıracığını söylüyor. Ancak bu artışın 30 yıl sonra emekli olacakların maaşında olacağını söylemiyor... Nöbet ücretlerinin % 60-70 oranında arttırılacağını söyleyen sağlık bakanını dinleyenler 3 TL olan nöbet saat ücretinin sadece 5 TL ye çıkarılacağını akıllarına bile getiremezler doğal olarak... Nitelikli emeklerinin karşılığını alabilmeleri için daha çok hasta bakmak daha çok ameliyat, daha çok tetkik yapmak dışında öğretim üyelerinin seçenekleri kalmayacaktır. Bu durum tıp fakültelelerinde öğrenci, asistan, uzman eğitimini ve bilimsel araştırmaları olumsuz etkileyecektir. Tüm sağlık çalışanları için önerilen ve istenilen; 'çok sağlık tüketimi yap, çok para kazandır, payını al' yaklaşımı bu tasarının özüdür. Muayene katkı payı, ilaç katkı payı, katılım payı gibi ödentilerle yurtaşların cebinden elini çekmeyenler, 'Sağlıklı Dönüşüm Projesi'yle sağlık harcamalarının patlamasına yol açanlar, bu tasarıdan sonra yurtaşların cebine daha çok el atacaklar. Onun için hekimleri ve sağlık çalışanlarını hedef gösteriyorlar" sözlerine vurgu yapıldıktan sonra istemlerini açıkladıkları talepler listesinde en son "Kar zarar hesabı yapmak değil, yurtaşlarımıza nitelikli sağlık hizmeti vermek istiyoruz" Sözleriyle basın metni bitirildi.

Basın açıklaması sırasında Türk-İş genel başkanı da konuşmasında bu eylemi desteklediklerini ve işçilerin ve emekçilerin birlikte mücadelesine değinerek sözlerini bitirdi. Ardından hastane içerisindeki Muhtittin Erel Amfi'de bu tam gün yasa tasarısı ile ilgili bilgilendirme toplantısı gerçekleştirildi. □

SINIF DAYANIŞMASI

Taşeron ve özelleştirmenin sıkıntısını ve sömürüsünü en açık ve en somut yaşayan ve yaşamın olumsuzluklarını en açık bir şekilde hissedilen Park-Bahçe taşeron işçileri olarak, Ankara'daki TEKEL işçilerinin eylemini desteklemek amacıyla, 13 Ocak tarihinde toplanma kararı aldık ve aynı gün TEKEL işçilerinin İzmir Konak Vapuru işgalini de Konak'ta pankartımızı açarak destek verdik. Polisin hiç beklemediği bu dayanışma eylemi ve bizim "TAŞERONA VE İŞSİZLİĞE HAYIR İZMİR PARK BAHÇE TAŞERON İŞÇİLERİ" pankartımız insanların ve basının oldukça ilgisini çekti. "TEKEL İşçisi Yalnız Değildir", "Yaşasın Sınıf Dayanışması", "Yaşasın İşçilerin Birlikte Mücadelesi" sloganlarına TEKEL işçileri coşkuyla eşlik etmişti. TEKEL işçilerinin dayanışma eylemi kendiliğinden gelişmiş ve Park-Bahçe işçilerini oldukça etkilemişti. Ve işçiler, Ankara'da TEKEL işçileriyle dayanışma eyleminin somut kararı için, komite temsilcileri olan bizlerden somut adım atmamızı istediler. İşçilerin bu olumlu kararı üzerine bizler araç temin etmek için harekete geçtik ve sendika temsilcileri ile görüştük. Ancak her zaman olduğu gibi sendikalar hep iki yüzlü davranıp bizlere araç vermemek için bin dereden su getirdiler. Tüm-Tis sendikasının da bize sunduğu desteğe rağmen bizler yine hep boş çevrildik. Son günde bile sendikalar bize araç vermemek için oldukça direnmeye devam ettiler. Biz işçileri oldukça öfkelenen bu durumda tek çözümü, sendikaları tehdit etmekte bulduk. İzmir Türk-İş Sendikalar başkanı Mustafa Kundakçı'ya "eğer bize araç vermezseniz ya o gün gelip bir aracımızı işgal ederiz ya da yolları kesip sizleri de bırakmayız. Eğer biz gitmiyorsak sizleri de bırakmayız" dedik.

Bizden böyle bir tepki beklemedikleri belliydi, ancak öfkemiz yüzümüzden okunuyordu. Şaşkın ve korkmuş bir ifadeyle bize dönen başkanın "söz size bir araç ayarlayacağım, siz sakin olun" diye cevap vermesi bizi sakinleştirmeye yetmiyordu. Söz aldıktan sonra ayrıldık. Ancak kendilerini güvenilmeyeceğini bildiğimiz için başka yollarda araç aramaya başladık ve son çare Türkiye Mimar Mühendisler Odalar Birliği'ne (TMMOB) gittik. Sorunlarımızı anlattık ve bizlerin bir araç sorunu olduğumuzu ve kesinlikle Ankara'da olmamız gerektiğini anlattık. TMMOB genel başkanının bize temin ettiği bir aracın KESK İzmir Şubeler Platformu'na teslim etmesiyle derin bir nefes aldık. Aracın sorumluluğu Park Bahçe işçi temsilcileri olan bizler idi. Gece 23:30'da İzmir'den hareket ettik. Marşlar ve türkülerle oldukça keyifli bir yolculuk yaptık. Sabah 09:40'da Ankara'ya vardık.

Pankartımızı açarak kısa bir değerlendirmeden sonra hareket ettik. Böylesi bir kalabalık beklemediğimizden hepimiz şaşkın ve heyecanlıydık.

Sloganlarımızla TEKEL işçilerinin yanına geldiğimizde coşkuymuz daha da artmaya başladı. Bizlere kürsüde "konuşma hakkı" verme sözü veren sendikaların sözün tutmayacağını anladık. Zorluklarla işgal ettiğimiz kürsüden başkana "Ya biz İzmir Park Bahçe işçilerini de haykıracağız, ya da kürsüden inmeyeceğiz" dememiz üzerine İzmir Park Bahçe taşeron işçilerinin kürsüden anons edildi.

Bizlere oldukça deneyim kazandıran bu eylemden olumlu dersler çıkardık. Bu eylemler bizlere daha başka sorumluluklarımızı da hatırlattı.

Bizler Park Bahçe işçileri olarak biliyoruz ki, bu sorun ne mevcut iktidarda çözülür, ne de sendikalarla. Bu sorunun çözümü, tüm sorunların kaynağı olan kapitalist sistemin yıkılmasında yatar. Bu sistem yıkılmadıkça bu sorunlar büyüyerek devam eder. Bu yüzden şiarımız:

**İŞÇİLER BİRLEŞİN DEVRİM İÇİN SAVAŞIN
YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ**

Devrimci İşçi Komiteleri-İZMİR (DİK)

18 Ocak 2010 Antep

19 Ocak 2010 Ankara

21 Ocak 2010 Yenikapı

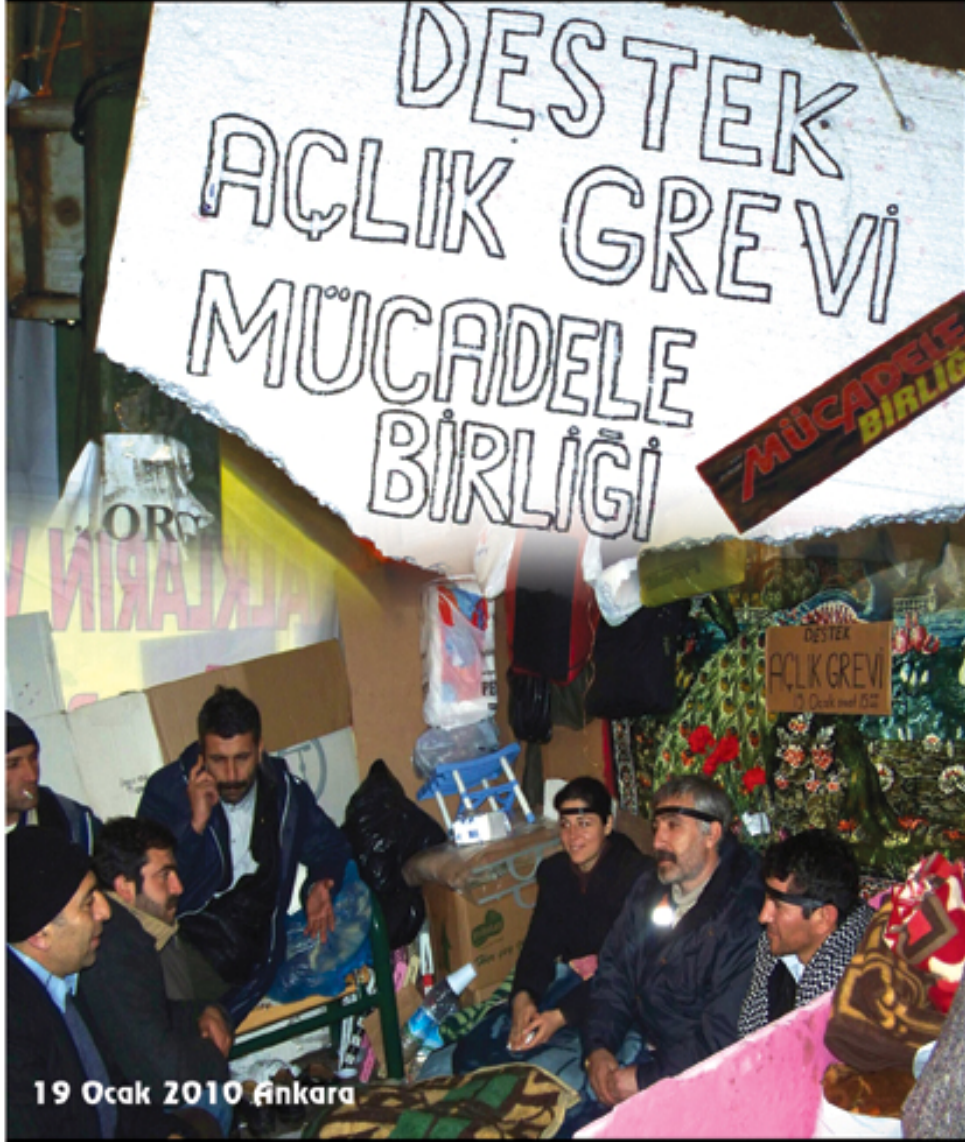

17 Ocak 2010 Ankara

22 Ocak 2010 Taksim

13 Ocak 2010 İzmir Vapur İşgali

19 Ocak 2010 Ankara

17 Ocak 2010 Ankara

13 Ocak 2010 Ankara

16 Ocak 2010 Ankara

22 Ocak 2010 Taksim